Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 PRESS POST

ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 25 ΜΑΡΤΙΟΥ 2016 Ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας | ΕΤΟΣ ΝΣΤ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2110

Ὁ Ἰωάννης Σκαλτσούνης κρίνει τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ***

Οἱ ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸν εὐρωπαϊκό Διαφωτισμὸ καὶ ὀπαδοὶ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, τὴν κορύφωσή του, προτιμοῦν νὰ εἶναι μαθηταὶ τοῦ Βολταίρου († 1778), τοῦ πνευματικοῦ της πατέρα, καὶ ὄχι τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ († 1779). Ἐπίσης, προδίδοντας τὸ νόθο φρόνημα καὶ τὴν ἄγνοιά τους, θεωροῦν τὴν Γαλλικὴ Ἐπανάσταση τοῦ 1789 ὡς πρότυπο τῆς Μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, μολονότι οὐδεμία ἄμεση σχέση ἔχουν. Ἡ δική μας Ἐπανάσταση, ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ Γέρος τοῦ Μωριᾶ στοὺς μαθητὲς τοῦ Γυμνασίου τῶν Ἀθηνῶν, ἔγινε «πρῶτα ὑπὲρ Πίστεως καὶ ἔπειτα ὑπὲρ Πατρίδος». Καὶ ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ταυτισμένος ἀπόλυτα μὲ τὸ '21 καὶ τὴν ἐθνικὴ μας παλιγγενεσία, ἦταν ὁ ἁρμοδιώτερος νὰ προσδιορίσει τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν ταυτότητα τοῦ Μεγάλου Ἐθνικοῦ μας Ἀγώνα. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ Ἕλληνες ἐκεῖνοι, ποὺ λόγῳ τῆς παιδείας καὶ τοῦ Ἑλληνορθοδόξου φρονήματός τους μποροῦν νὰ ἀποτιμήσουν ὀρθὰ τὰ πράγματα, διαπιστώνοντας τὴν ἰδιαιτερότητα τῆς δικῆς μας Ἐπαναστάσεως καὶ τῶν στόχων της. Ἕνας ἐξ αὐτῶν ὑπῆρξε **ὁ Ἰωάννης Σκαλτσούνης**, ἀντιπρόεδρος (1894 - 96) καὶ πρόεδρος (1897 -1905) τοῦ θρησκευτικοῦ Συλλόγου «Ἀνάπλασις» τῶν Ἀθηνῶν. Κρίθηκε, ἔτσι, σκόπιμο -ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐθνικῆς μας Ἐπετείου τῆς 25ης Μαρτίου- νὰ παρουσιασθεῖ ἡ κριτική του.

* * *

Ὁ Ἰωάννης Σκαλτσούνης (1824 - 1905), διακεκριμένος νομομαθής καὶ οἰκονομολόγος, φιλόσοφος καὶ ἀπολογητὴς τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐναντίον τοῦ ὑλισμοῦ, ἀλλὰ καὶ πολυγραφότατος συγγραφέας, ἀφιέρωσε μία σειρὰ ἄρθρων στὸ περιοδικὸ «Ἀνάπλασις» (ἔτος Α΄, ἀριθμ. 7-10) μὲ τὸν τίτλο «Ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις», τὰ ὁποῖα συγχωνεύθηκαν κατόπιν στὸ γνωστὸ ἀπολογητικὸ ἔργο του «Θρησκεία καὶ Ἐπιστήμη» (Ἀθῆναι 1889). Τὰ ἄρθρα ἄρχισαν νὰ δημοσιεύονται τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1888, μὲ ἀφορμὴ τὴν προετοιμασία τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς πρώτης ἑκατονταετίας τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως. Ἡ ἔντονη παρουσία του στὴ δημόσια ζωὴ τῆς Χώρας, καὶ κυρίως στὸ χῶρο τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς θρησκείας, (ὀνομάσθηκε «πρῶτος χριστιανὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ πρῶτος Ἕλλην», «Ἀκρόπολις», 18.4.1896) προσδίδει στὶς ἀπόψεις του ἰδιαίτερη βαρύτητα. Τὸ ἐπιστημονικό του μάλιστα κύρος στὴν τότε ἑλληνικὴ κοινωνία, ἀλλὰ καὶ ἡ βαθιά του κατάρτιση γύρω ἀπὸ τὰ φιλοσοφικά, πολιτικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ πράγματα τῆς Εὐρώπης, καθιστοῦν τὸ λόγο του ὑπεύθυνο καὶ γι' αὐτὸ ὑπολογίσιμο.

Ὁ Σκαλτσούνης, ὅπως δηλώνει στὴν ἀρχὴ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ρήγας Φεραῖος: «νὰ κάμωμεν τὸν ὅρκον, ἐπάνω στὸν σταυρόν, συμβούλους προκομμένους, μὲ πατριωτισμόν, νὰ βάλωμεν εἰς ὅλα, νὰ δίδουν ὁρισμόν»

Η ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΑΠΑΙΤΕΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

Ποία εἶναι ἡ σημασία τῆς Ἑλληνικῆς Παλιγγενεσίας διὰ τὴν σημερινὴν ἐποχήν; Οἱ προπάτορές μας ἐθυσιάσθησαν ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος, διὰ νὰ σύρεται ἡ Ἑλλὰς ἁλυσοδέσμιος ὡς φέουδον τῆς Δύσεως ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν καὶ πλέον ἀπὸ παραδοπίστους ἀμοραλιστὰς εἴτε μασονοκρατουμένους εἴτε ἐθνομηδενιστάς; Ἡ εὐθύνη βαραίνει τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς!

Τοῦ ***Ἀγιορείτου Μοναχοῦ Ἀβραάμ,*** *Καλύβη Μεταμορφώσεως Προβάτα*

Θὰ ρωτήση κάποιος· ἀπέναντι στὴν σύγχρονη πολιτικὴ κατάσταση ποιὰ θέση πρέπει νὰ τηροῦν οἱ χριστιανοί;

Οἱ χριστιανοί; Χριστιανοὶ εἶναι σχεδὸν ὅλος ὁ Ἑλληνικὸς λαός. Ἂν ἀφαιρεθοῦν κάποιες λίγες δεκάδες χιλιάδων ἑτεροθρήσκων καὶ ἑτεροδόξων, οἱ ὑπόλοιποι Ἕλληνες εἶναι βαπτισμένοι ὀρθόδοξοι χριστιανοί. **Τόλμησε τώρα σὲ ἕνα ἀπὸ τοὺς ὑποψήφιους βουλευτὲς τῶν διαφόρων κομμάτων νὰ ὑποδείξῃς ὅτι πρέπει νὰ ζῇ καὶ νὰ πολιτεύεται χριστιανικά, καὶ θὰ λάβῃς ἀμέσως τὴν ἀπάντησιν· «Καὶ ἐγὼ χριστιανὸς εἶμαι καὶ καλύτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους!».**

Δυστυχῶς, ἀπὸ τότε ποὺ στὴν Ἐκκλησία ἐπικράτησε ὁ νηπιοβαπτισμὸς καὶ μὲ τὶς συνθῆκες, ποὺ γίνεται σήμερα, ἐγέμισε τὴν κοινωνία μὲ «καλούς» χριστιανούς, μὲ χριστιανοὺς δηλαδή, οἱ ὁποῖοι πλὴν τοῦ ὀνόματος ποὺ ἔλαβαν διὰ τοῦ βαπτίσματος, τίποτε ἄλλο δὲν ἔχουν νὰ παρουσιάσουν σὰν δεῖγμα τοῦ χριστιανισμοῦ τους. Καὶ ὅμως ὅλοι εἶναι χριστιανοί, καὶ μάλιστα ὀρθόδοξοι! Ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ στὶς ταυτότητες. **Πῶς τώρα νὰ διακρίνουμε τοὺς γνήσιους χριστιανοὺς ἀπὸ τοὺς κατ' ἐπίφασιν;** Πῶς νὰ κάνουμε τὸν διαχωρισμό, καθ' ἥν στιγμὴ ἡ ἐπίσημη Ἐκκλησία δὲν πῆρε μέχρι τώρα τὴν ἀπόφαση νὰ διαγράψῃ ἀπὸ τοὺς καταλόγους της τοὺς διὰ λόγων καὶ ἔργων δημόσια σκανδαλίζοντας τὸν εὐσεβῆ λαό; Καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἐπίσημη Ἐκκλησία δὲν θέλει νὰ κάνῃ τὸν διαχωρισμό, πῶς ἔχομε τὴν ἀξίωση νὰ τὸ κάνῃ αὐτὸ ὁ ἁπλὸς λαός μας, τὸν ὁποῖο ἀφήνει ἀδιαφώτιστο ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία; Πρὸς ὅλους ἡ Ἐκκλησία μας φέρεται σὰν νὰ εἶναι καλοὶ χριστιανοί.

Ἂν στὸ κράτος μας οἱ χριστιανοὶ ἀποτελοῦν μειοψηφία, ὅπως στὸ κράτος τοῦ Λιβάνου, τότε εὔκολα θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἀπευθυνθῇ πρὸς τὴν μειοψηφία αὐτὴ καὶ νὰ πῇ «Κύριοι, κατὰ τὶς βουλευτικὲς ἐκλογὲς ἐκλέξατε ὁμόθρησκους, οἱ ὁποῖοι θὰ μᾶς ἀντιπροσωπεύσουν στὴ Βουλή. Γιατὶ **εἶναι ἀπαράδεκτο ἄθεοι ἢ μασόνοι νὰ ἀντιπροσωπεύουν χριστιανούς».** Ἡ μειοψηφία τῶν χριστιανῶν στὸ Λίβανο, ὅπως καὶ στὴν Κωνσταντινούπολη ἢ ὀρθόδοξη μειοψηφία, ἐκλέγουν χριστιανοὺς βουλευτές.

Εἶναι βέβαια γεγονὸς παρήγορο, γιὰ τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ δοξάζωμε τὸν Θεό, ὅτι ἀνάμεσα στὰ ἑκατομμύρια κατ' ὄνομα χριστιανῶν ὑπάρχουν καὶ χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι ἔχουν συνείδηση τῆς χριστιανικῆς τους ἰδιότητας καὶ ποθοῦν νὰ ζοῦν καὶ νὰ πολιτεύωνται χριστιανικά. Αὐτοὶ ἀποτελοῦν νησίδα ἀντιστάσεως ἐν μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ τῆς ἐκκοσμικεύσεως, ἀθεϊσμοῦ καὶ ὑλισμοῦ στὸν αἰώνα μας. Ὅλοι αὐτοὶ ἡ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ ποὺ ἀγαπᾶνε τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία του, ὅταν πλησιάζουν ἐκλογές, ἀναστενάζουν καὶ διερωτῶνται, ποῦ νὰ δώσουν τὴν ψῆφο τους. Καὶ ὄχι μόνο οἱ ἐκλο-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Οἱ ἄγνωστοι διωγμοὶ τοῦ π. Μάρκου Μανώλη

Εἰς μνημόσυνον τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος καὶ ἐνθάρρυνσιν τοῦ ἐν παρομοίῳ διωγμῷ διατελοῦντος σήμερον π. Νικολάου Μανώλη

Τοῦ ***κ. Χρήστου Κ. Λιβανοῦ***

1ον

Ἐρευνῶντας τὸ περασμένο καλοκαίρι τὰ ἀρχεῖα θρησκευτικῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν πρὸς ἐξεύρεσιν στοιχείων ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ μακαριστοῦ ὁμολογητοῦ θεολόγου Νικολάου Σωτηροπούλου, μὲ σκοπὸ νὰ τὰ συμπεριλάβωμε στὴν ὑπὸ ἔκδοσι βιογραφία του, ἀνακαλύψαμε μὲ συγκίνησι τρία δημοσιεύματα, ποὺ ἀφοροῦν στὸν ἐπίσης μακαριστὸ ἀρχιμανδρίτη καὶ πνευματικὸ προϊστάμενο τῆς Π.Ο.Ε. καὶ τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» π. Μᾶρκο Μανώλη. Τὰ δημοσιεύματα αὐτὰ θὰ τὰ χαρακτηρίζαμε πιστοποιητικὰ εὐσεβείας, ἀγωνιστικότητος καὶ ἁγιότητος. *«Πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται»*, προειδοποίησε ὁ Ἀπόστολος (Β΄ Τιμ. 3:12). Καὶ ὁ π. Μᾶρκος Μανώλης, ἐπειδὴ θέλησε νὰ ζήσῃ μὲ εὐσέβεια, διώχθηκε. Ἐπαγωνίζεσθε *«τῇ ἅπαξ παραδοθείσῃ τοῖς*

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ὑπόμνημα διὰ τὴν ἀπόρριψιν τοῦ συνοδικοῦ κειμένου «σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον»

Γράφει ὁ ***Πρωτοπρ. π. Θεόδωρος Ζήσης,*** *Ὁμ. Καθ.Α.Π.Θ.*

3ον

7. Ἀποκρύπτουν τὶς δυσμενεῖς ἐξελίξεις στὸν χῶρο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ μεθοδεύουν τὴν πανορθόδοξη ἀποδοχή του

Οἱ κατευθύνοντες καὶ διευθύνοντες τὰ τῆς Συνόδου πράττουν τὰ ἴδια καὶ μὲ τὸ λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», ποὺ ἀποτελεῖ τὸν κύριο ἐκφραστὴ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ὅπως ἀφήρεσαν τὰ περὶ Διαλόγων ἀπὸ τὸ κείμενο *«Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον»*, ἔτσι *ἀφήρεσαν τὸν τίτλο καὶ τὶς μισὲς παραγράφους* ἀπὸ τὸ κείμενο τῆς Γ΄ Προσυνοδικῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως ποὺ ἔφερε τὸν τίτλο *«Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις»*, δηλαδὴ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἔναντι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἀπὸ τὰ δώδεκα ἄρθρα τοῦ κειμένου κράτησαν μόνον τὰ ἕξι. Αὐτὰ ποὺ κράτησαν τὰ ἄλλαξαν, πρόσθεσαν δὲ καὶ ἄλλα ἄρθρα, ἐκκωφαντικῶς ἀπαράδεκτα γιὰ τὴν ἀσάφεια καὶ τὴν σύγχυση, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ θεμελιώσουν τὴν ἐκκλη-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Τὸ σήμαντρον τῶν Ἐθνικῶν μας ἐπετείων

Γράφει ὁ ***π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης,*** *προϊστάμενος Ἱ.Ν. Ἁγ. Νικολάου Πευκακίων*

Οἱ ἐκκλησιαστικές καὶ οἱ Ἐθνικὲς ἑορτὲς εἶναι πάντοτε ὁρόσημα καὶ ὁδοδεῖκτες τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος. Τῆς παρούσης ζωῆς καὶ τῆς Μελλούσης.

Εἰδικότερα στὸ Ἔθνος μας, οἱ Ἐθνικὲς ἑορτές –ὅπως αὐτή τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας, ποὺ ἑορτάζουμε τήν ἡμέρα τοῦ **Εὐαγγελισμοῦ, στίς 25 Μαρτίου**– συμπίπτουν πάντοτε μὲ μεγάλες ἑορτὲς τῆς Ἐκκλησίας μας, γιὰ νὰ τονίζουν σὲ ὅλους μας ὅτι ἡ Ἱστορία μας σ' αὐτὴ τὴ γῆ εἶναι καὶ τὸ πρόκριμα γιὰ τὴν ζωή μας μετὰ θάνατον, γιὰ τὴν Αἰώνια Ζωή μας! Εἶναι, μάλιστα, χαρακτηριστικό τό γεγονός ὅτι στίς Ἐθνικές Ἐπετείους ἑορτάζουμε τήν ἡμέρα τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἐνόπλου ἀγῶνος καί ὄχι τήν ἡμέρα τῆς νικηφόρου ἐκβάσεώς του. Καί τοῦτο, διότι «ἀπό Θεοῦ ἀρχόμεθα», ἀπό τόν Θεό πρέπει νά ἀρχίζουμε, ἀλλά καί γιατί ἡ βαθειά Πίστη μας σέ Ἐκεῖνον μᾶς δίδει τήν σιγουριά καί τήν ἀνάπαυση ὅτι θά ἐπιτρέψῃ νά μᾶς συμβῇ αὐτό πού μακροπρόθεσμα εἶναι τό πνευματικό μας συμφέρον καί ὄχι τό δικό μας κοντόφθαλμο θέλημα.

Αὐτὴ ἡ συμπόρευση τῆς Θρησκευτικότητός μας μὲ τὴν καθημερινότητά

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

ΔΙΑΤΙ ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΕΧΟΥΝ ΔΙΑΤΑΧΘΗ ΣΧΕΤΙΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΑΝΑΚΡΙΣΕΙΣ;

Ὑπῆρξαν πράγματι μασόνοι οἱ κληρικοὶ οἱ ἀναφερόμενοι κατὰ καιροὺς ὡς τοιοῦτοι εἰς τὰ τεκτονικὰ ἔντυπα;

Θ΄ - Τελευταῖον

Οἱ (πνευματικῆς τάξεως) «καταδίκες» τῆς Μασονίας ἐκ μέρους τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, μὲ ἀφετηρία ἐκείνην τοῦ 1933, εἶναι ἐν συνεχείᾳ δύο-τρεῖς ἕως σήμερα… Ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν τεκτόνων σχετικὴ ἄμυνα ἐπ' αὐτῶν δὲν εἶναι ἄνευ σημασίας, τὸ ἀντίθετο, ἔχει κι αὐτὴ τὴ «λογική» της, ἰδιαίτερα ὅταν κατὰ τὴν ὀργάνωση τῆς ἄμυνάς τους οἱ τέκτονες περνοῦν στὴν ἐπίθεση, παρουσιάζοντες ὀνόματα κληρικῶν ὡς μασόνων! Ἐκεῖ εἶναι ὁ γόρδιος δεσμός. Δηλαδὴ οἱ ΚΛΗΡΙΚΟΙ τί γυρεύουν στὶς Στοὲς τῶν Τεκτόνων;

Νὰ δοῦμε ἐν συνεχείᾳ μία ἀκόμη ἐκκλησιαστικὴ κατὰ τοῦ τεκτονισμοῦ «καταδίκη» καὶ ἀκολούθως τὸ φοβερὸ μασονικὸ κείμενο, ποὺ τρομάζει καὶ πικραίνει

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ἡ ποικιλία τῶν χαρισμάτων

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἴδιοι. Ὁ καθένας ἔχει τά χαρίσματά του, ζεῖ κάτω ἀπό διαφορετικές συνθῆκες καί προϋποθέσεις καί οἱ δυνατότητές του δέν εἶναι ὅμοιες μέ ἐκεῖνες τῶν ἄλλων. Αὐτή τήν ἀλήθεια πρέπει νά γνωρίζουν οἱ πνευματικοί καί νά ἐνεργοῦν ἀνάλογα. Γιατί ἐάν θέλουν ὅλους τούς ἀνθρώπους νά τούς χωρέσουν σ' ἕνα καλούπι, κάνουν λάθος καί τά ἀποτελέσματα θά εἶναι τραγικά.

Ἡ διαφορετικότητα αὐτή εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ καί δικαιώνεται μέ τήν ἀγάπη. Δηλαδή, ὁ ἕνας συμπληρώνει τόν ἄλλο, ὁ ἕνας βοηθάει τόν ἄλλο καί ὅλοι μαζί πρέπει νά πορεύονται κατά Θεόν. Μποροῦν ὅλοι νά σωθοῦν, ἐάν ἀφιερωθοῦν στήν τήρηση τῶν ἐντολῶν καί στόν πνευματικό ἀγώνα.

Ὅποιος κάνει σύγκριση τοῦ ἑαυτοῦ του μέ τούς ἄλλους καί βλέπει ὅτι ὑστερεῖ σέ χαρίσματα, μέ ἀποτέλεσμα νά στενοχωρεῖται καί νά ἔχει τό συναίσθημα τῆς μειονεξίας ἤ ὅτι ὑπερτερεῖ ἀπό τούς ἄλλους καί νά φυσιώνεται, ὁδηγούμενος στό φοβερό πάθος τῆς ὑπερηφάνειας, κάνει λάθος, γιατί δέν ἔχει ἐκτιμήσει τό ἔργο τοῦ Θεοῦ. Στίς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων πρέπει νά ἐπικρατεῖ ταπεινό φρόνημα καί διάθεση συνεργασίας καί ἀλληλεγγύης, γιατί ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι παιδιά τοῦ Θεοῦ.

Τήν πραγματικότητα αὐτή ὁ ἅγιος Παΐσιος τήν περιέγραφε μέ ἕνα παράδειγμα, τό ὁποῖο ἐντυπωσιάζει μέ τήν ἁπλότητα καί τήν ἀποκαλυπτικότητά του. Μιά φορά λοιπόν ἕνας Κύπριος μητροπολίτης ἐπισκέφτηκε τό γέροντα Παΐσιο, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε: «Κοίταξε, σοῦ ἔδωσε ὁ Θεός μεγάλο δοχεῖο καί θά δυσκολευτεῖς νά τό γεμίσεις». Καί συνέχισε ἐξηγώντας τί ἐννοεῖ μέ τή λέξη δοχεῖο: «Ἄκουσε! Ἔχει ἀνθρώπους, πού τό δοχεῖο τῆς ψυχῆς τους ἀπό τή γέννησή τους εἶναι ἴσα μέ μιά δακτυλήθρα. Ἔχει ἄλλους ἀνθρώπους, πού τό δοχεῖο τῆς ψυχῆς τους εἶναι ἴσα μέ ἕνα φλιτζανάκι τοῦ καφέ. Ἄμα γεμίσει ἐκεῖνο τό φλιτζανάκι, γι' αὐτούς εἶναι ἄριστα. Ἔχει ἀκόμα ἄλλους, πού τό δοχεῖο τους εἶναι ἴσα μέ ἕνα φλιτζάνι, ἄλλους μέ ἕνα ποτήρι, ἄλλους μέ μιά κανάτα, ἄλλους μέ μιά δεξαμενή, καί τέλος, μερικούς, πού ἔχουν ἕνα ὑδατοφράκτη, ὁ ὁποῖος κάποτε ξεχειλᾶ καί ποτίζει καί τά γειτονικά χωράφια. Πρόσεχε, λοιπόν, τό δοχεῖο, πού σοῦ ἔδωσε ὁ Θεός, νά φροντίσεις νά τό γεμίσεις. Ἐκεῖνοι, πού ἔχουν τό δοχεῖο τῆς ψυχῆς ἴσα μέ μία δακτυλήθρα, ἄμα γεμίσουν ἐκείνη τή δακτυλήθρα μέ χάρη Θεοῦ, γι' αὐτούς εἶναι ἄριστα. Ἐάν κάποιος ἔχει μιά κανάτα καί τή γεμίσει ἴσα μέ τά δύο τρίτα, αὐτό δέν εἶναι ἄριστα! Ὅσο πιό μεγάλο εἶναι τό δοχεῖο τῆς Χάριτος, τόσο πιό μεγάλη καί ἡ εὐθύνη μας. Καί ἀπέναντι στόν Θεό πού τό ἔδωσε, καί στούς καλούς μας προγόνους, πού τό ἔχτισαν αὐτό τό δοχεῖο» (περιοδικό «Πειραϊκή Ἐκκλησία», Ἰούλιος - Αὔγουστος 2015, σελ. 14-15).

Ἀπέναντι στό Θεό ὅλοι ἔχουν εὐθύνη. Ὅλοι θά δώσουν λόγο καί ἀνάλογα μέ τίς πράξεις τους θά δικαιωθοῦν ἤ θά τιμωρηθοῦν. Τά δοχεῖα τῶν ψυχῶν τους πρέπει νά γεμίσουν καί νά ὑπερχειλίσουν. Ἐάν δέν συμβεῖ αὐτό, ἡ τιμωρία τους εἶναι δεδομένη.

Περί τῆς διακοπῆς μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου Μόσχας

Τοῦ ***γέροντος Σάββα Λαυρεώτου***

Σεβαστοί Πατέρες καί ἀδελφοί ἐν Χριστῷ τῆς Μολδαβίας,

Ἐπληροφορήθημεν ὅτι ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας στήν Σύνοδο πού ἔλαβε χώρα στίς 2-3 Φεβρουαρίου 2016 ψήφισε ὁμόφωνα ὅτι τά προπαρασκευαστικά ἔγγραφα στήν παροῦσα μορφή τους γιά τήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο δέν παραβιάζουν τήν αὐθεντικότητα τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καί δέν ἔρχονται σέ ἀντίθεση μέ τήν κανονική παράδοση τῆς Ἐκκλησίας.

Μέ ὅλη τήν ταπείνωση καί ἀγάπη καί μέ τόν ζῆλον πρός τήν κοινή μας Ὀρθόδοξη Πίστη, εἴμαστε ἐνοχλημένοι ἀπό αὐτήν τήν ἀνακοίνωση τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, ἐπειδή τά προπαρασκευαστικά ἔγγραφα γιά τήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο, πού ὑπογράφηκαν ἀπό προκαθημένους τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἔχουν πολλά δογματικά καί κανονικά λάθη. Ἤδη ὑπάρχουν σοβαρές κριτικές γιά αὐτά τά κείμενα ἀπό μεγάλες θεολογικές προσωπικότητες τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅπως εἶναι οἱ Μητροπολίτες Λεμεσοῦ Ἀθανάσιος, Ναυπάκτου Ἱερόθεος Βλάχος, Πειραιῶς Σεραφείμ, Νέας Σμύρνης Συμεών, Πρωτοπρεσβύτερος καί καθηγητής Θεολογίας Θεόδωρος Ζήσης, ὁ καθηγητής Θεολογίας στό Ἀριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης ἀλλά καί πολλοί ἄλλοι ἔγκριτοι θεολόγοι, καθηγητές, ἱερεῖς, μοναχοί καί ἀγιορεῖτες γέροντες. Ἐκτός ἀπό αὐτές τίς φωνές ὑπάρχει καί ἡ ἀπόφαση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γε-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Τήν 25ην Μαρτίου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τόν Εὐαγγελισμόν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἱ.Μ. Ντέτσανι, Σερβία, 14ος αἰ.

«Εὐαγγελίζου γῆ χαράν μεγάλην, αἰνεῖτε οὐρανοί Θεοῦ τήν Δόξαν»*

Τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. **Χαραλάμπους Βασιλοπούλου (†)**

Σήμερα χαρῆτε ἄνθρωποι ποὺ κατοικεῖτε εἰς τὴν γῆ, φωνάζει ὁ ψαλμωδὸς γεμᾶτος χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν καὶ ἐνθουσιασμόν. Μὰ πολὺ χαρῆτε. Χαρῆτε μὲ χαρὰν μεγάλην. Ὅλοι, ὅλοι χαρῆτε. «Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην». Σήμερα χαρῆτε καὶ σεῖς ποὺ κατοικεῖτε στοὺς Οὐρανούς. Οἱ οὐράνιοι κόσμοι, Ἄγγελοι, Ἀρχάγγελοι, Ἀρχαί, Θρόνοι, Κυριότητες, τὰ εὐτυχισμένα πνεύματα τῶν ἁγίων καὶ δικαίων. Χαρῆτε καὶ ξεσπᾶστε εἰς δοξολογίαν πρὸς τὸν Θεόν, «αἰνεῖτε Οὐρανοὶ Θεοῦ τὴν δόξαν». Χαρῆτε προπαντὸς σεῖς ποὺ κατοικεῖτε εἰς τὴν γωνιὰν αὐτὴ τοῦ πλανήτου, οἱ Ἕλληνες. Χαρῆτε γιατὶ τὴν ἡμέραν αὐτὴν μᾶς δόθηκαν τὰ καλὰ καὶ πανεφρόσυνα μηνύματα τῆς Λευτεριᾶς μας. Μᾶς ἀναγγέλθηκε ὅτι ἐλευθερωνόμεθα ἀπὸ δύο σκλαβιὲς φοβερές, σκληρές, ἀπαίσιες, μαῦρες, αἰώνιες. Ποιὲς εἶναι αὐτὲς οἱ σκλαβιές, θὰ τῆς ἐξετάσωμε σήμερα.

* * *

Ἡ πρώτη, ἡ κυριωτέρα καὶ χειροτέρα, ἡ σκληροτέρα καὶ ἡ μεγαλυτέρας χρονικῆς καὶ τοπικῆς ἐκτάσεως ἔλαβε χώραν εἰς ἀρχαιοτάτην ἐποχήν. Κατακτητής; Ὁ σατανᾶς μὲ τὸ τάγμα του, μὲ τὰς ἀρχάς, τὰς ἐξουσίας, τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ αἰῶνος τούτου. Ποίους κατέκτησε; Τὸ ἀνθρώπινον γένος ὁλόκληρον. Αἰτία: Ἡ ἀποστασία ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἐνόμισε ὁ ἄνθρωπος, ὅτι μακρὰν τοῦ Θεοῦ θὰ βρῇ τὴν εὐτυχίαν του. Ἐχρησιμοποίησε ὅλα τὰ μέσα τῆς πολεμικῆς τέχνης καὶ δὴ τὸ ψέμα. Μὲ τὸ ψέμα λοιπὸν τοὺς κατέκτησε τοὺς ἐκλόνισε τὴν πίστι στὸ Θεό. Χρησιμοποίησε τὴν Εὔαν ὡς πέμπτην φάλαγγα. Ἐκ γυναικὸς ἐρρύει τὰ φαῦλα.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ὁ στῦλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ κήρυξ τῆς θείας Χάριτος*

Τοῦ ***Ἀρχ/του π. Μάρκου Μανώλη (†)***

Ἡ σημερινή Κυριακή, εὐσεβεῖς χριστιανοί εἶναι συνέχεια θά μποροῦσε νά πῆ κανείς τῆς προηγουμένης Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας. Διότι σήμερα ἑορτάζομε τήν μνήμην τοῦ μεγάλου προμάχου τῆς Ὀρθοδοξίας μας τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Θεσ/νίκης τοῦ Παλαμᾶ καί ὅπως οἱ πρό αὐτοῦ Ἅγιοι Πατέρες ἠγωνίσθησαν διά τόν θρίαμβον τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως ἔτσι καί ὁ σημερινός μεγάλος Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς «ἑπόμενος τοῖς Ἁγίοις Πατράσι», ἀκολουθώντας δηλαδή πιστά τήν διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἐστ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ καὶ ΣΧΟΛΙΑ

«Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην»

Η ΜΕΓΑΛΗ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἀποτελεῖ τὴν ἀπαρχὴ τῆς ἀπολυτρώσεώς μας ἀπὸ τὸν ὀλετήρα δυνάστη μας καὶ γι' αὐτὸ ψάλλουμε στὴν Ἐκκλησία: «Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον». Τὴν ἁγία αὐτὴ ἡμέρα ἑορτάζουμε μὲ λαμπρότητα τὴν ἀποστολὴ στὴ γῆ τῆς πλέον ἐλπιδοφόρας ἀγγελίας ὅλων τῶν ἐποχῶν: τὴν διὰ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἀπολύτρωση τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἐφόσον ὁ ἄνθρωπος ἔχασε κάθε δυνατότητα νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴ δουλεία τῆς ἁμαρτίας, τὴ φθορὰ καὶ τὸ θάνατο, ἀνάλαβε ὁ Δημιουργός του νὰ τὸν ἀπολυτρώσει, μὲ τὴν ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ Του. Κατὰ τὸν Μ. Ἀθανάσιο: ἔγινε ὁ Θεὸς ἄνθρωπος, γιὰ νὰ γίνει ὁ ἄνθρωπος Θεός. Ὁ ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης ἔγραψε γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονὸς πώς, «Ἔφθασε σήμερα ἡ χαρὰ ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ καταργεῖ τὴν πρώτη κατάρα… ἀγάλλονται τὰ σύμπαντα σήμερα καὶ ἡ φύσις σκιρτᾶ. Διότι ἀνοίγεται ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ὑποδέχεται κρυφὰ τὸν Βασιλέα τοῦ παντός»! Ἀποδέκτης τῆς χαροποιοῦ καὶ ἐλπιδοφόρας ἀγγελίας γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος, ἡ Παρθένος Μαρία, ἡ ἀγνότερη καὶ ἁγιότερη ἀνθρώπινη ὕπαρξη, ἡ ὁποία ἐπελέγη νὰ γίνει ἡ μητέρα τοῦ Θεοῦ. Ἔγινε ἡ «δεύτερη Εὔα», ἡ ὁποία, διόρθωσε τὴν κακὸ τῆς πρώτης Εὔας πρὸς τὸ ἀνθρώπινο γένος, γενόμενη ἡ αἴτια τῆς σωτηρίας μας. Ἂς δοξολογήσουμε, ἀδελφοί μας, τὸν Ἅγιο Τριαδικὸ Θεό μας, γιὰ τὴν εὐδοκία Του, γιά μᾶς, τὸ πλανεμένο πλάσμα Του. Ἂς ὑμνήσουμε καὶ ἂς μακαρίσουμε τὴν Θεοτόκο, ἡ Ὁποία ἀξιώθηκε νὰ κυοφορήσει τὸν Λυτρωτή μας!

Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς Ὁ κυματοθραύστης τῶν δυτικῶν πλανῶν

Η ΔΕΥΤΕΡΗ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν εἶναι ἀφιερωμένη σὲ μία μεγάλη προσωπικότητα τῆς Ἐκκλησίας μας, στὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ (1296-1359). Ἡ Θεία Πρόνοια ἀνάδειξε τὸν μεγάλο αὐτὸ ἄνδρα, σὲ μία κρίσιμη ἱστορικὴ συγκυρία, ὅπου κινδύνευε νὰ νοθευτεῖ ἡ ὀρθόδοξη πίστη μας ἀπὸ τὸν νοθευμένο καὶ παραφθαρμένο Χριστιανισμὸ τῆς Δύσεως. Ὅταν ἄρχισε νὰ εἰσβάλλει στὸν ἁγιασμένο χῶρο τῆς Ὀρθοδοξίας ὁ σχολαστικισμὸς τοῦ αἱρετικοῦ παπισμοῦ, μέσῳ τῆς φιλοσοφίας. Ὅταν ἤρθε στὴν Ἀνατολὴ ἡ στείρα νοησιαρχία νὰ ἐκτοπίσει τὴν ἐμπειρία τῆς θεοπτίας, ἡ ὁποία ἐκφράζονταν μέσῳ τοῦ ἁγιασμένου ἡσυχασμοῦ. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος, ἁγιασμένος καὶ θεόπτης ὁ ἴδιος, στάθηκε ὁ ἰσχυρὸς κυματοθραύστης τῆς δυτικῆς πλάνης. Φωτισμένος ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, κατέστη ὁ γνήσιος ἐκφραστὴς τῆς Πατερικῆς Παραδόσεως. Ἔχοντας ἀκράδαντη τὴ συναίσθηση τῆς ἱερῆς εὐθύνης του, ἀγωνίστηκε μὲ σθένος καὶ κατόρθωσε νὰ περιθωριοποιήσει τὶς πλάνες τῶν αἱρετικῶν Λατίνων. Κατάφερε νὰ ἐκτοπίσει μία ἀπὸ τὶς πλέον βλάσφημες καὶ ἀντιχριστιανικὲς παπικὲς πλάνες, τὴν κτιστὴ χάρη, ἡ ὁποία ἐνέχει τεράστιες σωτηριολογικὲς προεκτάσεις, διότι καθιστᾶ τὸ σωτηριῶδες ἔργο τοῦ Χριστοῦ ἀνενεργό! Κι αὐτὸ διότι, ἂν ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἶναι κτιστὸ μέγεθος, τότε ἡ σωτηρία μας δὲν ὑφίσταται, ἐπειδὴ ἡ κτίση δὲν μπορεῖ νὰ σώσει την κτίση! Ἡ σωτηρία εἶναι ἔργο τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία συντελεῖται διὰ τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν Του. Ἄγιε Γρηγόριε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν! Βοήθησέ μας στὴ σύγχρονη ἐπέλαση τῶν αἱρετικῶν δυτικῶν, διὰ τῶν «δικῶν» μας οἰκουμενιστῶν!

Ἠχηρὸν «Ὄχι» ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην κατὰ τῆς κατοχῆς τῆς Πατρίδος μας!

ΚΑΤΙ ἄρχισε νὰ κινεῖται, μετὰ τὴν ἐγκληματικὴ ἀπραξία μας τῶν ὀκτὼ τελευταίων ἐτῶν. Ὑπάρχουν ἐνδείξεις ὅτι ὁ λαός μας ἄρχισε νὰ συνειδητοποιεῖ τὴν προδοσία καὶ τὴν συνωμοσία σὲ βάρος του καὶ ἄρχισε νὰ ἀντιδρᾶ. Ἀπόδειξη ἡ μεγαλειώδης συγκέντρωση στὶς 14 Φεβρουαρίου στὸ Βελλίδειο, στὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου διακηρύχτηκε ἕνα ἠχηρὸ «ὄχι» στὴν ἐξελισσόμενη ἐθνική μας καταστροφή. Παραθέτουμε ἕνα χαρακτηριστικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τό ψήφισμα: «1. Μένουμε Ἕλληνες καὶ Ὀρθόδοξοι, ὑπερασπιζόμενοι ὅσα μᾶς ἐξασφάλισαν μὲ τοὺς ἱδρῶτες καὶ τὰ αἵματά τους οἱ ἅγιοι καὶ οἱ ἥρωες τῆς ἐνδόξου Ἱστορίας μας, παλαιότερης καὶ νεώτερης. 2. Ἀντιστεκόμαστε στὴν ἐπιβολὴ τῶν στόχων τῆς διαβόητης Νέας Τάξεως Πραγμάτων, ἡ ὁποία προωθώντας τὸ Ἀφροασιατικὸ ἰσλαμικὸ στοιχεῖο στὴν Εὐρώπη, ἀποβλέπει στὴ συρρίκνωση, ὑποχώρηση καὶ ἐξαφάνιση τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, ὅπως τὸν γνωρίζουμε μέχρι σήμερα, καὶ ἰδιαίτερα τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Ὀρθοδόξου πολιτισμοῦ. 3. Καλοῦμε τὴν ἑλληνικὴ κυβέρνηση νὰ ἀφουγκρασθεῖ τὴν ἀγωνία καὶ τὸ μήνυμα αὐτό, ποὺ στέλνει ἀποφασιστικὰ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς καὶ νὰ ἀλλάξει πολιτική. Νὰ πεῖ ΟΧΙ στὴ μετατροπὴ τῆς Ἑλλάδος σὲ «ἀποθήκη» παρανόμων μεταναστῶν, σὲ σταυροδρόμι διέλευσης τζιχαντιστῶν, ὅπως φάνηκε καὶ ἀπὸ τὸ τρομοκρατικὸ χτύπημα στὸ Παρίσι στὶς 13 Νοεμβρίου 2015 μὲ 130 νεκροὺς καὶ 250 τραυματίες. 4. Λέμε «ΟΧΙ» στὴ λειτουργία Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν μέσα στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ Α.Π.Θ.» (Ἱστολ. ΡΟΜΦΑΙΑ). Ἀξίζουν ἔπαινοι στοὺς διοργανωτὲς καὶ στοὺς εἰσηγητὲς τῆς ἐκδήλωσης. Ἐλπίζουμε νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ἀρχὴ μιᾶς δυναμικῆς πορείας γιὰ τὴν πλήρη ἀπελευθέρωση τῆς Πατρίδας μας ἀπὸ τὴν σκλαβιὰ τῆς Νέας Τάξεως Πραγμάτων!

κ. Φραγκίσκος: Ὁ διαπρύσιος κήρυξ τῆς πανθρησκείας!

ΕΙΝΑΙ γνωστὸς ὁ ρόλος τοῦ «ἀλάθητου» στὴν προώθηση τῆς ἐφιαλτικῆς πανθρησκείας, τὴν ὁποία σχεδίασαν ἀφανεῖς δυνάμεις. Ἰδοὺ (καὶ) μία πρόσφατη ἀπόδειξη: «Πρωτοτύπησε καὶ πάλι ὁ Πάπας Φραγκίσκος, ὁ φιλόδοξος διεκδικητὴς παγκόσμιας θρησκευτικῆς ἐξουσίας. Σὲ βίντεο ποὺ ἑτοίμασε διεθνὴς ὁμάδα τοῦ Παπισμοῦ, ἐμφανίζεται νὰ προτρέπει τοὺς πιστοὺς νὰ προσευχηθοῦν κατὰ τὸν μήνα Ἰανουάριο γιὰ τὴν προώθηση τοῦ διαθρησκειακοῦ διαλόγου καὶ τὴν ἑνότητα τῶν χριστιανῶν. Σ' αὐτὸ ἐμφανίζονται ἀρχικὰ ἐκπρόσωποι τοῦ Βουδισμοῦ, τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ Μωαμεθανισμοῦ, ποὺ διακηρύσσουν τὶς ἀντίστοιχες πεποιθήσεις τους: μιὰ γυναίκα λέει "πιστεύω στὸν Βούδα", ὁ Ἑβραῖος ραββῖνος "πιστεύω στὸν Θεό", ἕνας χριστιανὸς ἱερέας "πιστεύω στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ" καὶ ὁ μωαμεθανὸς "πιστεύω στὸν Ἀλλάχ". Στὸ σημεῖο ἐκεῖνο ἐμφανίζεται ὁ Πάπας νὰ λέει: "Πολλοὶ σκέφτονται διαφορετικά, αἰσθάνονται διαφορετικά, ἀναζητώντας τὸν Θεὸ ἢ συναντώντας τὸν Θεὸ μὲ διαφορετικοὺς τρόπους. Σὲ αὐτὸ τὸ πλῆθος, σὲ αὐτὸ τὸ φάσμα τῶν θρησκειῶν, ὑπάρχει μόνο μία βεβαιότητα ποὺ ἔχουμε ὅλοι μας: Εἴμαστε ὅλοι παιδιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ πρέπει νὰ κρατήσουμε ὅλοι αὐτὸ ποὺ ἔχουμε κοινό: τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀγάπη"» (Ὀρθόδοξο Περιοδικὸ "Ο ΣΩΤΗΡ")! Εἶναι ἀποδεδειγμένα, ὁ πλέον διαπρύσιος «κράχτης» τῆς πανθρησκείας, τῆς ὁποίας ἐπιθυμεῖ νὰ γίνει ἡγέτης της καὶ δὲν τὸ κρύβει! Ὁ ἐωσφορικός του ἐσμὸς δὲν ἔχει ὅρια!

Παπικῶν πανθρησκειῶν πεπραγμένων συνέχεια…

ΔΕΙΤΕ καὶ τὴν συνέχεια τῶν πανθρησκειακῶν «κατορθωμάτων» τοῦ θλιβεροῦ «ἀλάθητου»: «"Ὑστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ οἱ θρησκευτικοὶ αὐτοὶ ἐκπρόσωποι ἐμφανίζονται καὶ πάλι νά δηλώνουν τώρα τὴν κοινή τους πίστη στὴν ἀγάπη λέγοντας: "I believe in love" (πιστεύω στὴν ἀγάπη) καὶ ἐπιδεικνύοντας μαζὶ τὸ πιὸ χαρακτηριστικὸ σύμβολο τῆς θρησκείας τους (ἀγαλματίδιο τοῦ Βούδα, ἐπτάφωτη ἑβραϊκὴ λυχνία, κομβολόγι ἰσλαμικῆς προσευχῆς καί, ὄχι τὸν Σταυρό, ἀλλὰ τὸν Χριστὸ ὡς βρέφος ὁ χριστιανὸς ἱερέας). Στὸ σημεῖο αὐτὸ τελειώνει τὸ βίντεο. Ἀλλὰ μετασχηματίζοντας σὲ πράξη τὶς ἰδέες του ὁ Πάπας, λίγες μέρες ἀργότερα, στὶς 17 Ἰανουαρίου, ἐπισκέφθηκε τὴ μεγάλη Συναγωγὴ τῆς Ρώμης, ὅπου ἐπανέλαβε ἀρκετὲς φορὲς ὅτι "οἱ Ἑβραῖοι εἶναι οἱ "πρεσβύτεροι ἀδελφοὶ "τῶν χριστιανῶν". Καὶ καταχειροκροτούμενος ἀπὸ τοὺς παρόντες τόνισε ὅτι κάθε προσπάθεια νὰ ἐλκυσθοῦν οἱ Ἑβραῖοι στὴ χριστιανικὴ πίστη εἶναι ἀπαράδεκτη. Αὐτὴ εἶναι ἡ δολερὴ πολιτικὴ τοῦ Βατικανοῦ: Ἰσοπεδώνει τὰ πάντα καὶ προδίδει τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, ἔτσι ὥστε νὰ γίνει ἀποδεκτὴ ἀπὸ ὅλες τὶς θρησκεῖες ἡ ἐπιδίωξή του γιὰ παγκόσμια θρησκευτικὴ ἐξουσία. Τὸ καίριο ἐρώτημα ὅμως εἶναι τοῦτο: Οἱ Ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι ποὺ πρωτοστατοῦν στὶς κινήσεις γιὰ ἕνωση μὲ τοὺς Παπικούς, τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν κατανοοῦν; Δὲν βλέπουν; Δὲν προβληματίζονται; Γιατί συνεχίζουν μιὰ καταστροφικὴ πορεία;» (Ὀρθόδοξο Περιοδικὸ "Ο ΣΩΤΗΡ")! Ἐμεῖς ρωτᾶμε τοὺς κ.κ. οἰκουμενιστές: Δὲν φοβᾶστε τὸ Θεό;

Κραυγὴ ἀγωνίας Μητροπολίτου διὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Θεολογικῆς Α.Π.Θ.!

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς συνετοὺς καὶ μαχητικοὺς Ἐπισκόπους μας, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Κοσμᾶς ἀπέστειλε βαρυσήμαντη ἐπιστολὴ στὸν Παν. Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμο, γιὰ τὴν ἅλωση τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ. ἀπὸ τοὺς ἰσλαμολάγνους πολιτικούς μας (καὶ ὄχι μόνο). Μεταξὺ τῶν ἄλλων τόνισε, μὲ σθένος: «Ὁμολογῶ ὅτι οὐδέποτε πιστεύαμε πὼς θὰ φθάσει ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποία ὀρθόδοξοι Ἕλληνες θὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ διδάσκεται μέσα στὴν Ἱερὰ καὶ σεβαστὴ Θεολογικὴ Σχολή μας ἡ "κεκρυμμένη ἀθεΐα ὅπως ὀνομάζει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης τὸ Ἰσλάμ. Δὲν θέλουμε νὰ τὸ πιστεύσουμε πὼς μέσα στὶς αἴθουσες τῆς ἁγιασμένης σχολῆς μας, τὴν ὁποία ἰσοβίως θὰ εὐγνωμονοῦμε, κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ Ἀναστάντος Κυρίου καὶ Θεοῦ μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, θὰ διδάσκεται ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰσλάμ». καὶ κατέληξε: «Ταπεινὰ φρονῶ ὅτι στὶς ἀντιπνευματικὲς καὶ προδοτικὲς μέρες μας ὀφείλουμε ὅλοι μας νὰ ταπεινωθοῦμε εἰλικρινά, νὰ συναισθανθοῦμε τὴν εὐθύνη μας, νὰ καθάρουμε καὶ ἁγιάσουμε τοὺς ἑαυτούς μας καὶ μὲ φόβο Θεοῦ νὰ ἐργασθοῦμε, ὥστε οἱ Θεολογικὲς Σχολές μας νὰ γίνουν θερμοκήπια καὶ φυτώρια ἁγιασμένων θεολόγων, θεολόγων μὲ θερμουργὸ πίστη, μὲ καθαρότητα ζωῆς, μὲ ἀγάπη στὸ Χριστὸ καὶ τὸ Εὐαγγέλιο, μὲ φλόγα ἱεραποστολικῆς μαρτυρίας καὶ ὁμολογίας, μὲ πόθο ἁγιασμοῦ καὶ αἰωνιότητος» (Ἱστολ. Ρομφαία)! Σωστοὶ οἱ προβληματισμοὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου. Περιμένουμε καὶ ἀπὸ ἄλλους Ἱεράρχες παρόμοιες δυναμικὲς παρεμβάσεις, διότι ἡ κατάσταση στὴν Πατρίδα μας βρίσκεται στὸ ἔσχατο σημεῖο! Βρισκόμαστε ἕνα βῆμα ἀπὸ τὸν ἐθνικὸ καὶ κοινωνικό μας ἀφανισμό! Προσευχὴ γιατί χανόμαστε!

Φρικτὴ ἀποκάλυψις: Ὁ «Ἅγιος» πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β΄ εἶχε ἐρωμένην!

«ΚΕΡΑΥΝΟΣ ἐν αἰθρίᾳ» ὑπῆρξε ἡ συγκλονιστικὴ εἴδηση ὅτι ὁ πρὸ προηγούμενος «ἀλάθητος» καὶ νῦν «ἅγιος» τῆς «καθολικῆς ἐκκλησίας», ἦταν … ἐρωτοχτυπημένος καὶ εἶχε ἐρωμένη! «Τριγμοὺς στὴ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία προκαλεῖ ντοκιμαντὲρ τοῦ BBC, τὸ ὁποῖο σύμφωνα μὲ στοιχεῖα ποὺ προβάλλει ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος εἶχε ἐρωμένη. Τὸ ντοκιμαντέρ, ποὺ θὰ παρουσιαστεῖ σήμερα, θὰ παρουσιάζει στοιχεῖα ποὺ θὰ ἐπιβεβαιώνουν τὸ παραπάνω. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία τοῦ Πάπα Ἰωάννη Παύλου (ὁ ὁποῖος ἀπεβίωσε τὸ 2005) μὲ τὴν Πολωνὴ ἀκαδημαϊκὸ Ἄννα Τερέζα Τιμιενιέτσκα, ἡ ὁποία ἔφυγε ἀπὸ τὴ ζωή τὸ 2014. Ἀπὸ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ προκύπτει ὅτι οἱ δύο τους διατηροῦσαν σχέση. Σημειώνεται ὅτι ἡ ἀκαδημαϊκὸς Ἄννα Τερέζα Τιμιενιέτσκα εἶχε ἀναλάβει τὸ 1970 τὴν μετάφραση στὰ ἀγγλικὰ τοῦ βιβλίου τοῦ Καρολ Βοϊτίλα (μετέπειτα Πάπα Ἰωάννη Παύλου), ὅταν ἀκόμη ἐκεῖνος ἦταν καρδινάλιος. Ἡ ἀλληλογραφία τῶν δύο, πάντως χαρακτηρίζεται "φλογερὴ" καὶ ἀναμένεται νὰ σκανδαλίσει, ἐνῶ στὸ ντοκιμαντὲρ θὰ ὑπάρξουν καὶ ἀναφορὲς στὴ φερόμενη σχέση του καὶ μὲ ἄλλη Πολωνή, τὴ Γουάντα Πολτάβσκα» (Ἱστολ. Ἀγιορείτικο Βῆμα)! Λέτε νὰ «ξεφύτρωσε» στὶς μέρες μας ἕνας νέος «Βοργίας», τὸν ὁποῖο, ἡ ἁμαρτωλὴ «καθολικὴ ἐκκλησία» τὸν «ἁγιοποίησε»; Καθόλου ἀπίθανο! Φρίκη καὶ ἀποτροπιασμὸς γιὰ ὅσους «ὀρθοδόξους» ἀποκαλοῦν καὶ θεωροῦν τὸν παπισμὸ «ἐκκλησία»! Κάποιοι ἔσπευσαν νὰ «δικαιολογήσουν» τὶς ἐρωτικὲς «περιπέτειες» τοῦ «ἁγίου» Βοϊτίλα ὡς …ἀγνὸ «παρθενικὸ» ἔρωτα! Δικαίωμά τους νὰ πιστεύουν ὅ,τι θέλουν γιὰ τὴ «σχέση» τοῦ «μακαρίτη» μὲ τὴ «μακαρίπισσα» καὶ δικαίωμά μας νὰ πιστεύουμε ὅ,τι θέλουμε!

Ἀπίστευτον: Ἡ Γερμανία ἐγείρει θέμα πολεμικῶν ἀποζημιώσεων κατὰ τῆς Χώρας μας!

Η ΓΝΩΣΤΗ παροιμία: «ἐκεῖ ποὺ μᾶς χρωστοῦν μᾶς παίρνουν καὶ τὸ βόδι», ταιριάζει κάλλιστα στὴν ἀκόλουθη εἴδηση: Ἡ Γερμανία, ἀντὶ νὰ μᾶς ἐπιστρέψει τὸ κατοχικὸ δάνειο καὶ τὶς πολεμικὲς ἐπανορθώσεις, ποὺ μᾶς ὀφείλει, «σφυρίζει ἀδιάφορα» καὶ τὸ χειρότερο: μᾶς «ζητᾶ καὶ τὰ ρέστα»: ἀπαιτεῖ ἐκείνη, ἀποζημιώσεις ἀπὸ τὴ Χώρα μας! «Οἱ Γερμανοὶ σὲ μία προσπάθεια νὰ ἐξασφαλίσουν ὅτι μελλοντικὰ δὲν θὰ χρειαστεῖ νὰ πληρώσουν γιὰ τὰ ἐγκλήματα τοῦ ναζισμοῦ στὴν Ἑλλάδα ἐπὶ Κατοχῆς ἔχουν βάλει μπροστὰ τὸν "ἔγκυρο" "ἱστορικό" τους τὸν Χάϊνς Ρίχτερ νὰ διαβάλει τὸν ἑλληνικὸ λαὸ καὶ ἰδιαίτερα τοὺς Κρητικούς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὸ "θράσος" νὰ ἀντισταθοῦν μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σκοτωθοῦν χιλιάδες Γερμανοὶ καὶ ἄρα σύμφωνα μὲ τὸν "καταπληκτικὸ" συλλογισμό του δὲν χρωστάει ἡ Γερμανία ἀποζημιώσεις ἀλλὰ ἐμεῖς! Ἡ γερμανικὴ ἐφημερίδα Die Welt φιλοξένησε στὸ χθεσινό της φύλλο κύριο ἄρθρο, στὸ ὁποῖο ὁ συντάκτης της ἀναφέρει ἀπίστευτες ἀνακρίβειες καὶ ὑποστηρίζει ὅτι ἡ Ἑλλάδα δὲν μπορεῖ νὰ ἀπαιτεῖ ἀποζημιώσεις ἀπὸ τὴ Γερμανία ἀλλὰ - ὑπὸ προϋποθέσεις - θὰ μποροῦσε νὰ ἰσχύει τὸ ἀντίθετο!» (Ἱστολ. Ξυπνῆστε Ρέ)! Ἀλλά, γιὰ νὰ ἀκριβολογοῦμε, οἱ νεοβάρβαροι ἀπόγονοι τῶν πελεκυφόρων Ἀλαμανῶν, τοῦ μεγάλου ἀνθέλληνα Καρλομάγνου, οἱ ὁποῖοι κατασφάζουν τὴν Εὐρώπη τὰ τελευταῖα χίλια πεντακόσια χρόνια, «κάνουν τὴ δουλεία» τους, ὅπως ἐκεῖνοι ξέρουν νὰ τὴν κάνουν. Τὸ ἐρώτημα εἶναι τί ἔκαναν (καὶ τί κάνουν) μέχρι, ἐπτὰ δεκαετίες μετά, οἱ δικοί μας ξεπουλημένοι πολιτικοί, οἱ ὁποῖοι, τοῖς οἶδεν, μὲ ποιὰ μυστικὰ ἀνταλλάγματα, «ἔθαψαν» τὴν νόμιμη καὶ ἠθικὴ ἀπαίτηση τῆς Πατρίδος μας, γιὰ νὰ ἀποζημιωθοῦμε γιὰ τὸν ἀναίτιο ὄλεθρο, ποὺ προξένησαν στὴν πατρίδα μας, τὰ καλόπαιδα τῆς «ἀρείας φυλῆς»! Δυστυχῶς!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Στίς 25 Μαρτίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τόν Εὐαγγελισμό τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας. Μετά τήν πτώση τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὔας καί τήν ἔξωσή τους ἀπό τόν Παράδεισο, ὁ φιλάνθρωπος Κύριος δέν ἔπαψε νά φροντίζη τό τυραννούμενο ἀνθρώπινο γένος ἀπό τόν Διάβολο καί τήν ἁμαρτία στέλνοντας τούς προφῆτες καί τούς δικαίους του ἀνθρώπους. Χωρίς ὅμως αὐτοί νά ἔχουν τήν δύναμη νά λυτρώσουν τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν Διάβολο καί νά τόν ὁδηγήσουν στήν αἰώνια ζωή. Γιά τόν λόγο αὐτό ὁ πανάγαθος Θεός σπλαγχνίσθηκε τό δημιούργημά του καί ἔστειλε τόν Υἱό του τόν Μονογενῆ καί τοῦ προσέφερε τήν σωτηρία μέ τήν ἐνανθρώπησή Του. Ἔτσι ὅταν ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου ὁ Θεός προοικονόμησε νά γεννηθῆ ἡ ἀειπάρθενος Μαρία καί νά διαφυλαχθῆ καθαρή, ὡς ἄξια αὐτοῦ τοῦ μεγάλου μυστηρίου, διαμένοντας στά Ἅγια τῶν Ἁγίων τοῦ ναοῦ τοῦ Σολομώντα, ἕως ὅτου ἐμνηστεύθη τόν μνήστορα Ἰωσήφ. Τό μυστήριο τῆς ἐνανθρωπήσεως ὁ Θεός τό διαφύλαξε κρυφό ὄχι μόνο ἀπό τόν Διάβολο ἀλλά ἀκόμα καί ἀπό τίς ἐπουράνιες Δυνάμεις. Βρισκόμενη ἡ Θεοτόκος στήν Ναζαρέτ τήν ἐπισκέφθηκε ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ καί ἀφοῦ τήν προσεφώνησε λέγοντάς της «Χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετά σοῦ» ἡ Κυρία Θεοτόκος τοῦ ἀναφωνεῖ στό τέλος «Ἰδού ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά τό ρῆμα σου». Καί ἀμέσως, λέγουν οἱ Πατέρες συνέλαβε μέ τρόπο ὑπερφυῆ στήν κοιλία της, μέ τόν ἐρχομό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τό ἴδιο τό δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, τόν Θεό Λόγο, ὡς τέλειο ἄνθρωπο καί ὡς τέλειο Θεό. Αὐτό τό κοσμοσωτήριο γεγονός ἑορτάζει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία αὐτή τήν ἡμέρα.

Πολλαπλᾶ τὰ ὀφέλη τοῦ Τάματος τοῦ Ἔθνους

Ὅπως γνωρίζομε **ἀπὸ τὸν Τύπο** καὶ τὰ ἄλλα Μ.Μ.Ε., ἀλλὰ καὶ ἀπὸ **τὶς ἀποφάσεις τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπὸ 8.6.2012 καὶ 14.5.2013**, ἐπιβάλλεται νὰ πραγματοποιηθοῦν ἀνυπερθέτως τὰ ἐγκαίνια τοῦ Τάματος τοῦ Κολοκοτρώνη **τὴν 25η Μαρτίου 2021**, **κατὰ τὴν 200ὴ ἐπέτειον** τῆς Ἐθνικῆς μας Παλιγγενεσίας.

Τὸ «**Ἵδρυμα Προασπίσεως Ἠθικῶν καὶ Πνευματικῶν Ἀξιῶν**» **(Ι.Π.Η.&Π.Α.) καὶ τὸ Σωματεῖο οἱ «Φίλοι τοῦ Τάματος τοῦ Ἔθνους», ἔταξαν τὴν ὕπαρξί τους πρωτοπόρο γιὰ τὴν ἀναζωπύρωσι καὶ ἐκπλήρωσι τῆς ἐθνικῆς μας ὑποχρεώσεως, τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης τοῦ θρυλικοῦ Γέρου τοῦ Μοριᾶ, Θεοδώρου Κολοκοτρώνη, καὶ τῶν ἄλλων ἡρώων τῆς Ἐθνικῆς μας Παλιγγενεσίας, δηλαδὴ τὴν πραγματοποίησι τοῦ μεγαλοπρεποῦς ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΑΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ (Π.Π.Τ.Ε), μιᾶς νέας Ἁγίας Σοφίας,** καὶ τὴν δημιουργία πέριξ αὐτοῦ ἑνὸς προτύπου γιὰ **τὴν ὑψήλιο Ἄλσους** – πνεύμονα πράσινου γιὰ τὴν δεινοπαθοῦσα Ἀττική (ποὺ δὲν θὰ λάβῃ τὸ ὄνομα τῶν δωρητῶν, ὡς εἴθισται, ὅπως καὶ ὅλο τὸ μεγαλεπήβολο ἔργο) ἀλλὰ θὰ ὀνομασθῆ «**Ἐπίγειος Ἐδέμ**»).

Τὸ Ι.Π.Η.&Π.Α. καὶ τὸ Σωματεῖο «οἱ Φίλοι τοῦ Τάματος τοῦ Ἔθνους» δηλώνουν κατηγορηματικὰ **ὅτι ἀναλαμβάνουν ἐξ ὁλοκλήρου τὸ ἔργο τοῦ Π.Π.Τ.Ε., χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἐπιβάρυνσι τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς ἐκκλησίας.**

Ἀναλαμβάνουν ὄχι μόνο ὅλα τὰ ἔξοδα κατασκευῆς τοῦ Π.Π.Τ.Ε., ἀλλὰ **ἀκόμη τῆς ἐν συνεχείᾳ μισθοδοσίας τοῦ προσωπικοῦ καὶ συντηρήσεως τῶν κτιρίων καὶ τοῦ περιβάλλοντος χώρου.**

Ἐπὶ πλέον, τὸ 20% τῶν ἐσόδων τοῦ Π.Π.Τ.Ε. θὰ διατίθεται **συμβατικὰ στὸν Κρατικὸ Προϋπολογισμό, γιὰ ἐξοπλισμὸ σχολείων καὶ συσσίτια μαθητῶν ἢ γιὰ ἀναστήλωσι ἱστορικῶν Ἱ.Ναῶν καὶ Μονῶν** καὶ μὲ τὰ ὑπόλοιπα, μὲ αὐστηρὰ χρηστὴ διοίκησι τοῦ Προσκυνήματος καὶ ἄκρα ἀνιδιοτέλεια, **θὰ κτίζωνται ὀρφανοτροφεῖα, γηροκομεῖα καὶ στέγες ἀγάπης στὸ ἐσωτερικὸ καὶ στὸ ἐξωτερικό,** ποὺ δὲν θὰ λαμβάνουν τὰ ὀνόματα τῶν δωρητῶν, ἀλλὰ θὰ ὀνομάζωνται **«Βασιλειάδες».**

Οἱ δωρητές, ὅμως, ζητοῦν γιὰ τὸ κοινωφελὲς αὐτὸ ἔργο, διὰ παραχωρήσεως, μία περίοπτη καὶ δεσπόζουσα θέσι, καὶ ὡς καταλληλότερος χῶρος προκρίνεται τὸ ΑΤΤΙΚΟ ΑΛΣΟΣ.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΑ Σταθμίζουμε τοὺς κατωτέρω παράγοντες:

Α) **οἱ καθ' ὕλην ὑπόχρεοι, Πολιτεία καὶ Ἐκκλησία, ὄντως δὲν ἐκπλήρωσαν τὸ ΧΡΕΟΣ ΤΟΥΣ ἐπὶ 185 χρόνια,**

Β) **τόσο ἡ Πολιτεία ὅσο καὶ ἡ Ἐκκλησία δὲν θὰ ἐπιβαρυνθοῦν οὔτε μὲ ἕνα Εὐρώ,**

Γ) ἀπεναντίας θὰ δημιουργηθοῦν χιλιάδες θέσεις ἐργασίας,

**Δ) στοὺς ἀσφαλιστικοὺς ὀργανισμοὺς θὰ εἰσρέουν ο

Η στηλη της «Πανελληνιου ενωσεως θεολογων»

Ὁ κ. Φίλης ἀπειλεῖ (ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ του;), ὅτι θὰ καταργήση τὸ Σύνταγμα;

Ἡ Πανελλήνια Ἕνωση Θεολόγων (ΠΕΘ), ἀπαντώντας σὲ δηλώσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας, κ. Νικόλαου Φίλη, τονίζει ὅτι τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν δὲν προσφέρεται γιὰ πολιτικὲς σκοπιμότητες. Ἐνῷ τὸ θέμα τοῦ περιεχομένου τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν εἶναι πολὺ σοβαρό, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς θρησκευτικῆς πνευματικῆς ταυτότητας καὶ φυσιογνωμίας τῶν μαθητῶν, ὁ Ὑπουργὸς φαίνεται νὰ τὸ ἀντιμετωπίζει μὲ πολιτικὰ κριτήρια, μὲ ἀντιφατικὲς δηλώσεις, μὲ ἰδεολογικὸ φανατισμὸ καὶ χωρὶς τὴ δέουσα παιδαγωγικὴ τεκμηρίωση. Συγκεκριμένα:

Στὶς **29/09/2015** ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας δήλωνε μετὰ ἀπὸ τὴ συνάντησή του μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν κ. Ἱερώνυμο, μπροστὰ στὶς τηλεοπτικὲς κάμερες: **«Δὲν πρόκειται νὰ ὑπάρξουν μονομερεῖς ἐνέργειες στὸ θέμα τῶν Θρησκευτικῶν»** (1).

Στὶς **10/03/2016** ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας στὴ συνεδρίαση τῆς Ἐπιτροπῆς Μορφωτικῶν Ὑποθέσεων τῆς Βουλῆς, ὑπογραμμίζει ἐμφαντικὰ ὅτι **εἶναι ἀρμοδιότητα τῆς πολιτείας νὰ ἀποφασίσει γιὰ τὰ Θρησκευτικά** (2).

Στὶς **12/03/2016,** σὲ νέα συνέντευξή του ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας, κάνει λόγο, γιὰ **«Κατάργηση τοῦ ὁμολογιακοῦ χαρακτήρα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, ποὺ πλέον θὰ προσανατολισθεῖ πρὸς τὴ θρησκειολογία… Ἡ ἀναμόρφωση τῶν Θρησκευτικῶν εἶναι προϋπόθεση, γιὰ νὰ παραμείνουν ὑποχρεωτικὸ μάθημα»,** ἐννοώντας μὲ τὴ λέξη «ὁμολογιακὸς χαρακτήρας» τὸν ὀρθόδοξο χαρακτήρα τοῦ μαθήματος, ἀφοῦ ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν εἶναι ὁμολογία (3).

Τί ἄραγε μεσολάβησε μετὰ τὴν ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν **(9/03/2016),** ἔτσι ὥστε ὁ κ. Ὑπουργὸς νὰ ἀλλάξει ἄρδην τὴν πρότερη θέση του γιὰ διάλογο καὶ μὴ μονομερεῖς ἐνέργειες;

Νὰ ὑποθέσουμε ὅτι ἡ ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας δὲν ἐξυπηρετεῖ τοὺς πολιτικοὺς σχεδιασμοὺς τῆς Κυβέρνησης στὸ ἐν λόγῳ θέμα καὶ ὁ κ. Φίλης σπεύδει νὰ χτίσει τὶς ἄμυνες τῆς κυβερνητικῆς πολιτικῆς;

Βέβαια ὁ κ. Φίλης, στὶς δηλώσεις του στὴ Βουλή, συμπλήρωσε ὅτι: «Ἐμεῖς (ὡς Κυβέρνηση), ἐπιδιώκουμε τὸν διάλογο». Καὶ ἡ Ἐκκλησία, διὰ τῆς Συνόδου της, διάλογο ἀποφάσισε καὶ ἐπιδιώκει. Καὶ ἐμεῖς, ὡς Πανελλήνια Ἕνωση Θεολόγων, ἐπισημαίνουμε στὸν κ. Ὑπουργό, ὅτι τὸν διάλογο ἐπιδιώκουμε. Ὅμως, ἐπιδιώκω τὸν διάλογο, δὲν σημαίνει ὅτι χρησιμοποιῶ τὸν διάλογο, γιὰ νὰ ἐπιβάλλω τὶς θέσεις μου στοὺς ἄλλους, **ἀποφασίζοντας καὶ διατάσσοντας ἢ καὶ ἀπειλώντας καὶ ἐκβιάζοντας, ὅπως κάνει ὁ κ. Ὑπουργός.** Οὔτε σημαίνει ὅτι διαστρεβλώνω τὴν ἀλήθεια, δὲν λαμβάνω ὑπόψη τὸ Σύνταγμα, τοὺς νόμους καὶ τοὺς θεσμοὺς τῆς Χώρας.

Ὀφείλουμε, ὡς ἐκ τούτου, νὰ ὑπενθυμίσουμε στὸν Ὑπουργὸ Παιδείας ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, μὲ βάση τὸν νόμο, δὲν γράφει τὰ βιβλία καὶ τὰ Ἀναλυτικὰ Προγράμματα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, ὅμως, ἔχει χρέος νὰ ἐλέγχει τὸ περιεχόμενο τῆς διδασκαλίας του, ποὺ ἀφορᾶ στοὺς ὀρθοδόξους μαθητές, ἂν συμφωνεῖ μὲ τὶς ἀρχὲς καὶ τὰ δόγματά της (4).

Ὁ προσανατολισμός, ἡ ὑποχρεωτικότητα καὶ οἱ ὧρες διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν δὲν καθορίζονται, οὔτε ἐπιβάλλονται στὶς δημοκρατικὲς πολιτεῖες τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τὸν ἑκάστοτε Ὑπουργό, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ νομικὸ καὶ νομολογικὸ καθεστὼς καὶ τὸν διάλογο ποὺ ἔχει προηγηθεῖ μὲ ὅλους τοὺς ἐμπλεκόμενους φορεῖς. Πρέπει νὰ συμφωνεῖ ἀκόμη, μὲ τὴ θρησκευτικὴ φυσιογνωμία καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς πνευματικῆς ταυτότητας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἡ παιδεία εἶναι ἐθνικὴ ὑπόθεση καὶ ἀφορᾶ σὲ ὅλους τοὺς Ἕλληνες καὶ ὄχι μόνον στοὺς ἰδεολογικὰ προσκείμενους σὲ κόμματα ἢ ἰδεολογίες. **Δὲν εἶναι δυνατὸν στὴ Χώρα ποὺ γέννησε τὴ δημοκρατία, νὰ ἀπειλεῖται ἢ νὰ ἐκβιάζεται μὲ αὐτὸν τὸν ἀπαράδεκτο τρόπο ἡ Ἐκκλησία καὶ οἱ Θεολόγοι μὲ τὸ δίλημμα: Ἢ θρησκειολογικὸς προσανατολισμὸς ἢ κατάργηση τῆς ὑποχρεωτικότητας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν!!!**

Ὁ ἐσκεμμένος καὶ μεθοδευμένος χαρακτηρισμὸς τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ὡς «ὁμολογιακὸ» καὶ «κατηχητικό», ἔχει ἀποδειχθεῖ πλήρως, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐπιστημονικῶν τεκμηριώσεων, καὶ ἀπὸ τὶς ἐμπεριστατωμένες θέσεις τῆς πρόσφατης Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς ψευδής, σκόπιμη καὶ ἀνεπίτρεπτη πρόφαση, γιὰ νὰ δρομολογηθοῦν παράνομες ἀλλαγὲς στὸ μάθημα, ὅταν **ὅλοι γνωρίζουν ὅτι οἱ θρησκεῖες ἤδη διδάσκονται στὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο, γεγονὸς ποὺ δὲν ἐπιτρέπει νὰ χαρακτηρίζεται ὡς ὁμολογιακό.**

Τὸ νέο Πρόγραμμα Σπουδῶν τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς(ΙΕΠ), στὸ ὁποῖο ἀναφέρεται ὁ Ὑπουργός, ἔχει ἤδη ἐδῶ καὶ (5) χρόνια ἀποδομηθεῖ μὲ ἐπιστημονικά, παιδαγωγικὰ καὶ θεολογικὰ ἐπιχειρήματα καὶ ἔχει ἀποδειχθεῖ ὅτι ἀποτελεῖ ἕνα ὀργανωμένο σχέδιο ἐπιβολῆς σκόπιμης θρησκευτικῆς σύγχυσης καὶ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ σὲ βάρος τῶν μαθητῶν.

Οἱ ἐκβιασμοί, ἑπομένως, γιὰ κατάργηση τῆς ὑποχρεωτικότητας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν μᾶς βρίσκουν κάθετα ἀντίθετους, διότι πρόκειται γιὰ μία ριζικὴ ἀλλοίωση τῆς θρησκευτικῆς ταυτότητας καὶ τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τῶν μαθητῶν, πράξης παράνομης καὶ ἀντισυνταγματικῆς, σύμφωνα μὲ τὶς πρόσφατες δικαστικὲς ἀποφάσεις (115/2012 καὶ 1/2015). Ἡ ΠΕΘ δὲν ἀπαιτεῖ τίποτε περισσότερο καὶ τίποτε λιγότερο ἀπὸ ὅσα ὁρίζουν οἱ ἀνωτέρω δικαστικὲς ἀποφάσεις καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψει τὴν καταπάτησή τους.

Σημειώσεις:

(1) Τὸ σχετικὸ βίντεο μὲ τὶς δηλώσεις τοῦ κ. Ὑπουργοῦ μπορεῖ κάποιος νὰ παρακολουθήσει στὸν παρακάτω σύνδεσμο: https://www.youtube.com/watch?v=m5eghXlUlPw καθὼς καὶ τὸ σχετικὸ δημοσιογραφικὸ ρεπορτὰζ στὶς παρακάτω ἠλεκτρονικὲς διευθύνσεις: http://www.iefimerida.gr/news/228425/filis-ohi-se-monomereis-energeies-gia-ta-thriskeytika καὶ http://www.protothema.gr/greece/article/513456/ieronumos-se-fili-anthropoi-eimaste-provlimata-ehoume-na-ta-lunoume-horis-peismata/.

(2) «…βάσει τοῦ συντάγματος, τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν ἐκπαίδευση τῶν πολιτῶν τὴν ἔχει τὸ κράτος. Τὸ δημοκρατικὰ νομιμοποιημένο καὶ ἐξουσιοδοτημένο κράτος»(πρβλ τὸ σχετικὸ δημοσιογραφικὸ ρεπορτὰζ στὴν παρακάτω ἠλεκτρονικὴ διεύθυνση : http://www.esos.gr/arthra/42909/ypoyrgos-gia-ta-thriskeytika-apofasizei-i-politeia).

(3) http://www.kathimerini.gr/852889/article/proswpa/synenteу3eis/n-filhs-ta-8rhskeytika-gia-na-meinoyn-8a-alla3oyn

(4) Νόμος 590/77 ἄρθρο 2, ἄρθρο 9. Βλ. Γ. Η. Κρίππα, Τὸ ἀτομικὸν δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας τῆς Ἐκκλησίας νὰ καθορίζει ἡ ἰδια τὴν ὕλην τοῦ ΜτΘ, Ὀρθόδοξος Τύπος, 20 καὶ 27/12/2013.

Τὸ ΔΣ τῆς ΠΕΘ

Ἡ ἀδικία

Λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος «Ἐὰν δὲ ἁμαρτήση εἰς σὲ ὁ ἀδελφός σου, ὕπαγε καὶ ἔλεγξον αὐτὸν μεταξύ σοῦ καὶ αὐτοῦ μόνον· ἐὰν σοῦ ἀκούσῃ, ἐκέρδησες τὸν ἀδελφόν σου» (Ματθ. ιη, 15).

Δηλαδὴ ἐὰν σοῦ πταίσῃ εἰς κάτι ὁ ἀδελφός σου, πήγαινε καὶ ὑπόδειξέ του τὸ πταίσιμό του αὐτό, ἰδιαιτέρως μεταξύ σοῦ καὶ αὐτοῦ, χωρὶς νὰ εἶναι παρὼν κανένας ἄλλος. Ἐὰν σὲ ἀκούσῃ καὶ ἀναγνωρίσῃ τὸ σφάλμα του, ἐκέρδησες τὸν ἀδελφό σου.

Πῶς τὸ ἐξηγεῖ αὐτὸ ὁ Μέγας Βασίλειος.

Αὐτοὺς ποὺ ἀδικοῦν πρέπει νὰ τοὺς προειδοποιήσουμε γιὰ τὴν ἁμαρτία τῆς ἱεροσυλίας, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου: «Ἐὰν ὁ ἀδελφός σου ἁμαρτήσει, πήγαινε καὶ ἔλεγξε αὐτὸν καὶ λοιπά» (Ματθ. 18, 15). Νὰ ζητᾶμε ὅμως τὸ δίκιο μας μ᾽ αὐτοὺς σὲ κοσμικὰ δικαστήρια ἀπαγόρευσε ὁ λόγος τῆς θεοσεβείας μὲ τὸ «ἐὰν κάποιος θέλει νὰ κριθῆ ὑπὸ τοῦ νόμου, (νὰ κάμη δίκην μαζί σου) καὶ νὰ λάβη τὸν χιτώνα σου, δός εἰς αὐτὸν καὶ τὸ ἱμάτιον» (Ματθ. 5, 40) καὶ μὲ τὸ «τολμᾶ κάποιος ἀπὸ σᾶς, ἔχων κάτι ἐναντίον τοῦ ἄλλου, νὰ κριθῆ ἐνώπιον τῶν ἀδίκων καὶ ὄχι ἐνώπιον τῶν ἁγίων;» (Α΄ Κορ. 6, 1). Καὶ σ᾽ αὐτὲς δὲ τὶς περιπτώσεις ἂς τοὺς προσκαλέσουμε στὴν κρίση ἐνώπιον τῶν ἁγίων, περισσότερο ἀπὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀδελφοῦ παρὰ γιὰ τὴν ἀφθονία τοῦ πλούτου. Γιατὶ καὶ ὁ Κύριος, ὅταν εἶπε τὸ «ἐὰν σὲ ἀκούσῃ», πρόσθετε τὸ «κέρδησες», ὄχι τὸν πλοῦτο, ἀλλὰ «τὸν ἀδελφό σου» (Ματθ. 18, 15).

* * *

Ὅταν ὁ Ὅσιος Ἀμμοῦν βρισκόταν στὸ ὄρος τῆς Νιτρίας, τοῦ ἔφεραν ἕνα παιδὶ ποὺ τὸ εἶχε δαγκώσει ἕνας σκύλος λυσσασμένος καὶ ἔτσι λύσσαξε καὶ αὐτό. Τὸ εἶχαν δεμένο μὲ ἁλυσίδες, διότι ξέσχιζε τὸ σῶμα του ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀρρώστια.

Οἱ μὲν γονεῖς τοῦ παιδιοῦ παρακαλοῦσαν τὸν Ὅσιο νὰ κάνη δέηση πρὸς τὸν Κύριο γιὰ τὸν γυιό τους, ὁ δὲ Ὅσιος ἀπὸ ταπείνωση τοὺς ἔλεγε: «Ἄνθρωποι, τί μὲ πιέζετε νὰ κάνω ἐκεῖνα ποὺ δὲν μπορῶ; Ὅμως ἡ ἰατρεία τοῦ παιδιοῦ σας εἶναι στὸ χέρι σας. Δῶστε τὸ βόδι τῆς χήρας, ποὺ πήρατε κρυφὰ καὶ δὰ γιατρευτῆ ὁ γιὸς σας».

Ἐκεῖνοι ὅταν ἄκουσαν αὐτὰ θαύμασαν γιὰ τὴν διορατικότητα τοῦ Ἁγίου, καὶ ἀφοῦ πῆραν τὴν εὐχή του, ἔδωσαν τὸ βόδι στὴν χήρα καὶ ἀμέσως θεραπεύθηκε ὁ γιός τους.

* * *

Ἐπίσης στὸν Εὐεργετινὸ διαβάζουμε γιὰ τὸν Ἅγιο Μαρκιανὸ τὸ ἑξῆς συγκλονιστικό:

Ὁ Μέγας Μαρκιανός, κατὰ τὰ μεσάνυκτα, ὅταν ἐνόμιζε ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν κανεὶς νὰ τὸν δῇ, συνήθιζε νὰ πηγαίνῃ σὲ κάποιο γνωστό του τραπεζίτη, διὰ νὰ ἀλλάξῃ τὰ χρυσᾶ νομίσματα μὲ πολλὰ μικρὰ χάλκινα νομίσματα, διὰ νὰ τὰ μοιράζῃ εἰς τοὺς πτωχούς· ἀμέσως δὲ μετὰ ἐγύριζε. Ὁ τραπεζίτης λοιπόν, λάμβανε ὡς πρόφαση ὅτι ἡ ἀλλαγὴ γινόταν τὴν νύκτα καὶ δὰ μποροῦσε νὰ κερδίζῃ περισσότερα, ἐξύγιζε τὰ χρυσᾶ νομίσματα μὲ ὄχι σωστὴ ζυγαριά. Ὁ Ἅγιος δὲν πρόβαλλε καμμία ἀντίρρηση, καὶ δὲν ἐφρόντιζε καθόλου νὰ τὸν ἐλέγχῃ· ἔτσι ἔδειχνε ὅτι εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴν συνείδηση αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξύγιζε.

Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸ ἔγινε πολλὲς φορὲς καὶ ὁ Μακάριος ὑπεκρίνετο ὅτι δὲν ἀντιλαμβάνεται τίποτα, οὔτε κατηγοροῦσε τὸν τραπεζίτη, ὁ τραπεζίτης ἄρχισε νὰ ἀπορῇ· ἀφοῦ λοιπὸν πρόσεξε καὶ πάλι τὴν ὥρα, ὅτι ἦταν μεσάνυκτα, παρήγγειλε, σὲ κάποιο ὑπηρέτη του νὰ παρακολουθήσῃ τὸν Μαρκιανό, ὅταν φύγῃ ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο, διὰ νὰ μάθῃ ποῦ πηγαίνουν τὰ χρήματα. Καὶ ὁ μὲν ὑπηρέτης τὸν παρακολουθοῦσε· ὅταν δὲ ὁ Ἅγιος ἄνθρωπος συνάντησε κάποιο ζητιᾶνο, ποὺ ἦτο νεκρὸς ἐπάνω σὲ ἕνα κρεβάτι, ἀμέσως ἐπῆρε ἀπὸ κάποιο οἰνοπωλεῖο κρασί, ὅπως συνήθιζε, καὶ ἔπλυνε, μὲ αὐτό, τὸν νεκρό καὶ τὸν ἐσαβάνωσε. Κατόπιν ὅμως ὁ νεκρὸς ἀναστήθηκε καὶ ἀφοῦ τὸν ἀσπάσθηκε, πάλιν ἔμεινε νεκρός, καὶ ὁ Ἅγιος ἔφυγε.

Μόλις εἶδε αὐτὰ τὰ πράγματα ὁ ὑπηρέτης ἔφριξε· καὶ ἀφοῦ ἔτρεξε ὅσον πιὸ γρήγορα μποροῦσε σ᾽ αὐτὸν ποὺ τὸν ἔστειλε, τὰ ἀνέφερε λεπτομερῶς ὅλα. Τότε ὁ τραπεζίτης μετενόησε δι᾽ ὅσα ἔγιναν καὶ ἔκλαιε, διότι εἶχε ἀδικήσει πάρα πολὺ τὸν Ὅσιο· καὶ ἡ συνείδησή του, μὲ τὶς τύψεις, τὸν ἐτιμωροῦσε. Δι᾽ αὐτό, ὅταν ἦλθε πάλιν ὁ Ἅγιος, διὰ νὰ ἀνταλλάξῃ τὰ χρυσᾶ νομίσματα, πέφτει ὁ τραπεζίτης στὰ πόδια του, ἐξομολογεῖται τὰ κακὰ ποὺ διέπραξε καὶ τοῦ ἐπέστρεψε ὅσα τοῦ ἐπῆρε παραπάνω.

Ἔτσι μία καλὴ πράξη, ἀποσιωπουμένη, μπορεῖ νὰ ὠφελήσῃ περισσότερο ἀπὸ τὰ πολλὰ λόγια· καὶ ἐκείνους ποὺ δὲν ὠφέλησαν ἔλεγχοι καὶ συμβουλές, τοὺς διώρθωσε ἕνα ἀξιέπαινο ἔργο ποὺ διεξάγεται ἥσυχα καὶ χωρὶς νὰ φαίνεται, διότι ἤγγιξε τὴν συνείδησή τους, τοὺς διώρθωσε καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ μάθουν μόνοι τους τὸ καλό.

Ὁ Μαρκιανὸς ὅμως εἶπε πρὸς τὸν τραπεζίτη ὅτι δὲν ἀδικήθηκε καθόλου καὶ ἀμέσως ἐγκατέλειψε καὶ τὸ ἐπιπλέον ποὺ τοῦ ἔδιδε καὶ τὸν ἴδιο, γιὰ νὰ μὴ ζημιωθῇ ψυχικὰ ἀπὸ τὴν ματαιοδοξία.

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΝΗΣΤ. (ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ)
3 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2016
Ἀπόστολος: Ἑβρ. δ΄ 14 - ε΄ 6
Εὐαγγέλιον: Μάρκ. η΄ 34 - θ΄ 1
Ἦχος: γ΄.– Ἑωθινόν: ΙΑ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Η ΑΡΣΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ἡ Γ΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς σήμερα, ἡ Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, ὅπως μᾶς εἶναι γνωστή, καὶ ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία τιμᾶ τὴν Ἱερὰ μνήμη τοῦ Μάρτυρος Ἐλπιδοφόρου, Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου καὶ Νικήτα τοῦ Ὁμολογητοῦ. Στὸ σημερινὸ ἱερὸ Ἀνάγνωσμα τοῦ κατὰ Μᾶρκον Ἁγίου Εὐαγγελίου γίνεται λόγος γιὰ τὴν ἐθελοντικὴ ἄρσι τοῦ προσωπικοῦ σταυροῦ τοῦ κάθε πιστοῦ, ἀφοῦ πρῶτα ἀποφασίσει ἐλεύθερα, μὲ τὴν θέλησί του, νὰ ἀκολουθήση τὸν Χριστὸ καὶ νὰ ἀπαρνηθῆ τὸν ἁμαρτωλὸ ἑαυτό του, τὸν παλαιὸ ἄνθρωπο τῆς ἁμαρτίας, ποὺ κουβαλάει ἐπάνω του. Ἀκόμη, ἡ εὐαγγελικὴ αὐτὴ περικοπὴ ὁμιλεῖ γιὰ τὴν ὑπέρτατη ἀξία τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ χειρότερο ἀπ᾽ ὅλα εἶναι ἡ πνευματικὴ ζημιὰ τῆς ψυχῆς. Ὅταν αὐτὴ ὑπάρχη, τότε ὁ ἄνθρωπος δὲν ὠφελεῖται κι᾽ ὅταν ἀκόμη κερδήση ὅλο τὸν κόσμο. Γιατὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ δώση κάποιο ἀντάλλαγμα γιὰ τὴν ψυχή του. Ὁ θησαυρός της εἶναι ἀνεκτίμητος καὶ μοναδικὸς γιὰ τὸν κάθε ἄνθρωπο.

Στὴ συνέχεια γιὰ τὶς δυὸ αὐτὲς μεγάλες καὶ ὑψηλὲς ἔννοιες: Σταυρὸς καὶ ψυχὴ καὶ ἡ ἀξία τους θὰ παραθέσωμε ἑρμηνευτικὰ σχόλια τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ διδασκάλου τῶν χρόνων τῆς Τουρκοκρατίας Νικηφόρου Θεοτόκη:

Ἀκοῦς θεϊκὴ σοφία καὶ πολὺ θαυμαστὴ μεγαλοπρέπεια; Οὔτε ἀναγκάζει, ἄν καὶ ἔχει τὴν δύναμι, οὔτε προστάζει, ἄν καὶ ἔχει τὴν ἐξουσία. Ἀλλὰ ἀφήνοντας σὠκ καθένα τὸ αὐτεξούσιο του ἐλεύθερο, προσκαλεῖ μόνο ὅλους, ἐπειδὴ ὡς φιλάνθρωπος θέλει τὴ σωτηρία ὅλων. Ὅποιος λέγει, μὲ τὴ δική του γνώμη καὶ προαίρεσι, θέλει νὰ μὲ ἀκολουθῆ, δηλαδὴ νὰ ἔρχεται κοντά μου ὡς μαθητής μου καὶ νὰ μιμηθῆ τὰ ἔργα μου, εἶναι ἀνάγκη νὰ κάνη τρία πράγματα: Νὰ ἀρνηθῆ τὸν ἑαυτό του, νὰ σηκώση τὸν προσωπικό του σταυρὸ καὶ νὰ εἶναι πιστὸς ἀκόλουθός μου.

Ἀλλὰ ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἑαυτός μας; διερωτᾶται. Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ σταυρὸς τοῦ κάθε ἀνθρώπου; Ὁ ἑαυτός μας εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο ὀνομάζεται "παλαιὸς ἄνθρωπος". Καὶ σῶμα τῆς ἁμαρτίας τὸν ὀνομάζει ὁ θεῖος Παῦλος, γιατὶ μετὰ τὴν παράβασι τῶν Πρωτοπλάστων «ἔγκειται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ ἐκ νεότητος αὐτοῦ» (Γέν. 8,21). Αὐτόν, λοιπόν, τὸν παλαιὸ ἄνθρωπο τῆς ἁμαρτίας, λέγει ὅτι πρέπει νὰ ἀρνηθοῦμε.

Τότε ἀρνούμεθα τοὺς ἑαυτούς μας, ὅταν φεύγουμε τὴν φιλία τῆς σάρκας καὶ ἀποστρεφόμαστε τὶς πονηρές της πράξεις.

Σταυρὸς δὲ προσωπικὸς τοῦ καθένα εἶναι ἡ νέκρωσις τῶν παθῶν καὶ τῶν πονηρῶν του ἐπιθυμιῶν. Τότε λοιπὸν σηκώνουμε τὸν σταυρόν μας, ὅταν νεκρώσωμε τὰ πάθη καὶ τὶς κακές μας ἐπιθυμίες. Οἱ δοῦλοι τοῦ Ἰησοῦ τὴν σάρκα μὲ τὰ πάθη καὶ τὶς ἐπιθυμίες της, ὅπως γράφει στοὺς Γαλάτες ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Γαλ. ε΄24). Καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸ παρελθὸν μερικοὶ μὲ πολλὴ στενοχώρια καὶ βάσανα καταδάμαζαν τὰ πάθη τῆς σάρκας, καὶ μέχρι σήμερα πολλοὶ ἀσκητὲς ἀπὸ τὸ γένος τῶν Ἰνδῶν τυραννικὰ μὲ διάφορους τρόπους καταβασανίζουν τὴν σάρκα, ὅπως καὶ μεῖς εἴδαμε μὲ τὰ μάτια μας, (παρατηρεῖ ὁ ἐκκλ. συγγραφεύς Νικηφόρος Θεοτόκης), κάνουν δὲ αὐτὰ ὄχι γιατὶ ἀκολουθοῦν στὸν Χριστό, ἀλλὰ γιατὶ δουλεύουν στὰ πάθη τῆς κενοδοξίας τους καὶ τῆς πλανεμένης φαντασίας τους, θέλοντας νὰ θαυμάζωνται καὶ νὰ ἐπαινοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, γι᾽αὐτὸ ὁ Κύριος εἶπε, ὄχι μόνο τὸ "ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ", ἀλλὰ προσέθεσε καὶ τὸ "ἀκολουθείτω μοι".

Σὲ συντομία ὅλη ἡ σημασία τῶν εὐαγγελικῶν αὐτῶν λόγων εἶναι ἡ ἀκόλουθη. Ὅποιος θέλει νὰ γίνη μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκεῖνος πρέπει νὰ ἀποστραφῆ καὶ νὰ μισήση κάθε ἁμαρτία, νὰ νεκρώση ὅλα τὰ πάθη του καὶ ὅλες τὶς πονηρὲς ἐπιθυμίες του καὶ νὰ ἀκολουθήση, δηλ. νὰ μιμηθῆ τὰ ἔργα τοῦ Χριστοῦ.

Σχολιάζοντας στὴ συνέχεια ὁ Θεοτόκης τὸ θέμα τῆς σωτηρίας ἢ τῆς ἀπώλειας τῆς ψυχῆς παρατηρεῖ τὰ ἑξῆς:

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατη. Πῶς λοιπὸν ἠμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ τὴν χάση γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ "καὶ τοῦ Εὐαγγελίου". Πῶς δὲ μὲ τὴν τοιαύτη ἀπώλεια θὰ τὴν σώση; Ψυχὴ ἐδῶ λέγει ὄχι τὴν οὐσία τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ τὶς πονηρές της ἐπιθυμίες, τὴν ὑπερηφάνεια, τὸν φθόνο, τὸ μῖσος, τὴν ἀσπλαγχνία καὶ τὰ λοιπὰ πάθη της, ὄχι γιὰ ὑποκρισία ἢ φιλοδοξία, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ γιὰ τὴν τήρησι τῶν ἐντολῶν τοῦ Εὐαγγελίου, ἐκεῖνος σῴζει τὴν ψυχή του στὴν αἰώνια ζωή, δηλ. κληρονομεῖ τὴν αἰώνια σωτηρία. Ὅποιος δὲ περιποιεῖται τὶς κακὲς ἐπιθυμίες τῆς ψυχῆς, ἐκεῖνος θὰ χάση τὴν ψυχή του, δηλ. τὴν παραδίδει στὴν αἰώνια κόλασι... Καὶ προσθέτει πιὸ κάτω: Ὅποιος θέλει νὰ σώση τὴν ψυχή του, δηλ. ὅποιος θέλει νὰ σώση τὸν ἑαυτό του, ἐκεῖνος θὰ τὸν χάση. Ὅποιος ὅμως θὰ χάση τὸν ἑαυτό του ὄχι γιὰ τὴν ἰσχυρογνωμία του, οὔτε γιὰ τὴν πλάνη τῆς φαντασίας του, ἀλλὰ γιὰ την ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ γιὰ τὰ εὐαγγελικὰ δόγματα, ἐκεῖνος θὰ σώση τὸν ἑαυτό του γιὰ τὴν αἰώνια ζωή.

Βλέπουμε αὐτὸ νὰ πραγματοποιῆται στὸν καιρὸ τῶν διωγμῶν τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως. Ὅποιος τότε ἔχασε τὸν ἑαυτό του, δηλ. παρέδωσε τὴν ζωή του σὲ θάνατο, γιὰ νὰ μὴ ἀρνηθῆ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ τὴν εὐαγγελικὴ ἀλήθεια, ἐκεῖνος τὸν ἔσωσε, ἀφοῦ ἔγινε Ἅγιος καὶ συναντήθηκε μὲ τὸν χορὸ τῶν πανενδόξων Μαρτύρων. Ὅποιος, ὅμως, ἔσωσε τὸν ἑαυτό του, δηλ. ἐφύλαξε τὴ ζωή του ἀπὸ τὸν θάνατο μὲ τὸ νὰ γίνη ἀρνητὴς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ἐκεῖνος ἔχασε τὸν ἑαυτό του, διότι φάνηκε ἀνάξιος τῆς Οὐρανίου Βασιλείας καὶ συγκαταλέγεται μὲ τοὺς ἀποστάτες καταδίκους.

Τέλος, γιὰ τὴ ζημιὰ τῆς ψυχῆς, ποὺ εἶναι τὸ πιὸ μεγάλο καὶ ἀνυπολόγιστο κακὸ λέγει τὰ ἀκόλουθα:

»Ἐκέρδισες τὸ χρυσάφι τοῦ Κροίσου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὰ κτήματα, ἀπόλαυσες τοῦ Σαρδανάπαλου τὶς τρυφές, ἐκέρδισες ὅλο τὸν κόσμο, ποιὰ θὰ εἶναι ἡ ὠφέλειά σου, ἐάν, ἀφοῦ ἀρνηθῆς τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ ἢ καταφρονήσεις τὶς ἐντολές του βλάψης τὴν ψυχή σου; Κάθε πρᾶγμα τοῦ κόσμου ἔχει τὸ ἰσότιμό του, δηλ. αὐτὸ ποὺ ἔχει τὴν ἴδια ἀξία μὲ αὐτό. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ καθεὶ ἔχει τὸ ἀντάλλαγμά του. Δίνεις χρυσάφι καὶ παίρνεις ἰσότιμο ἀργύριο. Δίνεις πολύτιμους λίθους, μαργαρίτες, ἀγρούς, ἀμπελῶνες, πόλεις, χῶρες καὶ κάθε ἄλλο πρᾶγμα τοῦ κόσμου καὶ παίρνεις τὸ ἰσοστάσιόν του. Θὰ χάσης τὸ ἕνα, ἀλλὰ κερδίζεις ἄλλο ἰσόρροπο.

Γιὰ κάθε κοσμικὸ πρᾶγμα γίνεται ἰσοδύναμη ἡ ἀνταλλαγή. Ἡ ψυχὴ ὅμως δὲν ἔχει ἰσότιμο ἀντάλλαγμα. Δὲν βρίσκεις στὸν κόσμο ἰσότ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

11ον

Γιὰ νὰ γίνουν πιὸ κατανοητὰ τὰ ἑπόμενα σημεῖα, ποὺ διαπραγματεύεται ἡ Συνθήκη τοῦ Maastricht εἶναι ἀπαραίτητο νὰ θυμίσουμε, ἐν συντομίᾳ, τὴν ἱστορικὴ διαδρομὴ τοῦ ἑνιαίου Εὐρωπαϊκοῦ νομίσματος.

Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Νομισματικὴ Μονάδα, γνωστὴ καὶ ὡς European Currency Unit (ECU – €), ἀποτέλεσε ἀπὸ τὸν Μάρτιο τοῦ 1979 μέχρι καὶ τὸ τέλος τοῦ 1998 τὴν λογιστικὴ μονάδα, ἀρχικὰ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητας (ΕΟΚ) καὶ ἀργότερα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης (ΕΕ). Στὴν πραγματικότητα ἦταν ὁ πρόδρομος τοῦ σημερινοῦ Ἑνιαίου Εὐρωπαϊκοῦ Νομίσματος, δηλαδὴ τοῦ Εὐρώ.

Ἡ κωδικοποίηση τῆς ECU κατὰ τὰ πρότυπα (ISO-4217) τοῦ Διεθνοῦς Ὀργανισμοῦ Τυποποίησης (ISO) ἦταν XEU, ἐνῷ ἡ ὀνομασία ECU δὲν ἦταν ἁπλῶς ἡ σύντμηση τῆς Ἀγγλικῆς ὀνομασίας European Currency Unit. Στὰ Γαλλικὰ τοῦ μεσαίωνα ὁ ὅρος ecu σήμαινε τὴν ἀσπίδα, ἐνῷ, ἦταν καὶ παλιὸ ἀργυρὸ Γαλλικὸ νόμισμα ἀξίας ἴσης μὲ πέντε φράγκα, ποὺ ἔφερε στὴν μία του ὄψη τὸ οἰκόσημο τῆς Γαλλίας. Τέλος, στὴν ἐραλδική[1] ecu σημαίνει ἕνα κομμάτι ἀπὸ μέταλλο σὲ σχῆμα ἀσπίδας, ποὺ χρησιμοποιεῖται σὰν φόντο γιὰ ἕνα οἰκόσημο.

Τὸ σύμβολο τοῦ νομίσματος € περιέχει τὰ Λατινικὰ γράμματα C καὶ E, ποὺ εἶναι τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν λέξεων Communaute Europeenne (στὰ Γαλλικὰ σημαίνει Εὐρωπαϊκὴ Κοινότητα). Ἡ ECU ἀντικαταστάθηκε τὴν 1η Ἰανουαρίου τοῦ 1999 ἀπὸ τὸ Εὐρὼ μὲ σχέση ἀνταλλαγῆς 1:1.

Ἡ ἀξία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Νομισματικῆς Μονάδας καθορίστηκε ἀπὸ τὸ λεγόμενο καλάθι νομισμάτων. Τὸ βάρος τοῦ κάθε νομίσματος στὸ καλάθι βασίστηκε σὲ διάφορα μακροοικονομικὰ κριτήρια, ὅπως εἶναι τὸ ἐθνικὸ μερίδιο ἐκάστου κράτους μέλους στὸ Ἀκαθάριστο Ἐθνικὸ Προϊὸν (ΑΕΠ) τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητας, τὸ μερίδιο τοῦ κάθε κράτους μέλους στὸ ἐσωτερικὸ ἐμπόριο τῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητας, καθὼς καὶ ἡ ἰσχὺς τοῦ κάθε ἐθνικοῦ νομίσματος μὲ βάση τὰ ἀποθεματικά του.

Ἀνὰ πενταετία, ἀπὸ τὸ 1979 καὶ μέχρι τὸ 1999, γινόταν μία ἐπανεξέταση τῆς βαρύτητας τῶν ἐθνικῶν νομισμάτων στὸ καλάθι, ποὺ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὶς ἀπαραίτητες προσαρμογές. Στὴν κάθε ἐπανεξέταση, τὸ ἄθροισμα τῶν νομισμάτων στὸ καλάθι ἐξισωνόταν μὲ τὴν προϋπάρχουσα Εὐρωπαϊκὴ Λογιστικὴ Μονάδα, ποὺ μὲ τὴν σειρά της εἶχε ἀρχικὰ καθορισθεῖ σὲ μία σταθερὴ ἰσοτιμία ἔναντι τοῦ δολλαρίου στὶς ἀρχὲς τοῦ 1970. Τὸ καλάθι τῆς ECU παγιώθηκε σύμφωνα μὲ τὴν σχετικὴ διάταξη τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht, τὴν 1η Νοεμβρίου τοῦ 1993.

Ἡ συναλλαγματικὴ ἰσοτιμία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Λογιστικῆς Μονάδας ἀπέναντι στὰ ὑπόλοιπα νομίσματα προέκυπτε ἀπὸ τὴν ἰσοτιμία τοῦ ἀθροίσματος τῶν νομισμάτων στὸ καλάθι πολλαπλασιαζόμενο μὲ τὸ ποσοστό του στὸ καλάθι.

Ἡ "βαρύτητα" τῶν ἐθνικῶν νομισμάτων στὸ νομισματικὸ καλάθι τῆς ECU περιγράφεται ἀναλυτικὰ στὸν ἔνθετο πίνακα:

Τραπεζογραμμάτια (δηλαδὴ χαρτονομίσματα) σὲ ECU δὲν ὑπῆρξαν ποτέ, παρὰ μόνο κάποια νομίσματα εἰδικῶν ἀναμνηστικῶν ἐκδόσεων. Ὡστόσο, ὁρισμένα κράτη μέλη ἐξέδιδαν κρατικὰ ὁμόλογα καὶ γραμμάτια σὲ ρήτρα (ἀντίκρυσμα) ECU, ὅπου τὰ διαπραγματεύονταν στὰ διεθνῆ χρηματιστήρια μὲ τὴν δυνατότητα τῆς ἀγορᾶς τους ἀπὸ ἰδιῶτες. Ἐπίσης, ἦταν ἐπιτρεπτὴ ἡ τήρηση τραπεζιτικῶν λογαριασμῶν ἀπὸ ἰδιῶτες, ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ χρήση ἐμβασμάτων σὲ ECU ἀπὸ ὁρισμένες ἐμπορικὲς τράπεζες. Ἐπίσης, ὑπῆρχαν καὶ ταξιδιωτικὲς ἐπιταγὲς σὲ ECU.

Τὴν 1η Ἰανουαρίου τοῦ 1999, τὸ Εὐρὼ (μὲ τὴν κωδικοποίηση EUR κατὰ τὰ πρότυπα τοῦ ISO-4217 καὶ μὲ σύμβολο τὸ €) ἀντικατέστησε τὴν ECU, στὴν ἰσοτιμία € 1 = 1 €. Σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ECU, τὸ Εὐρὼ εἶναι ἕνα πραγματικὸ νόμισμα, παρὰ τὸ ὅτι, τελικά, δὲν συμμετέχουν σὲ αὐτὸ ὅλα τὰ κράτη μέλη τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης. Δύο ἀπὸ τὶς χῶρες, ποὺ συμμετεῖχαν στὸ καλάθι τοῦ καθορισμοῦ τῆς ECU (συνεπῶς καὶ τοῦ Εὐρώ), τὸ Ἡνωμένο Βασίλειο καὶ ἡ Δανία, δὲν ἐντάχθηκαν ποτὲ στὴν Εὐρωζώνη, ἐνῷ ἡ Ἑλλάδα ἐντάχθηκε ἀργότερα.

Ἀντιθέτως, ἡ Φιλλανδία καὶ ἡ Αὐστρία ἐντάχθηκαν ἐξαρχῆς στὴν Εὐρωζώνη, παρὰ τὸ γεγονὸς πὼς τὰ νομίσματά τους δὲν ἦταν μέρος τοῦ καλαθιοῦ τῆς ECU, ἀφοῦ προσχώρησαν στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση τὸ 1995, δύο χρόνια μετὰ ἀπὸ τὴν παγίωση τῆς σύνθεσης τῆς ECU.

Ὅλες οἱ παραπάνω ὑπενθυμίσεις εἶναι ἀπαραίτητες προκειμένου νὰ συνεχίσουμε τὴν μελέτη μας στὶς ἑπόμενες διατάξεις τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ κατανοήσουμε τὸ πόσο ἔντεχνα **παγιδεύτηκαν** ὅλα τὰ Εὐρωπαϊκὰ κράτη στὴν ὀλέθρια παγίδα τῆς Εὐρωζώνης.

			Βάρος Ἐθνικῶν Νομισμάτων στὴν ECU		
	Νόμισμα		Περίοδος ἀπό 13/3/1979 ἕως 19/9/1984	Περίοδος ἀπό 19/9/1984 ἕως 21/9/1989	Περίοδος ἀπό 21/9/1989 ἕως 31/12/1988
1	Βελγικό φράγκο	BEF	9.64%	8.57%	8.18%
2	Γερμανικό μάρκο	DEM	32.98%	32.08%	31.96%
3	Κορώνα Δανίας	DKK	3.06%	2.69%	2.65%
4	Ἱσπανική πεσέτα	ESP	-	-	4.14%
5	Γαλλικό φράγκο	FRF	19.83%	19.06%	20.32%
6	Βρεττανική Στερλίνα	GBP	13.34%	14.98%	12.45%
7	**Δραχμή**	**GRD**	**-**	**1.31%**	**0.44%**
8	Λίρα Ἰρλανδίας	IEP	1.15%	1.20%	1.09%
9	Ἰταλική λίρα	ITL	9.49%	9.98%	7.84%
10	Φράγκο Λουξεμβούργου	LUF	-	-	0.32%
11	Ὁλλανδικό φιορίνι	NLG	10.51%	10.13%	9.98%
12	Πορτογαλικό ἐσκοῦδο	PTE	-	-	0.70%

Εἶναι ξεκάθαρο πὼς τὸ Εὐρὼ καθορίσθηκε μὲ κριτήρια, ποὺ δὲν ἀνταποκρίνονται στὴν πραγματικότητα:

1ον Οἱ χῶρες, ποὺ **καθόρισαν τὴν ἰσοτιμία τῆς ECU δὲν ἀποτελοῦν τὴν Εὐρωζώνη** καὶ ἄρα **δὲν ἰσχύει** ἡ αὐθαίρετη ἰσοτιμία τοῦ € 1 = 1 € ἐφόσον δὲν συζητοῦμε γιὰ ἰσόποσα μεγέθη.

2ον Ἀπὸ τὴν παγιοποίηση τῆς σύνθεσης τοῦ νομισματικοῦ καλαθιοῦ τῆς ECU, τὴν 1η Νοεμβρίου τοῦ 1993, μέχρι τὴν ἔναρξη τῆς ἰσχῦος τῆς χρήσης τοῦ Εὐρώ, τὴν 1η Ἰανουαρίου τοῦ1999, εἶχαν συντελεσθεῖ **πολὺ σημαντικὲς ἀλλαγὲς σὲ ὅλες τὶς Εὐρωπαϊκὲς οἰκονομίες,** κυρίως ὡς συνέπεια τῆς κατάρρευσης τοῦ πρώην Σοβιετικοῦ bloc.

3ον Οἱ οἰκονομίες, ποὺ τελικὰ δὲν συμμετεῖχαν στὴν Εὐρωζώνη ἀντιστοιχοῦσαν στὸ 15% τοῦ καλαθιοῦ, μὲ τὴν Βρεττανικὴ οἰκονομία νὰ εἶναι **ἡ τρίτη σὲ δύναμη** μετὰ ἀπὸ τὴν Γερμανικὴ καὶ τὴν Γαλλική. Παρὰ ταῦτα **δὲν ἔγινε καμία διορθωτικὴ κίνηση ἢ ἐπανεκτίμηση τῶν ἰσορροπιῶν,** ὀδηγώντας τὴν σκέψη μας στὸ συμπέρασμα πὼς τελικὰ τὰ οἰκονομικὰ μεγέθη ἦσαν ἁπλῶς ἡ πρόφαση καὶ ὄχι ὁ λόγος, ποὺ ὀδήγησαν τὰ γεγονότα.

4ον Ἡ **αὐθαίρετη προσθαφαίρεση οἰκονομιῶν** ἀπὸ τὴν ECU στὴν Εὐρωζώνη ἀποδείχθηκε πὼς διέλυσε τὶς ἀσθενέστερες οἰκονομίες, ὅπως τῆς Ἑλλάδος, ἐνισχύοντας καὶ ἐδραιώνοντας τὶς ἤδη δυνατὲς καὶ εὔρωστες, ὅπως τῆς Γερμανίας. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, τὸ "κόλπο" τῆς Εὐρωζώνης ἦταν αὐτό, ποὺ βοήθησε νὰ κρατηθεῖ "ζωντανὴ" ἡ οἰκονομία τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, ὅταν κλονίστηκε στὴν προσπάθειά της νὰ ἀφομοιώσει τὴν κατεστραμμένη οἰκονομία τῆς πρώην Λαϊκῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας.

5ον Ἡ πρακτικὴ τῆς **παραποίησης τῶν οἰκονομικῶν μεγεθῶν,** ποὺ ἀκολούθησαν οἱ Ἕλληνες πολιτικοὶ προκειμένου νὰ εἰσάγουν τὴν χώρα στὴν Εὐρωζώνη, εἶναι σχεδὸν βέβαιο πὼς ἔχει ἀκολουθηθεῖ καὶ σὲ ἄλλες χῶρες. Συνεπῶς, εἶναι ἀδύνατο νὰ προσδιορίσει κανεὶς μὲ ἀκρίβεια τὸ ποῦ θὰ ἔπρεπε νὰ ὁρισθεῖ ἡ πραγματικὴ ἰσοτιμία τοῦ Εὐρώ.

6ον Εἶναι πολὺ δύσκολο, ἂν ὄχι ἀκατόρθωτο, νὰ ὑπάρξει καθορισμὸς τῆς ἰσοτιμίας τοῦ Εὐρώ, χωρὶς νὰ προηγηθεῖ **δημοσιονομικὴ σύγκλιση** τῶν κρατῶν μελῶν. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχει τὴν ἴδια νομισματικὴ μονάδα ἡ βιομηχανικὴ ἐξαγωγικὴ οἰκονομία τῆς Γερμανίας, μὲ τὴν κατὰ πολὺ μικρότερη σὲ μέγεθος τουριστικὴ οἰκονομία τῆς Μάλτας;

Μ. Β.

Σημειώσεις:

Ἡ ἐραλδικὴ εἶναι ἕνας εὐρὺς ὅρος, ποὺ περιλαμβάνει τὴν μελέτη τοῦ σχεδιασμοῦ καὶ τῆς ἀπεικόνισης τῶν θυρεῶν (γνωστῶν καὶ ὡς οἰκόσημα), καθὼς καὶ συναφῶν κλάδων, ποὺ περιλαμβάνουν τὴν μελέτη τῶν σημαιῶν, τῶν τελετῶν, τῆς κοινωνικῆς ἱεραρχίας καὶ τῆς γενεαλογίας.

Ἡ δική μας ἐθνικὴ ἀναδίπλωσις καὶ θετικὴ στάσις ἔναντι τῆς Ἱστορίας μας

Τοῦ ***κ. Παύλου Ἀθ. Παλούκα,*** *Ἐπ. Σχολικοῦ Συμβούλου Δ.Ε.*

«Στοὺς σκοτεινοὺς αἰῶνες μετὰ τὸ 1453 ἡ Ὀρθόδοξη πίστη ὑπῆρξε τὸ καταφύγιο καὶ ἡ παρηγορία τοῦ ὑποδούλου ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἡ Ἐκκλησία τὸ κύριο στήριγμα καὶ ὁ πολύτιμος συμπαραστάτης του, στὴν ἀγωνιώδη προσπάθειά του νὰ ἐπιβιώσει καὶ νὰ διασώσει τὸν πολιτισμό του καὶ τὴν ἐθνική του αὐθυπαρξία»[1]. Γι' αὐτὸ συμμεριζόμαστε τὴν ἄποψη τοῦ π. Γεωργ. Μεταλληνοῦ καὶ πιστεύουμε ὅτι «ἡ σημαντικότερη προσφορὰ τοῦ Ράσου στὸ Ἔθνος μας δὲν ἦταν τόσο ἡ συμμετοχὴ τοῦ Κλήρου στὶς ἔνοπλες ἐξεγέρσεις καὶ συγκρούσεις, ὅσο ἡ συμβολὴ τοῦ Ράσου στὴ συντήρηση τοῦ ἑλληνορθόδοξου φρονήματος τοῦ Γένους καὶ τῆς ἀγάπης του πρὸς τὴν ἐλευθερία».[2]

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στοὺς δύσκολους, ἐθνικά, καιροὺς, ποὺ διανύομε σήμερα καὶ ποὺ κινδυνεύομε νὰ χάσομε τὴν ἐθνικοθρησκευτικὴ μας ἐλευθερία καὶ ὑπόσταση. Τώρα, ποὺ ἡ ἔνταξή μας στὴν Ἑνωμένη Εὐρώπη -τὴν Αὐτοκρατορία τῆς Φραγκιᾶς- (κατὰ τὸν π. Γ. Μεταλληνό) ἔγινε πραγματικότητα, «ἀνακαλύπτουμε, μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ πάλι τὴν παιδεία τῶν Πατέρων μας, ποὺ μπορεῖ νὰ διασώσει τὴν Ἑλληνορθόδοξη ταυτότητά μας».[3]

Τί θὰ πρέπη νὰ κάνωμε;

Τὸ ἱστορικὸ παρελθόν μᾶς διδάσκει (καὶ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἂς μὴ λησμονοῦμε ποτέ): Ἡ Ἐκκλησία, ἡ Ὀρθοδοξία νὰ γίνει καὶ πάλι κέντρο ἐθνικῆς συσπείρωσης. Κιβωτός, Σκέπη καὶ Τροφὸς τοῦ Ἔθνους. Εὐτυχῶς ἀναγνωρίστηκε, ἐπιτέλους, ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους κάθε πολιτικῆς ἀποχρώσεως ἡ ἀξία καὶ ὁ ἐθνικὸς ρόλος τῆς Ὀρθοδοξίας μας. Γιὰ παράδειγμα ἀναφέρω τὸν μακαρίτη πλέον Γρηγ. Φαράκο (ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ «συντηρητικὸς» μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ), ὁ ὁποῖος σὲ συνέντευξή του στὸν δημοσιογράφο Γεώργιο Ν. Παπαθανασόπουλο, τόνισε ὅτι «πρέπει καὶ σήμερα νὰ ἀναγνωρίζεται ὁ ρόλος καὶ ἡ προσφορὰ τῆς Ὀρθοδοξίας στὴν ἐπιβίωση καὶ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ Ἑλληνισμοῦ».[4]

Θὰ σταυρωθοῦμε καὶ θὰ σωθοῦμε καὶ τώρα, χάρη στὴν Ὀρθοδοξία μας, ἡ ὁποία φαίνεται τούτη τὴν ὥρα «ἡ μόνη ἄφθαρτη δύναμη τοῦ Γένους. Καὶ τὰ βλέμματα ὅλων συγκεντρώνονται σ' αὐτήν. Γιὰ μιὰ ἐκ βαθέων ἀνάκαμψη τῆς μοιραίας πορείας τοῦ Ἑλληνισμοῦ…».[5]

Νὰ παραμείνουμε Ἕλληνες μαζὶ καὶ Χριστιανοί, ὅπως ἐπιτάσσει τὴ διατήρηση αὐτῆς τῆς σχέσης ἡ λαμπρὰ Ἱστορία μας καὶ μᾶς τὴ θυμίζει ὁ διακεκριμένος φιλόλογος καθηγητὴς πανεπιστημίου, ὁ ἀείμνηστος Ἰ. Θ. Κακριδῆς:

«Ἡ ἀρχαία Ἑλλάδα καὶ ἡ Χριστιανοσύνη δένονται ἀξεχώριστα μέσα στὰ χρόνια τοῦ Εἰκοσιένα. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὥς σήμερα, ἑκατὸν ἑβδομήντα χρόνια (187 σήμερα τὸ 2008) ἐλευθερίας, τὸ νεώτερο ἔθνος τῶν Ἑλλήνων παλεύει -συνειδητὰ καὶ ἀσυνείδητα- γιὰ μιὰ καινούργια σύνθεση τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ.

Ἡ σύνθεση αὐτή, ὅταν κάποτε ὁλοκληρωθεῖ, θὰ εἶναι ἕνας κόσμος, ποὺ δὲ μοιάζει μὲ κανενὸς ἄλλου λαοῦ τὶς ἀνάλογες προσπάθειες γιὰ τὴ σύνθεση ἑνὸς ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Ἀπὸ τὴ μία, γιατὶ ἡ ἀρχαία Ἑλλάδα γιὰ μᾶς, δὲν εἶναι ἕνα ἐκπολιτιστικὸ ἀγαθὸ ξένο· εἶναι κάτι δικό μας, κάτι ποὺ κυκλοφορεῖ μέσα στὸ αἷμα μας. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, γιατὶ ἡ ὀρθόδοξη πίστη, ποὺ συντρόφεψε καὶ στήριξε τὴν ψυχή τοῦ βυζαντινοῦ πρῶτα, τοῦ ὑπόδουλου Ἕλληνα ὕστερα, ἔχει βάλει ἀπαραχάρακτη τὴ σφραγίδα της πάνω στὸν νέον Ἕλληνα, εἴτε τὸ ξέρει εἴτε δὲν τὸ ξέρει.

Σ' αὐτὴ τὴν ἐπίμοχθη πορεία τοῦ νέου Ἑλληνισμοῦ γιὰ ἕνα καινούργιο ἄνθρωπο, Ἕλληνα μαζὶ καὶ Χριστιανό, ἂς τοῦ παρασταθοῦν οἱ μεγάλες σκιὲς τῶν Ἀγωνιστῶν τοῦ Εἰκοσιένα, ποὺ πολέμησαν γιὰ τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀνάστησαν τὸ ὄνομα τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν Ἑλλάδα».[6]

Σημειώσεις:

1. Ἱστορία τοῦ Ἕλλην. Ἔθνους, Ἐκδοτικὴ Ἀθηνῶν, τόμ. Ι, σελ. 150. 2. πρ. Γ. Μεταλληνοῦ, «Ἡ συμμετοχὴ τοῦ ράσου…», ὅ.π., σελ. 157. 3. πρ. Γ. Δ. Μεταλληνοῦ, «Ἡ παιδεία στὰ χρόνια…», ὅ.π., σελ. 7. 4. Ἰδεο-ΔΕΙΚΤΗΣ, εἰδικὸ 8σέλιδο ἔνθετο τοῦ «Τύπου τῆς Κυριακῆς», 26-2-2006, σελ. 4/40. 5. Μητροπολίτου Δημητριάδος (καὶ νῦν μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου) Χριστοδούλου, ἐφημ. «Τὸ Βῆμα» 6-12-1992 (Α 18/Ἀπόψεις). 6. Φυλλάδιο Ἀποστ. Διακονίας, «Φωνὴ Κυρίου», ἀρ. φ. 27 (2510), 8-7-2001, σελ. 108.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς

Τὴν Β΄ Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν, ἀρχιεπίσκοπον Θεσσαλονίκης.

Εἰκὼν ἐκ τῆς Ἱ.Μ. Διονυσίου Ἁγ. Ὄρους.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

αὐτός πού ζητοῦσε τόν φωτισμόν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί τοῦ Παναγίου Θεοῦ «φώτισόν μου τό σκότος» λέγοντας, ὅλοι θαυμάζουν πῶς ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς διετύπωσε αὐτήν τήν ὑπέροχον Ὀρθόδοξον διδασκαλίαν.

Ἔτσι, ἀδελφοί μου, ἡ Ἐκκλησία μας θά ἔχῃ πάντοτε τά ἀναστήματα ἐκεῖνα, τά ὁποῖα θά διακονήσουν τούς Ὀρθοδόξους, θά στηρίζουν τούς ἀδυνάτους καί θά καταπολεμοῦν τάς αἱρέσεις μέχρι τερμάτων αἰῶνος σύμφωνα μέ τήν ἐπαγγελίαν καί τήν ὑπόσχεσιν τοῦ Κυρίου μας πού εἶπε καί «πύλαι Ἅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς».

Καί σήμερα μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι ὑπάρχουν ἄνδρες ἅγιοι, τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν τήν διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων καί μάλιστα τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Αὐτήν τήν διδασκαλίαν ἠκολούθησε ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, ὁ στῦλος τῆς Ὀρθοδοξίας. Αὐτήν τήν διδασκαλίαν ἠκολούθησε ἀργότερα καί ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης· εἶχε συλλέξει τά συγγράμματά του καί τά εἶχε ὑπομνηματίσει μέ πολλά σχόλια, ἀλλά δυστυχῶς ἐχάθησαν εἰς τό τυπογραφεῖον καί αὐτήν τήν διδασκαλίαν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, πού ἑορτάζομε, προσπαθοῦν νά κρατοῦν σήμερα οἱ Ὀρθόδοξοι.

Μεγάλη μορφή καί εἶναι κρῖμα ὅτι δέν τόν γνωρίζομε ὅσο πρέπει, δέν τόν ἔχομε μελετήσει. Σήμερα εἰς τήν ἑορτήν, εἰς τό Εὐαγγέλιον, πού ἀκούσαμε τοῦ θαύματος τοῦ παραλυτικοῦ πού ἔκανε καλά ὁ Κύριος εἰς τήν Καπερναούμ ἔχει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καί μιά ἐπίκαιρο ὁμιλία τῆς ἑορτῆς, καί εἰς τήν ὁμιλία του λέγει ὅτι πράγματι ὅταν ἐδίδασκε ὁ Κύριός μας ἐκεῖ εἰς τήν Καπερναούμ ἦτο πολύς κόσμος, παρά πολύς κόσμος πού παρακολουθοῦσε τήν διδασκαλίαν Του. Ἦσαν πολλοί ἀκροαταί, ἀλλά δέν ἦσαν ὅλοι πρόθυμοι, διά νά κάμουν, νά ἐφαρμόσουν τήν διδασκαλίαν Του. Ἦσαν μέν ἀκροαταί ἀλλά ὄχι καί πρόθυμοι ποιηταί. Ἐμεῖς ὅμως πρέπει ὁσάκις μελετοῦμε τόν λόγον τοῦ Θεοῦ ἤ ἀκοῦμε τόν λόγον τοῦ Θεοῦ, λέγει ὁ Ἅγιος, νά εἴμεθα καί πρόθυμοι καί καλοί ἀκροαταί ἀλλά καί πρόθυμοι ποιηταί.

Ἐν συνεχείᾳ ἐρχόμενος εἰς τό θαῦμα πού ἔγινε εἰς τόν παραλυτικόν, πού ἀφήρεσαν τμῆμα τῆς στέγης οἱ τέσσεροι σύντροφοί του καί βοηθοί του, διότι ἦταν πάρα πολύς κόσμος καί πλησίασαν τόν παραλυτικόν μπροστά εἰς τά πόδια τοῦ Κυρίου καί ἔγινε τό θαῦμα ἐκεῖνο· αὐτό χρησιμοποιεῖ ὁ Ἅγιος, διά νά τό μεταφέρῃ καί εἰς τήν κάθε ψυχήν χριστιανοῦ, πού δέν προσέχει καί ἔχει μολυνθῆ ἀπό τίς ἁμαρτίες, ἔχει κουρασθῆ καί ἔχει παραλύσει πνευματικά ἀπό τίς ἁμαρτίες καί θέλει νά μᾶς βοηθήσῃ εἰς τόν πνευματικόν αὐτό τομέα. Ἔτσι λέγει, προσαρμόζει τήν πρᾶξιν τῆς θεραπείας τῆς παραλύτου ψυχῆς. Καθένας πού πρόσκειται στίς ἡδονές εἶναι παράλυτος εἰς τήν ψυχήν, μᾶς λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος. Κείμενος ἐπάγω στό κρεβάτι τῆς ἡδυπαθείας καί τῆς σαρκικῆς ἀνέσεως. Ἡ ψυχή μας εἶνα παράλυτη, καθηλωμένη εἰς ἕνα σῶμα πού ὑπηρετεῖ τίς ἡδονές· χρειάζεται, εἶναι ἀνάγκη ἡ παράλυτη ψυχή νά ἐπιστρέψῃ εἰς τόν Χριστόν, διά νά θεραπευθῆ. Πῶς μπορεῖ νά τό ἐπιτύχῃ αὐτό; Τήν βοηθοῦν τέσσερις παράγοντες· Τέσσερις βοηθούς εἶχε ὁ παράλυτος. Τέσσερα πνευματικά μέσα καί ὅπλα. Μᾶς συνιστᾶ καί ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ἄν θέλωμε νά ζωοποιήσωμε καί νά ἀναστήσωμε τήν παραλυμένη μας ψυχή, ὁ πρῶτος τρόπος εἶναι **ἡ αὐτοκατάκρισις, ἡ αὐτομεμψία.** Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος πού φεύγει σάν ἀπό φωτιά τήν κατάκρισις, τό κουτσομπολιό, τήν σκληροκαρδίαν καί ὅ,τι εἶναι εἰς βάρος τοῦ ἀδελφοῦ του καί σκέπτεται τήν ἰδικήν του οἰκτράν κατάστασιν καί ἔχει τήν εὐλογημένην αὐτομεμψίαν. Μετά εἶναι ἡ ἐξαγόρευσις τῶν προημαρτημάτων, δηλαδή **ἡ ἐξομολόγησις.** Πόσην παρηγορίαν, πόσην ἀνακούφισιν αἰσθανόμεθα, ὁσάκις καταφεύγωμε εἰς τό φιλάνθρωπον αὐτό μυστήριον τῆς ἐξομολογήσεως. Εἶναι ὁ δεύτερος βοηθός μετά ἀπό τήν αὐτομεμψίαν. Εἶναι ὁ δεύτερος βοηθός ἡ ἱερά ἐξομολόγησις εἰς τό νά ἀναστήσωμε τήν νεκρωθεῖσαν καί παράλυτον ψυχήν μας. Ἐπίσης ἡ ὑπόσχεσις ἀποχῆς τῶν κακῶν, ἡ ὑπόσχεσις δηλαδή διά διόρθωσιν. Ὅπως λέγουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες καί ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, πού ἑορτάζει καί ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης δέν εἶναι ἀρκετό τό ὅτι θά πᾶμε νά ἐξομολογηθοῦμε τίς ἁμαρτίες μας καί πάλι νά ξανασυνεχίσουμε τήν ἴδια ἁμαρτωλόν ζωήν, ἀλλά χρειάζεται **ἀπόφασις διορθώσεως** «σπαθί παιδί μου, σπαθί» πρέπει νά εἶναι ἡ ἀπόφασις, λέγει ὁ Ἅγιος, ὅταν φεύγῃς ἀπό τό ἐξομολογητήριον. Καί ὅπως ἔλεγε κάποιος καί σύγχρονος μετανοήσας χριστιανός προτιμῶ νά πεθάνω παρά νά ἁμαρτήσω. Μιά τέτοια διάθεσις, ἕνα τέτοιο φρόνημα πρέπει νά ὑπάρχῃ, ἄν θέλουμε νά ἔλθῃ ἡ ὑγεία καί ἡ θεραπεία καί εἰς τήν παράλυτον ἰδικήν μας ψυχήν **καί τέλος δέησιν πρός τόν Θεόν.** Νά ὁ τέταρτος βοηθός μας πού θά μᾶς βοηθήσῃ εἰς τόν πνευματικόν αὐτόν ἀγῶνα. Χωρίς τήν παράκλησιν, χωρίς τήν βοήθεια ἀπό τόν Κύριόν μας, χωρίς τήν δέησιν τί μποροῦμε νά κάνωμε; Χωρίς ἐμοῦ δέν μπορεῖτε νά κάνετε τίποτε, μᾶς λέγει ὁ Κύριος. Νά λοιπόν οἱ τέσσεροι βοηθοί μας εἰς τήν πνευματικήν αὐτήν νεκρανάστασιν καί ἐξέγερσιν ἐκ τῆς πνευματικῆς παραλυσίας.

Μέ τήν κατάγνωσιν, ὅπως εἴπαμεν, ἡ αὐτομεμψία, ἡ ἐξαγόρευσις τῶν προημαρτημένων, δηλαδή ἡ ἐξομολόγησις, ἡ ὑπόσχεσις ἀποχῆς τῶν κακῶν, δηλαδή ἡ ἀπόφασις γιά διόρθωσιν εἰς τήν ζωήν μας καί τέλος ἡ δέησις πρός τόν Θεόν ἡ προσευχή. Ἀπαιτεῖται ὅμως νά ἀποστεγάσουμε τήν στέγην, τήν ὀροφήν. Ὀροφή εἶναι τό μέρος τῆς ψυχῆς πού εἶναι φορτωμένον ἀπό ὑλικά πού προέρχονται ἀπό τίς σχέσεις μας πρός τά γήινα καί τά πάθη καί χωρίζουν τήν ψυχήν ἀπό τόν Χριστόν. Ὅπως ἐκεῖ ἔγινε ἡ ἀποστέγασις καί πλησίασαν τόν παραλυτικόν ἐκεῖ ὅπου εὑρίσκετο ὁ Κύριος, τό μεταφέρει αὐτό ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καί εἰς τόν κόσμον τῆς ψυχῆς μας, εἰς τό νοερόν τῆς ψυχῆς μας καί λέει εἶναι ἀνάγκη πᾶσαν τήν βιοτικήν ἀποθώμεθα μέριμναν. Νά ξεκολλήσουμε ἐπί τέλους ἀπό τήν ἁμαρτίαν, ἀπό τίς ἡδονές, ἀπό τά πάθη, ἀπό ὅλα ἐκεῖνα τά ὁποῖα μᾶς κρατοῦν χάμω καί δέν μᾶς ἀφήνουν νά πετάξουμε πρός τόν ἀκύμαντον λιμένα τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Τό νά πλησιάσουμε δηλαδή πραγματικά εἰς τόν Χριστόν μας. Ὅταν καθαρισθῆ ὁ λογισμός, τότε μποροῦμε νά ταπεινωθοῦμε, νά προσπέσουμε καί νά προσεγγίσουμε εἰς τ

Ὑπῆρξαν πράγματι μασόνοι οἱ κληρικοὶ οἱ ἀναφερόμενοι...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

πολύ…

Ἡ καταδίκη τῆς μασονίας, εἰς τὴν Κρήτην, τὸ 1977. Ἀσπίς Προστασίας τοῦ Τεκτονισμοῦ μπαίνουν καὶ ὀνόματα κληρικῶν…

Κατὰ τὸ ἔτος 1977, ἀπὸ τὸ τεκτ. περιοδικὸ Πυθαγόρας, τεῦχος 6, σελ. 6-12 πληροφορούμεθα ὅτι καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης, μὲ Ἀνακοίνωσή της, ἀπὸ 1/3/1977 **«ἔσπευσε νὰ καταδικάσει τὸν τεκτονισμὸ ὡς θρησκεία καὶ δὴ ἀντίθετη στὸν χριστιανισμό…»**.

Στὴν ἐν συνεχείᾳ ὀργάνωση τῆς ἄμυνάς της ἡ Μασονία τῆς Κρήτης, γιὰ νὰ προλάβει καὶ τὰ χειρότερα, δηλαδὴ τὸν τυχὸν ἀφορισμὸ (τὴν ἀποκοπὴ) τῶν Τεκτόνων ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, θέτει ὡς ἀσπίδα προστασίας της ΚΑΙ ὀνόματα κληρικῶν, φερομένων παρ' αὐτῆς ὡς Μασόνων, μὲ μία ἄνευ προηγουμένου σκληρὴ ἐπιχειρηματολογία καὶ γλώσσα. Συντάκτης δὲ τοῦ κειμένου ἐκείνου ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ ἐπίσημο τεκτ. περιοδικὸ Πυθαγόρας, ἦταν ὁ θεολόγος (καὶ Μασόνος, βεβαίως) Γ. Δ. Καψωμένος **(ὅπ. π. σελ. 6)**.

Παραθέτουμε ἔνα ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου δημοσιεύματος, ποὺ ἔχει τὸν γενικὸ τίτλο **«Πρὸς τὴν Σεπτὴν Ἱεραρχίαν τῆς ἐν Κρήτῃ Ἐκκλησίας»,** ὑπὸ τὸν μεσόπλο αὐτοῦ **«Ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς θεολόγους»**:

«…Ἐρωτοῦμε λοιπόν: Ἂν ἡ Ἱεραρχία Κρήτης ἐκλάβει ὑπὸ ἄλλην ἔννοιαν τὸ δίκαιον τῆς Ἐκκλησίας καὶ προχωρήσει σὲ ἐτυμηγορία ἄλφα, βῆτα ἢ γάμμα [μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ κατὰ τῶν μασόνων ἀφορισμὸς] τί θὰ πράξει ἀπέναντι τοῦ ἄλλοτε Ἐπισκόπου Ρεθύμνης Διονυσίου καὶ τῶν Πατριαρχῶν Βασιλείου, Μελετίου καὶ Ἀθηναγόρα, ποὺ μαρτυροῦνται ὡς Τέκτονες; Θὰ μπορέσει ἄραγε νὰ διατηρήσει τοὺς ἀνδριάντες τοῦ Ἀθηναγόρα στὰ προαύλια τῶν Μητροπολιτικῶν Ναῶν Ἡρακλείου καὶ Χανίων, χωρὶς τὴν ἀπώλεια τοῦ πιὸ κοινοῦ μέτρου ἀξιοπρέπειας;

Θὰ πεῖτε, δὲν κρίνονται οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ φημολογήματα. Σωστά. Ἀλλὰ ἠμπορεῖ ὅμως νὰ κινηθεῖ ὁ μηχανισμὸς ἐλέγχου τῆς ἀκριβείας τῶν φημολογημάτων. Καὶ ἰδού:

Γιὰ τὸν Ἐπίσκοπο Διονύσιο μὲ ἐνυπόγραφο ἄρθρο του στὴν ἐφημερίδα «Ρεθυμνιώτικα Νέα» τῆς 3/3/1977, ὁ συνταξιοῦχος Δάσκαλος Γιώργης Ζανουδάκης μαρτυρεῖ ὅτι ἦταν Τέκτων ὁ Διονύσιος. Ἡ δὲ ἀξιοπιστία τῆς μαρτυρίας κρίνεται ἀπὸ τὴν ἔνδειξη «μία καὶ εἶμαι ἀπὸ τοὺς πιὸ παλιοὺς Τέκτονες Ρεθυμνιῶτες». Ἀλλ' ἐξὸν ποὺ εἶναι αὐθεντικὸς μάρτυρας ὁ κ. Ζανουδάκης, ἀναφέρει καὶ τόσα ἄλλα ὀνόματα. Ἔχει λοιπὸν ἡ Ἱεραρχία Κρήτης ὅλες τὶς δυνατότητες νὰ κάμει ἔνορκες ἀνακρίσεις καὶ νὰ βεβαιωθεῖ γιὰ τὴν ἀλήθεια. Ἔχει μάλιστα τὸ πρόσθετο πλεονέκτημα ὅτι ἡ περίπτωσις ὑπάγεται ἐξ ὁλοκλήρου στὴν δικαιοδοσία της καὶ μπορεῖ νὰ τὴν περατώσει ἐξουσιαστικὰ - κατὰ τὰ δικά της πάντοτε μέτρα [ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης] …».

Πῶς εἶναι δυνατὸν τὰ ὀνόματα Μασόνων Ἱεραρχῶν νὰ παραμένουν εἰς τὰ Δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας;

«…Ὅσο γιὰ τοὺς Πατριάρχες Βασίλειο, Μελέτιο, Ἀθηναγόρα, ἡ Ἱεραρχία τῆς Κρήτης ἐφ' ὅσον κρίνει «ἔγκλημα πίστεως» τὸν Τεκτονισμό, ἔχει κατηγορηματικὴν καὶ ἀπαράβατον ὑποχρέωσιν νὰ ὑποβάλει μήνυσιν στὴν Σύνοδο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Δὲν νοεῖται νὰ τηροῦμε [ὡς Ἐκκλησία] «δύο μέτρα καὶ δύο σταθμά». Τὸν ἕνα νὰ τὸν προπηλακίζουμε καὶ νὰ τὸν δικάζομε. Τὸν ἄλλο ἢ τοὺς ἄλλους νὰ τοὺς τιμοῦμε καὶ νὰ τοὺς γεραίρομε. Ποῦ ὁδηγεῖ αὐτό;

Ἂν εἶναι ἐκκλησιαστικὸ ἔγκλημα ὁ Τεκτονισμός, δὲν μπορεῖ μέ κανένα τρόπο νὰ παραμείνει τὸ ὄνομα τῶν Τεκτόνων Ἐπισκόπου καὶ Πατριαρχῶν στὰ Δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας…».

…Καὶ τὸ μαχαίρι βυθίζεται ἔως τὸ κόκκαλον! Προέρχεται ἐκ βάθους καρδίας; Εἶναι σκόπιμος πειθαναγκασμός;

«…Ἔχουν ὑπέρτατο χρέος νὰ τὰ ξεκαθαρίσουν στὴ σκέψη των καὶ τὴν πρακτική των τὰ πράγματα αὐτὰ οἱ Ἱεράρχαι τῆς Κρήτης. Ἂν δὲν προβοῦν στὴν δίωξη τῶν μεμαρτυρουμένων Τεκτόνων Ἱεραρχῶν, δὲν ἔχουν κανένα στήριγμα, οὔτε νομικό, οὔτε κανονικό, οὔτε ἠθικὸ νὰ κάμουν ὁποιαδήποτε ἄλλη ἀξιολόγηση, οὔτε προσώπων οὔτε ἰδέας. Ἂν κάμουν τὸ ἕνα καὶ ἀγνοήσουν τὰ ἄλλα, βάσιμα θὰ κατηγορηθοῦν γιὰ ἀδικία καὶ δειλία, πράγματα ποὺ δὲν θέλω [συνεχίζει ὁ Τέκτων καὶ θεολόγος Γ. Δ. Καψωμένος] οὔτε κἂν νὰ τὰ σκέπτομαι.

Ἂς προσέξουν ὅμως καὶ τοῦτο: Ἂν γιὰ τὴν ἴδια ὑπόθεση, ἄλλη ὑπάρξει ἡ ἐτυμηγορία τῆς Πατριαρχικῆς Συνόδου καὶ τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου της καὶ ἄλλη ἡ τῶν ἀναλόγων θεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης τί μέλλει γενέσθαι τότε; Ποῦ ἡ ὑπόστασις τῶν Ἱεραρχῶν μας; Γράφω τὰ πράγματα αὐτὰ μὲ κλειστὰ τὰ μάτια πρὸς πρόσωπα, δὲν μὲ ἐνδιαφέρουν τὰ πρόσωπα, μ' ἐνδιαφέρει τὸ γόητρο τῆς Ἐκκλησίας.

Συμπέρασμα: Δὲν μπορεῖ ἡ Ἱεραρχία Κρήτης νὰ προβεῖ σὲ καμιὰ ἐνέργεια χωρὶς προηγούμενο ξεκαθάρισμα τῶν πραγμάτων στὶς οἰκουμενικὲς διαστάσεις τῆς Ὀρθοδοξίας…» (ὅπ. π. σελ. 8).

Παρακαλοῦμε τοὺς ἀναγνῶστες νὰ μᾶς ἐπιτρέψουν νὰ διατυπώσουμε ἐδῶ μία τολμηρὴ σχετικῶς θέση, ὡς ἀκολούθως: Ἂν κάθε 50 χρόνια ἀκούγαμε νὰ γίνεται μία καθαίρεση Ἐπισκόπου ἢ Πατριάρχῃ γιὰ ΤΕΤΟΙΑ ζητήματα Πίστεως, τότε, παρόμοια σκληρὰ ἄρθρα μασόνων νὰ «στριμώχνουν» τόσο ἀσφυκτικὰ τὶς κατὰ καιροὺς Διοικήσεις τῆς Ἐκκλησίας μας οὐδέποτε θὰ διατυπώνοντο.

…Ὅμως ἐδῶ σὰν ν' ἀκούγεται, ὡς ἐν φόβῳ ψίθυρος, ἡ φωνὴ «παλαίμαχου» νεωκόρου, λέγοντος: -Μὰ ποιὸς ν' ἀφορίσει ποιόν, ἀφελέστατε Μοναχέ, ΕΤΣΙ ὅπως παρουσιάζει τὰ πράγματα τὸ «ἀπύλωτο» στόμα κάποιων Τεκτόνων;

Τὸ κείμενο πάντως αὐτὸ τοῦ Θεολόγου-Τέκτονος ποὺ διαβάσαμε δημοσιευμένο σὲ ἐπίσημο μασονικὸ ἔντυπο **(ὅπ. π.),** ἀσχέτως τοῦ σκοποῦ γιὰ τὸν ὁποῖο δημοσιεύτηκε, τότε, εἶναι μνημεῖο μιᾶς σκληρῆς καὶ ἀδυσώπητης «λογικῆς» ἐπὶ τοῦ ἐπίμαχου θέματος Μασονία-Ἐκκλησία καὶ τυχὸν ἐμπλεκόμενοι κληρικοί.

Τί ἐνδιαφέρει ὡστόσο περισσότερον ἕνα Χριστιανό; Ὅτι δὲν πρέπει, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ μασόνος!

Τὸ νὰ εἶναι κανεὶς Χριστιανὸς μαζὶ καὶ Μασόνος δὲν συμβιβάζονται. Τὸ εἶπε (ἀπὸ τὸ 1933) ἡ Ὀρθόδοξη Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία μας. Καὶ μένουμε ἐὰν αὐτό, ἐμπιστευόμενοι, βεβαιότατα, τὴν αὐθεντία τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἰδοὺ ὅμως τώρα ἐδῶ καὶ λίγες δικές μας (ὡς ἐρευνητῶν) λεπτομέρειες ἐπ' αὐτοῦ.

Τὸ ἀσυμβίβαστο τεκτονισμοῦ καὶ χριστιανικῆς Ἐκκλησίας γίνεται σαφὲς καὶ ἀπὸ τὰ συμβαίνοντα κατὰ τὴν πρώτη, τὴν εἰσδοχικὴ στὸν πρῶτο (ἀλλὰ καὶ στὸν τρίτο τεκτονικὸ βαθμὸ) μύηση. Διότι κατὰ τὴν ἔξοδό του ἀπὸ τὸν **Σκοτεινὸ Θάλαμο** τῆς Ἰτοᾶς ὁ μυούμενος ὑποψήφιος, ὡς ἐξερχόμενος ἐκ νέας "Μήτρας" καὶ βλέπων τὸ **"τεκτονικὸ φῶς" "ἀναγεννᾶται"** (κατὰ τὰ Τεκτονικὰ Τυπικά, παλαιὰ καὶ νέα, καὶ τὶς ἑρμηνεῖες τους).

Ὁ Χριστιανὸς ὅμως εἶναι ἤδη ἀναγεννημένος, ἐξελθὼν ἐκ τῆς "Μήτρας" τῆς Κολυμβήθρας τοῦ Βαπτίσματός του, φωτισθεὶς ἤδη, νέο κτίσμα πλέον καὶ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔκτοτε (μὲ τὴ συμμετοχή του καὶ εἰς τὰ ἄλλα Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας).

Ἀλλὰ ἡ τυχὸν νέα, ἄλλη "ἀναγέννηση" ἑνὸς Χριστιανοῦ, τὸν ἐπαναφέρει στὴν πρὸ τοῦ χριστιανικοῦ του Βαπτίσματος πτωτικὴ κατάσταση. Καὶ ἀπὸ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ποὺ ἔχει γίνει μὲ τὸ χριστιανικό του Βάπτισμα γίνεται πάλι υἱὸς τοῦ Ἅδὰμ τῆς ἠπώσεως, τοῦ ἀπατηθέντος ὑπὸ τοῦ Ἑωσφόρου, ὑπὸ μορφὴν Ὄφεως. Οἰονεὶ ξεβαπτίζεται!

Λαμβάνοντας τώρα κανεὶς ὑπ' ὄψιν του τὴν ἀπόκρυφη, τὴν **«Πλήρη Παράδοση τοῦ Γ΄ Τεκτονικοῦ Βαθμοῦ»** (ὅπως τὴν παρουσιάζουν οἱ ἴδιοι οἱ τέκτονες), ὅτι οἱ μασόνοι εἶναι **υἱοὶ τοῦ Χιράμ,** ποὺ εἶναι ἀπόγονος τοῦ **Ἑβλὶς** - τοῦ Ἑωσφόρου τῆς πτώσεως - , ἀντιλαμβάνεσθε σὲ ποιὰ σκοτεινὰ ἐρέβη ὁδηγοῦνται – γνωρίζοντάς το ἢ ὄχι – οἱ μυούμενοι στὸν τεκτονισμό.

Τί ἀκριβῶς, "ἐπιχειρεῖται" νὰ γίνει διὰ τῆς μασονικῆς μυήσεως;

- Νὰ ἀμαυρωθεῖ, - ἐπαναλαμβάνουμε - νὰ "χαθεῖ" τὸ βάπτισμα τῆς Χριστιανικῆς Υἱοθεσίας τοῦ μυουμένου ΚΑΙ διὰ τῆς ἐπισημότατης τελετῆς τῆς Τεκτονικῆς Μυήσεως στὸν Πρῶτο (καὶ Τρίτο) βαθμό, νὰ ἐνδυθεῖ, νὰ ταυτιστεῖ ὁ νέος μασόνος μὲ τὸν **Διδάσκαλο** καὶ **Πατέρα** του, τὸν **Χιράμ,** ποὺ εἶναι ἀπόγονος τοῦ Ἑωσφόρου **(«Ἑβλίς»),** τοῦ «δοξολογούμενου» αὐτοῦ τῆς πτώσεως πρωτουργοῦ (τοῦ ἐγκωμιασθέντος ἐπίσης καὶ παρὰ σημερινοῦ Ἀρχιερέως τῆς Ἐκκλησίας μας – ἐκ παραδρομῆς, ἀναντιρρήτως καὶ βεβαιότατα)!

"Ἀκυρώνεται" ἔτσι ἐδῶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ τὸ ἔργο Του, ἀκύρωση ποὺ εἶναι τὸ σκοτεινὸ πτάθος καὶ ὁ πόθος τοῦ Σατανᾶ, τοῦ διαβόλου.

Οἱ πηγές μας …

Οἱ αὐθεντικὲς τεκτονικὲς πηγές, τὶς ὁποῖες χρησιμοποιήσαμε γιὰ τὴ σύνθεση τῶν ἀμέσως παραπάνω ποὺ μόλις τώρα διαβάσατε, εἶναι: Τὰ Τεκτονικὰ Τυπικὰ Μυήσεως στὸν Α΄ καὶ Γ΄ βαθμούς, νέα καὶ παλαιὰ καὶ οἱ ἑρμηνεῖες τους. Τὰ περὶ τοῦ Σκοτεινοῦ Θαλάμου τῆς μύησης σὲ διάφορα μασονικὰ ἔντυπα διαλαμβανόμενα. Ἡ Ἐγκυκλοπαίδεια τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς, ὑπὸ Ν. Λάσκαρι. Ἐπίσης, ὡς βοηθητικά: C. W. LEADBEATER 33ο, Τὰ ἀρχαῖα Μυστήρια καὶ ὁ Τεκτονισμός, ἐν Ἀθήναις 1927, κατὰ τὴν μετάφραση Ν. Καρβούνη, ἀριθ. ἀντίτυπο 523 . τοῦ ἰδίου, Ἡ Κεκρυμμένη Ζωή ἐν τῷ Τεκτονισμῷ, ἐπιμέλεια Ν. Καρβούνη, 1929, ἀριθ. ἀντίτυπο 780. Χρησιμοποιήσαμε, ἐπίσης, ὡς βασικές μας πηγές: Κωστὴ Μελισσαροπούλου, 33ος βαθμός, Ἑπτὰ Τεκτονικαὶ Ὁμιλίαι εἰς 18ο, Ἀθῆναι 1974 . Δημ. Στεφ. Ἀναγνωστόπουλου, Κυανοὺς Τεκτονισμός· PAPUS, Φιλοσοφικαὶ θεωρίαι τῆς Μασονίας, Τί συμβολίζει ὁ Μῦθος τοῦ Χιράμ, Σεράπειον, Ἀλεξάνδρεια, 1933 (καὶ ἄλλα πολλά). Παραθέσαμε τόσα πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) ἀπὸ τὶς αὐθεντικές μας πηγὲς γιὰ τὸ σοβαρότατο θέμα ποὺ παραπάνω θίξαμε, γιὰ νὰ μὴ θεωρηθεῖ ἀπὸ τὸ σοβαρὸ ἀναγνωστικό μας κοινὸ ὅτι συνωμοσιολογοῦμε κατὰ τῆς Τεκτονικῆς Ὀργανώσεως, πρᾶγμα ποὺ δὲν προάγει οὐδενὸς τὴν ἀξιοπιστία καὶ αὐτὸ δὲν ἀρέσει καθόλου στὸν ὑπογράφοντα.

Θὰ παρακαλούσαμε ἐδῶ τοὺς ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας τυχὸν τέκτονες νὰ μᾶς ἐπιτρέψουν τὴν παραπάνω προσέγγιση, διότι σὲ δικά τους κείμενα, προσεκτικά, στηριχθήκαμε. Ὕστερα ἡ θεσμική τους ἀρχὴ ὅτι **«οὐδὲν ὅριον τίθεται εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῆς Ἀληθείας»** θὰ ἰσχύει – πιστεύουμε – καὶ γιά μᾶς, ὄχι μόνο γιὰ τοὺς ἴδιους τοὺς τέκτονες. Δὲν λησμονοῦν, ἐπίσης, οἱ **«σοφοὶ τέκτονες»** (οἱ καλῶς κατηρτισμένοι εἰς τὰ μασονικά), ὅτι εἶναι πολλές, πολλαπλὲς οἱ ἑρμηνεῖες τῶν ἀλληγοριῶν καὶ τῶν συμβόλων τοῦ Τεκτονισμοῦ. Ἑπομένως μποροῦμε καὶ ἐμεῖς - ὡς Χριστιανοὶ ἐρευνητὲς - νὰ ἐπιλέγουμε ἐκεῖνες ποὺ ἀρμόζουν στὶς ἐδῶ ἀναζητήσεις μας, ὅταν μάλιστα θεωροῦμε ὅτι οἱ ἑρμηνεῖες αὐτὲς εἶναι καὶ οἱ βαθύτερες… Ὁ δὲ **«λόγος εἶναι ἐλεύθερος»** (κατὰ τὴν ὡραία τεκτονικὴ ρήση)…

Ἐπίλογος…

Τὰ μικρά μας αὐτὰ πονήματα εἶναι «προϊὸν» ἐπίμοχθης ἔρευνας - καὶ καλῆς προαίρεσης.

Τί θὰ γίνει λοιπὸν μὲ τὴ Μασονία, κυρίως ὅμως μὲ τοὺς κληρικούς μας, οἱ ὁποῖοι φέρεται ὅτι προσέρχονται κατὰ καιροὺς εἰς αὐτήν; Διότι αὐτὸ εἶναι τὸ μεῖζον. Οἱ τέκτονες ἔχουν τὰ δικά τους "πιστεύω".

Ὡς πρὸς τὴ Μασονία, ἡ Ἐκκλησία μας ἀπὸ τὸ 1933 ἔχει ἤδη διατυπώσει τὴν δίκαιη Πράξη της, τὴν Ἀπόφασή της. **Ἡ Χριστιανός, λοιπόν, ἢ Μασόνος θὰ εἶσαι. Καὶ τὰ δύο μαζὶ δὲν ταιριάζουν.** «Χωριστὰ – ἔτσι - τὰ τσανάκια μας», ὅπως εἶπε κάποτε ἐπὶ ἄλλου τότε θέματος ὁ Κωνσταντῖνος Καραμανλὴς - ὁ «παπποὺς».

Τί νὰ κάνουμε ὅμως μὲ τοὺς Μασόνους ὡς πρόσωπα; Ὡς πρὸς τοὺς ἐμπλεκομένους κληρικούς μας στὴ Μασονία (τοῦτο ἀποδεικνυόμενο κατόπιν ἐκκλησιαστικῶν ἀνακρίσεων) ΕΧΕΙ ἡ Ἐκκλησία μας τὰ δικά της μέσα καὶ τρόπους νὰ τοὺς «νουθετεῖ», γιὰ νὰ θεραπεύεται ἡ κακὴ νόσος, νὰ μὴ ἐπεκτείνεται τουλάχιστον τὸ κακό. «Θερμοκαυτήρα» λοιπὸν καὶ ὄχι «διαψεύσεις», ἐνδεχομένως ψευδεῖς ἢ ἀνακριβεῖς.

…Μὲ τοὺς ἄλλους ὡστόσο μασόνους, τοὺς λαϊκούς, τί γίνεται; Νὰ τοὺς ρίχνουμε στὴν «πυρά»;

- Ὄχι, πρὸς Θεοῦ ὄχι, δὲν τοὺς ρίχνουμε στὴν «πυρά»!

Γιατί; Πρῶτον, διότι αὐτὸ δὲν εἶναι ἔργο ἀνθρώπου.

Δεύτερον, **διότι ὁ κύριος ὄγκος τῶν Τεκτόνων στὴ χώρα μας ΔΕΝ γνωρίζουν τὰ "βαθέα" τῆς κλειστῆς αὐτῆς Ὀργανώσεως, τὴν ὁποία δι' ἀλλεπαλλήλων μυήσεων ὑπηρετοῦν.**

-Τὸ γνωρίζουμε αὐτὸ μὲ βεβαιότητα; Τὸ ὑποθέτουμε, καλοπροαίρετα.

…Μᾶς τὸ ἀποκαλύπτει ἄλλωστε ἡ ἴδια ἡ Μασονία καὶ σ' αὐτὸ τὴν πιστεύουμε, μὲ ἀγαθὴ τὴ συνείδηση.

Ἰδοὺ τὸ ἀποκαλυπτικότατο αὐτὸ τεκτονικὸ κείμενο (ποὺ εἶναι μάλιστα σπάνιο καὶ δυσεύρετο). Διαβάζουμε – μὴ ἐκπληττόμενοι πλέον[1] – τὰ ἀκόλουθα:

«Οἱ κυανοὶ βαθμοὶ [οἱ χαμηλοὶ βαθμοὶ 1-3] εἶναι μόνον ἡ ἐξωτερικὴ αὐλὴ ἢ τὰ προπύλαια τοῦ Ναοῦ. Ἓν μέρος τῶν συμβόλων ἐκτίθεται ἐκεῖ εἰς τοὺς μυουμένους, οἵτινες εἶναι ἐπίτηδες ἠπατημένοι ὑπὸ ψευδοῦς ἑρμηνείας. Δὲν εἶναι ὁ σκοπὸς νὰ ἐννοήσει ταῦτα ἐκεῖνος, ἀλλὰ σκοπὸς εἶναι νὰ τὸν καταστήσωσι τοιοῦτον, ὥστε νὰ φαντάζηται ὅτι τὰ καταλαμβάνει. Ἡ ἀληθὴς ἐξήγησις κρατεῖται διὰ τοὺς διδασκάλους, διὰ τοὺς ἡγεμόνας (πρίγκιπας) τῆς ἐλευθέρας τεκτονικῆς…» (Πηγή: τεκτ. περιοδ. Πυθαγόρας, ἔτος Δ΄, Ἰούλιος 1885, ἀριθ. 7, σελ. 187, στὸ ἄρθρο μὲ τίτλο «Ἱππότης Καδὸς» («Ἅγιος») -τριακοστὸς βαθμὸς τῆς Μασονίας)

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, πῶς νὰ ἀποκόψει κανεὶς τοὺς πολλαπλῶς **«ἀπατημένους»** καὶ παροδηγούμενους ὑπὸ **«ψευδοῦς ἑρμηνείας»** Συμβόλων, Ἀλληγοριῶν καὶ Τελετουργιῶν ποὺ γίνονται στὶς Τεκτονικὲς Στοές; Ποὺ οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων τῆς Μασονίας δηλώνεται σαφῶς πλὴν ἐμμέσως ὅτι ἔχουν μεσάνυχτα, - ὡς **«ἀπατημένοι»** - γιὰ τὰ τελούμενα, βλεπόμενα, ἀκουόμενα καὶ σκοπούμενα στὶς Μασονικὲς Στοές;

Πῶς νὰ ἀποκόψεις λοιπὸν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τέτοιους ἀνθρώπους, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ γείτονές σου τῆς διπλανῆς πόρτας, ὄντες δὲ στὴν οὐσία ἀμύητοι, αὐτοί, στὰ «βαθέα» τῆς Μασονίας, ἀκόμη κι ἂν ἔχουν βαθμοὺς ὑψηλούς; Ποιοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶναι συνειδητὰ «Μασόνοι»;

…Καὶ μὲ τοὺς «ἄλλους» τώρα τοὺς Τέκτονες, τί γίνεται; Γ' αὐτοὺς δηλαδὴ ποὺ ὡς **«ἡγεμόνες»** καὶ **«πρίγκιπες»** τοῦ Τεκτονισμοῦ γνωρίζουν καλὰ τὰ σημαίνοντα στὶς Στοές; Γιὰ ἐκείνους ποὺ ζητοῦν ἐπιμόνως «Τὸ Φῶς», (τὸ σκοτίζον) καὶ τὴν «Γνώση» (τὴν ψευδώνυμη γνώση - κατὰ τὴν πατερικὴ ἔκφραση), τί γίνεται ποιμαντικῶς μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους;

Ἔξ, καὶ γι' αὐτοὺς ὑπάρχει βεβαίως ἡ Μετάνοια. Ὑπάρχει τὸ Φῶς τὸ ἀληθινό, ὁ Χριστός. Ποὺ Αὐτὸς καὶ μόνον Αὐτὸς εἶναι ἡ Ὁδὸς καὶ ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ ὄντως Ζωή.

Ἔχουμε βέβαια καὶ ἄλλους λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν μποροῦμε νὰ βάζουμε ἐμεῖς οὐδένα στὴν «Κόλαση» (ἢ τὸν «Παράδεισο»). Τὸ εἶπε ἄλλωστε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ὅτι, «Ἐὰν κανένας θέλει νὰ μὲ ἀκολουθήσει…».

-«Ἐὰν θέλει…». Αὐτὸς λοιπὸν καὶ ΑΥΤΟ εἶναι ἀκριβῶς τὸ αἰώνιο θεμέλιο τῆς ἐλευθερίας. Ὕστερα καὶ διότι ΜΟΝΟΝ ὁ Τριαδικὸς Θεὸς ἐξετάζει **«νεφροὺς καὶ καρδίας»…**

Κάτι ἀκόμη, τελευταῖο, πρὸς τοὺς ἐκ τῶν Τεκτόνων ἀναγνῶστες τῶν γραμμῶν αὐτῶν: Γιὰ τοὺς Τέκτονες, ὅπως καλῶς οἱ ἴδιοι γνωρίζουν, **οὐδὲν ὅριον τίθεται εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῆς ἀληθείας[2].**

Θὰ εὐχόμαστε λοιπὸν ἐπὶ τούτου, τὸ ἀτελεύτητο αὐτὸ ὅριο γιὰ τὴν ἀνεύρεση τῆς Ἀληθείας ἐκ μέρους τῶν Τεκτόνων νὰ ἔχει τέρμα. Καὶ τὸ «τέρμα» αὐτὸ νὰ εἶναι τὸ ΠΡΟΣΩΠΟ τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶναι ἡ ὄντως Ἀλήθεια, κατὰ τοὺς λόγους Αὐτοῦ καὶ τὴν Πίστη τῆς Ἐκκλησίας μας.

(Ἐν καιρῷ, ἄλλα…)

Μοναχὸς Ἀβέρκιος

Σημειώσεις:

1. Δὲν ἐκπληττόμεθα, διότι γνωρίζουμε – καλύτερα: ὑποθέτουμε – ὅτι τὰ ἐπίπεδα καὶ οἱ καλύπτοντες "πέπλοι" τὸ ἀδιαφανὲς Παρασκήνιο, γενικότερα, εἶναι τόσο πολλὰ καὶ τόσο "βαθέα" (τὰ "βαθέα τοῦ Σατανᾶ" - κατὰ τὴ Βίβλο) ποὺ οἱ συνηθισμένοι ἄνθρωποι τῆς "Ἀγορᾶς" ἀδυνατοῦν νὰ διεισδύσουν ἐκεῖ, σὲ ὅλα τοῦ κόσμου τούτου τὰ "Μυστικά". 2. Τυπικὸν τοῦ Α΄ Συμβολικοῦ Βαθμοῦ, ἔκδοση τῆς Μεγάλης Στοᾶς τῆς Ἑλλάδος, Ἀθήνα 1984, σελ. 62.

Οἱ ἄγνωστοι διωγμοὶ τοῦ π. Μάρκου Μανώλη

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἁγίοις Πίστει», συνιστᾷ στοὺς πιστοὺς καὶ ἕτερος Ἀπόστολος (Ἰούδ. 3). Καὶ ὁ π. Μᾶρκος ἀγωνίστηκε γιὰ τὴν Πίστιν ὅσον ὀλίγοι κληρικοὶ στὴν ἐποχή του. Καὶ ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν ἀγώνων του ὑπέστη διωγμοὺς καὶ ὑπέφερε ὑπερασπιζόμενος τὴν φιλτάτη καὶ ἀγιωτάτη Ὀρθοδοξία μας.

Σὲ δύο λοιπὸν διωγμοὺς τοῦ π. Μάρκου ἀναφέρονται τὰ δημοσιεύματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀναδημοσιεύσωμεν σὲ τρεῖς συνέχειες στὸν «Ὀρθόδοξο Τύπο» εἰς μνημόσυνόν του, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συμπληρώσεως ἑξαετίας ἀπὸ τῆς κοιμήσεώς του, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἕνα ἄλλο λόγο. Γιὰ νὰ ἐνθαρρύνωμε ἕνα ἄλλο ἀγωνιστὴ κληρικό, ποὺ διώκεται στὶς ἡμέρες μας ἐξ αἰτίας τῶν δικῶν του ἀγώνων κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὸν π. Νικόλαο Μανώλη. Κατὰ σύμπτωσι, μάλιστα, ὁ διωχθεὶς τότε καὶ ὁ διωκόμενος σήμερα ἔχουν τὸ αὐτὸ ἐπώνυμο, τὸ ὁποῖο ἐτυμολογικῶς προέρχεται ἀπὸ τὸ ἑβραϊκὸ Ἐμμανουήλ, «ὃ ἐστιν μεθερμηνευόμενον **μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός**». Ὁ Θεὸς ἦταν μὲ τὸν π. Μᾶρκο Μανώλη· ὁ Θεὸς εἶναι καὶ σήμερα μὲ τὸν π. Νικόλαο Μανώλη καὶ μὲ κάθε πιστὸ κληρικό, μοναχὸ καὶ λαϊκό, ποὺ ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καὶ κατὰ τῆς δεσποτοκρατίας καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Καὶ **«εἰ ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν»**.

«Εὐθαρσὴς διαμαρτυρία εὐλαβοῦς διακόνου»

«Ὡς ἐγράψαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν δι' ἐγκυκλίου της διέταξε τοὺς κληρικούς της νὰ ψάλλουν δεήσεις ὑπὲρ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ὑγείας τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου. Μαζὶ δὲ μὲ τὴν δέησιν νὰ ψάλλουν καὶ τὸν πολυχρονισμὸν τοῦ Πατριάρχου. Καθ' ἣν στιγμήν, δηλαδή, ἱεράρχαι τῆς Νέας Ἑλλάδος, διὰ λόγους συνειδήσεως, ἠναγκάζοντο νὰ διακόψουν τὸ μνημόσυνο τοῦ αἱρετίζοντος Πατριάρχου, ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν διέτασσε τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ καθ' ἅπασαν τὴν ἐπικράτειαν αὐτῆς. Εἰς πολλοὺς Ναοὺς παρετηρήθη δυσφορία τῶν πιστῶν, πολλοὶ τῶν ὁποίων κατὰ τὴν ὥραν μνημονεύσεως τοῦ Πατριάρχου ἠναγκάσθησαν ν' ἀποχωρήσουν καὶ νὰ ἐξέλθουν ἐκ τῶν Ναῶν.

*»Χαρακτηριστικὸν εἶναι τὸ ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον ἐδημιουργήθη εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Μονῆς Πετράκη. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἀποδείπνου τῆς 2ας Ἀπριλίου, ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς ἐπίσκοπος Εὐρίπου κ. Βασίλειος, ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸ ἐκκλησίασμα, ὅτι θὰ ἐψάλλετο ἐν συνεχείᾳ δέησις διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ Πατριάρχου. Ἀλλ' ὅταν ἤρχισεν ἡ δέησις, ὁ ζηλωτὴς θεολόγος διάκονος κ. Μᾶρκος Μανώλης ἦρεν φωνὴν μεγάλην ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ διεμαρτυρήθη. "Εἶναι ἀπαράδεκτον, εἶπε, καθ' ἣν στιγμὴν Μητροπολῖται παύουν τὸ μνημό

Η ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΑΠΑΙΤΕΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

γεῖς, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων βουλευτῶν καὶ κομμάτων, γνωρίζω καλά, ὅτι ὑπάρχουν ἀρκετοί, οἱ ὁποῖοι δὲν μένουν ἱκανοποιημένοι ψυχικὰ μέσα στὰ σημερινὰ πολιτικὰ σχήματα.

Ὁ Ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης σὲ σχετικὴ ἐρώτηση ἂν πρέπει νὰ γίνει ἕνα χριστιανικὸ κόμμα ἀπάντησε: «Νὰ μὴ γίνει χριστιανικὸ κόμμα, ἀλλὰ ἕνα κόμμα μὲ χριστιανούς»!

Συντάσσονται ἄλλοι μὲ τὸ ἕνα ἄλλοι μὲ τὸ ἄλλο κόμμα, πιστεύοντας ὅτι καὶ ἀπὸ τὴν θέση αὐτὴ θὰ μπορέσουν νὰ ἐπιδράσουν εὐεργετικὰ μέσα στὸ κόμμα, ἐξυψώνοντας τὴν πολιτικὴ στάθμη καὶ ζυμώνοντας ὅλο τὸ πολιτικὸ φύραμα. **Ἡ ἐπίδραση ὅμως τῶν ὀλίγων αὐτῶν, ποὺ ἔχουν συνείδηση τῆς ἀποστολῆς τους, σὰν χριστιανοὶ βουλευτές, ὅπως ἀποδεικνύουν τὰ πράγματα, εἶναι μικρή, ἐλάχιστη καὶ γιὰ τὸν λόγο τοῦ πνεύματος, ποὺ ἐπικρατεῖ στὰ πολιτικὰ κόμματα, τὸ ὁποῖο τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα τοὺς βάζει στὸ ζυγὸ καὶ τὸ ἅρμα τοῦ πολιτικοῦ συμφέροντος, ἀλλὰ καὶ ἐξαιτίας τῆς χλιαρότητας τῶν ἰδίων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν δυστυχῶς τὸ πνευματικὸ σθένος νὰ ὑψώσουν μετὰ παρρησίας τὴν σημαία τῆς χριστιανικῆς τους πίστης.** Ἐξαίρεση ἐπαινετὴ ἀπετέλεσε ὁ ἀείμνηστος Μιχαὴλ Γαλανός, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐκλεγεῖ πρὶν ἀπὸ πενῆντα καὶ πλέον χρόνια βουλευτὴς μὲ τὸ πανίσχυρο τότε κόμμα τῶν φιλελευθέρων, ποὺ ἐξέφραζε μέσα στὴν βουλὴ τῶν Ἑλλήνων τὶς χριστιανικές του πεποιθήσεις.

Ἔτσι οἱ χριστιανοί, οἱ συνειδητοὶ ὀρθόδοξοι τῆς Χώρας μας, φτάνουν στὶς κάλπες μὲ αἴσθημα λύπης, ψηφίζουν καὶ δίνουν τὸν Σταυρὸ τῆς προτιμήσεως σέ… ἀσταύρωτους. Ναὶ σὲ ἀσταύρωτους! Διότι **εἶναι ἀσταύρωτοι οἱ ἐκ τῶν ὑποψηφίων, οἱ ὁποῖοι ἐνῶ λένε ἢ καὶ καυχῶνται δῆθεν ὅτι εἶναι χριστιανοὶ παρὰ ταῦτα καὶ τὸν σταυρό τους ἀκόμη ντρέπονται νὰ κάνουν.** Ὄχι δὲ καὶ λίγοι ἀπ' αὐτοὺς βλαστημοῦν τὸν Τίμιο Σταυρό. Ὑπάρχουν μεταξὺ αὐτῶν καὶ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἀνήκουν σὲ μασονικὲς στοές, καὶ παίρνουν μέρος σὲ συνεστιάσεις τῶν ροταριανῶν, καὶ μιλοῦν περιφρονητικὰ γιὰ τὶς ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖες τὶς κινήσεις τῶν Μασόνων καὶ τῶν ροταριανῶν καταδικάζουν σὰν ἀντιχριστιανικές. Ἄλλοι πάλι εἶναι ὀρθολογιστὲς καὶ ἄπιστοι καὶ ἄλλοι τέλος, ἐνῶ εἶναι ἔγγαμοι ἔχουν περιπλακεῖ σὲ αἰσχροὺς ἔρωτες, ἐγκατέλειψαν τὶς νόμιμες συζύγους τους, διέλυσαν τὶς οἰκογένειές τους καὶ ζοῦν ἄσωτα, φιλοδοξώντας ὅμως νὰ σώσουν τὴν Ἑλλάδα! Ἀλλὰ δυστυχῶς ὅλ' αὐτὰ δὲν ζυγίζουν στὴν κρίση τῶν πολλῶν.

Σὲ ἄλλες χῶρες, ὅπως στὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Ἀγγλία, παρὰ τὴν ὅλην ἐκεῖ διαφθορὰ τῶν ἠθῶν, τὸ νὰ ἀποπέμπῃ κάποιος τὴν νόμιμη σύζυγό του καὶ νὰ πάρῃ κάποια ἄλλη, θεωρεῖται σοβαρὸ παράπτωμα καὶ δημόσιο σκάνδαλο καὶ ἂν ἕνας τέτοιος τολμήσῃ νὰ ὑποβάλῃ ὑποψηφιότητα δημάρχου, βουλευτοῦ, κυβερνήτη ἢ προέδρου, θὰ «μαυρισθῆ» ἀγρίως.

Στὴν Ἑλλάδα ὅμως, ὅπου γίνεται πολὺς λόγος περὶ ἀρετῆς καὶ ἀθανάτων ἠθικῶν ἰδεωδῶν, τὰ ἠθικὰ καὶ θρησκευτικὰ κριτήρια κατὰ τὴν ἐκλογὴ τῶν πολιτικῶν ἀρχόντων καθόλου δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψη. Καὶ γι' αὐτὸ **οἱ ἀμετανόητοι πόρνοι καὶ μοιχοὶ καὶ διαζευγμένοι, ροταριανοὶ καὶ μασόνοι καὶ ὀρθολογιστὲς καὶ ἄπιστοι καὶ βλάσφημοι καὶ ἀντίχριστοι ἐκλέγονται πολιτικοὶ ἄρχοντες καὶ προβάλλονται σὰν σωτῆρες τῆς Πατρίδας μας. Ἐκλέγονται καὶ μὲ τὶς ψήφους τῶν θρησκευτικῶν ἀνθρώπων. Ποιὸς εἶναι ὁ ὑπεύθυνος γι' αὐτό;**

Ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία

Γιὰ τὴν ἐξαθλίωση τῆς πολιτικῆς στὴν Ἑλλάδα ἔχομε ὅλοι τὶς εὐθύνες μας. Πρώτη ὅμως ἡ ἐπίσημη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία μὲ τοὺς 70 ἀρχιερεῖς της διοικεῖ πνευματικὰ τὸν Ὀρθόδοξο Ἑλληνικό λαό.

Ἂς τὸ ποῦμε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ἀκόμα. Ἡ ἐπίσημη Ἐκκλησία ἔχει περιοριστεῖ στὴν τυπικὴ ἐκπλήρωση τῶν ἱερατικῶν καθηκόντων. Ζῆ μακριὰ ἀπὸ τὶς ψυχές, μακριὰ ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Δὲν κάνει αἰσθητὴ τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ στὶς ἐκδηλώσεις τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, καὶ ἀφήνει ζωτικοὺς χώρους τῆς ἀνθρώπινης δραστηριότητας νὰ καταλαμβάνωνται ἀπὸ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι, κάνοντας κατάχρηση τῆς ἐξουσίας καὶ τῆς δύναμής τους, ὑπονομεύουν καὶ πολεμοῦν τὴν πίστη, κλονίζοντας τὰ βάθρα τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ἡγήτορες δὲν θέλουν νὰ δοῦν τὸν κίνδυνο. Πάσχουν ἀπὸ στρουθοκαμηλισμόν. Ζοῦν στὴν μακαριότητα. Ὅλα κατ' αὐτούς, πηγαίνουν καλά. Ἀλλὰ ἡ ἰδέα ὅτι ὅλα πηγαίνουν καλά, εἶναι ἰδέα ἀντιχριστιανική. Γιατὶ σύμφωνα μὲ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ κόσμος ὅλος κεῖται ἐν τῷ πονηρῷ καὶ γι' αὐτὸ οἱ πνευματικοὶ ἡγέτες μὲ τὸ μικρὸ ποίμνιο τῶν ἐκλεκτῶν πρέπει νὰ βρίσκωνται ἄγρυπνοι καὶ νὰ ἀμύνωνται καὶ νὰ ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τοῦ κόσμου. Ὥ ἄν, κατὰ τὴν συμβουλὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οἱ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας ἀγόραζαν κολλύριο καὶ ἔβαζαν στὰ μάτια τους, γιὰ νὰ δοῦν καθαρά! Θὰ ἔφριτταν βλέποντας πόσο τεράστια φθορὰ συντελεῖται στὸ σῶμα τῆς κοινωνίας, πόσες ψυχὲς χάνονται καὶ πόσο ἔδαφος χάνει καθημερινὰ ἡ Ἐκκλησία.

Ἀλλά τί; Θὰ ποῦμε κάποιοι. Θέλετε οἱ ἀρχιερεῖς μας νὰ ἀφήσουν τὸ ἱερὸ θυσιαστήριο καὶ νὰ κατέβουν στὴν πολιτική, νὰ ἐκτεθοῦν σὰν ὑποψήφιοι βουλευτὲς καὶ νὰ γίνουν ἡγέτες πολιτικῶν παρατάξεων; Ἀσφαλῶς ὄχι. Γιατὶ μιὰ τέτοια ἐνεργὴ ἀνάμιξη τῶν κληρικῶν στὴν πολιτικὴ μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάληψη κοσμικῶν ἀξιωμάτων καὶ διαχειρίσεως κοσμικῆς ἐξουσίας τὴν ἀπαγορεύουν αὐστηρὰ οἱ ἱεροὶ Κανόνες.

Ἀλλὰ ἐνῶ ἡ ἄμεση καὶ ἐνεργὴ ἀνάμιξη τοῦ κλήρου στὴν πολιτικὴ ἀπαγορεύεται, ὑπάρχουν ὅμως τρόποι, μέσῳ τῶν ὁποίων μία ζῶσα καὶ ἐλεύθερη Ἐκκλησία θὰ μποροῦσε νὰ ἐπηρεάση πολὺ βαθιὰ τὴν πολιτικὴ ζωή τῆς Χώρας μας. Δυστυχῶς ὅπως ἔγραψε ἕνα δημοσιογράφος ἡ Ἐκκλησία εἶναι κοιμωμένη!…

Ἂς τὸ ποῦμε, ὅσο πικρὴ καὶ ἂν φαίνεται ἡ ἀλήθεια. Ἀπὸ τὴ σύγχρονη ἐπίσημη (διοικοῦσα) Ἐκκλησία, ὁ λαὸς δὲν ἔχει νὰ περιμένει ὑψηλὰ καὶ γενναῖα πράγματα. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους ἐπιθυμοῦν τὴν δράση τῆς Ἐκκλησίας μέσα στὴν κοινωνία ἀναστενάζουν γιὰ τὴν ἀδράνεια ποὺ ἐπικρατεῖ καὶ πολλὲς φορὲς ἐκφράζονται ἀπαισιόδοξα γιὰ τὸ μέλλον. Καὶ μόνο κάποια θύελλα ἀπὸ ἐκεῖνες, οἱ ὁποῖες παρουσιάζονται αἰφνίδια στὴν ἱστορία τῶν λαῶν, γιὰ νὰ ταράξουν τὰ λιμνάζοντα ὕδατα καὶ νὰ ἐξυγιάνουν τὴν μολυσμένη ἀτμόσφαιρα ἴσως γίνει ἀφορμὴ ἀφυπνίσεως τῆς κοιμωμένης διοικούσης Ἐκκλησίας, ἀνανήψεως καὶ ἐξεγέρσεως.

Ἐφ' ὅσον ἡ ἐπίσημη Ἐκκλησία, ὅπως εἴδαμε, ἀδρανεῖ τότε **οἱ χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὁπωσδήποτε συναίσθηση τῆς ἀποστολῆς τους μέσα στὸν κόσμο καὶ ζοῦν μυστηριακὴ ζωὴ πρέπει νὰ ἀναρωτηθοῦν σοβαρά, νὰ κατέβουν στὴν πολιτικὴ σὰν ἕνα ἰδιαίτερο σχῆμα; Ναὶ ἢ ὄχι;**

Ἀπολυτοποίησις τῆς πολιτικῆς καὶ ἀπολιτικοποίησις τῆς ζωῆς;

Προκηρύχτηκαν βουλευτικὲς ἐκλογές. Στὸ στίβο τοῦ πολιτικοῦ ἀγώνα κατεβήκαν περίπου ἑπτὰ κόμματα μὲ τὴ φιλοδοξία νὰ καταλάβουν τὴν ἐξουσία καὶ νὰ κυβερνήσουν τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ μία τετραετία. Ἄρθρα ἐφημερίδων, δηλώσεις ἀρχηγῶν, ἀγορεύσεις ὑποψηφίων κατηγορώντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ὅπως εἶναι ἐπόμενο, δημιουργοῦν μία πυκνὴ νέφωση, ἡ ὁποία ἐμποδίζει νὰ δῆ ὁ λαὸς τὴν ἀλήθεια, ἕνας λαὸς μεσογειακῆς ἰδιοσυγκρασίας, εὔκολα παρασυρόμενος καὶ ἐξαπτόμενος ἀπὸ διάφορα συνθήματα, καὶ μάλιστα τὰ πολιτικά, τὰ ὁποῖα σὰν πυροτεχνήματα διαυλακώνουν τὸ πολιτικὸ στερέωμα καὶ δημιουργοῦν σύγχυση πνευμάτων. Καὶ ποῦ θὰ κλίνῃ ὁ λαός;

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες, ποὺ πιστεύουν στὸν Κύριο, τὸν Ἐσταυρωμένο Λυτρωτὴ τοῦ Κόσμου καὶ προσπαθοῦν νὰ ζήσουν τὴ χριστιανικὴ ζωή, συνειδητὰ μέλη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας **μᾶς ἐρωτοῦν: «Ποιοὺς νὰ ψηφίσουμε;».**

Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐτίμησε τό 2014 τόν ἀληθινόν ἡγέτην τῆς Πατρίδος καί πιστόν Ὀρθόδοξον Χριστιανόν, Ἰωάννην Καποδίστριαν.

Καὶ δὲν ρωτοῦν μόνο ἐμᾶς, ἀλλὰ ὅλους τοὺς ποιμένες καὶ πνευματικοὺς πατέρες καὶ θεολόγους καὶ ἱεροκήρυκες. Ἐρωτοῦν ὄχι γιατὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι ἄβουλα καὶ ρυμουλκούμενα ὄντα, ἀλλὰ διότι πάνω στὸ σπουδαῖο αὐτὸ θέμα τῆς ἐκλογῆς ἀντιπροσώπων τους γιὰ τὴ βουλή, ἀγωνιοῦν γιὰ τὸ μέλλον τοῦ Ἔθνους, θέλουν ν' ἀκούσουν καὶ τὴ γνώμη τῶν πνευματικῶν τους ὁδηγῶν, τοὺς ὁποίους θεωροῦν περισσότερο φωτισμένους. Καὶ οἱ πνευματικοὶ ποιμένες, τοὺς ὁποίους ἐρωτᾶ τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα, τί ἀπαντοῦν;

Οἱ περισσότεροι πνευματικοὶ πατέρες, διδάσκαλοι καὶ ὁδηγοί, ἐνῶ σὲ ἄλλες περιπτώσεις δευτερεύουσας καὶ ἐπουσιώδους σημασίας, σπεύδουν καὶ δίνουν συμβουλὲς καὶ ἐπεμβαίνουν σὲ ζητήματα, τὰ ὁποῖα θὰ μποροῦσαν νὰ λύσουν οἱ ἴδιοι οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀπὸ μόνοι τους, παρὰ ταῦτα στὸ σπουδαῖο αὐτὸ θέμα τῆς διακυβερνήσεως τοῦ Ἔθνους **οἱ λαλίστατοι καὶ πολυπράγμονες πνευματικοὶ πατέρες καὶ διδάσκαλοι καὶ ὁδηγοὶ δὲν διαφωτίζουν τὸν πιστὸ λαό. Ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς λένε ὅτι δὲν ἀναμιγνύονται στὴν πολιτική. Ἄλλοι συνιστοῦν λευκὴ ψῆφο. Ἄλλοι προσευχή. Καὶ ἄλλοι ἄλλα…**

Ἐρωτᾶται: **Εἶναι ὀρθὴ αὐτὴ ἡ στάση τῶν πνευματικῶν αὐτῶν ὁδηγῶν;**

Ἀπαντᾶμε: Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι σ' αὐτὸν τὸν αἰῶνα ἡ πολιτικὴ ἀπορροφᾷ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς πλειονότητας τοῦ κόσμου μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε τὸ κόμμα στὸ ὁποῖο ἀνήκει κάποιος, καταλαμβάνει τὴν πρώτη θέση στὸν συναισθηματικὸ καὶ βουλητικὸ του κόσμο. Τὸ κόμμα τὸ ὕψιστο ἀγαθὸ καὶ τὸ ἀπόλυτο, ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς! Τὸ κόμμα θρησκεία! Τὸ κόμμα θεός! Πρόκειται γιὰ ἀπολυτοποίηση ἑνὸς πράγματος σχετικοῦ, ρευστοῦ καὶ παροδικοῦ, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἱκανοποιήση τοὺς βαθύτερους πόθους καὶ τὶς βαθύτερες ἀνάγκες καὶ ἐφέσεις τοῦ ἀνθρώπου, πρόκειται γιὰ κατάπτωση τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου.

Μὲ αὐτὴ τὴν ἀπολυτοποίηση δὲν εἶναι βέβαια δυνατὸν νὰ συμφωνήση ἡ χριστιανικὴ συνείδηση.

Ἀλλὰ καὶ ἡ θεωρία, κατὰ τὴν ὁποία ἡ πολιτικὴ πρέπει νὰ μένη ἔξω ἀπὸ τὰ ἐνδιαφέροντα τοῦ χριστιανοῦ καὶ ὁ χριστιανὸς νὰ ἐνδιαφέρεται μόνο γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς του, ἡ θεωρία αὐτὴ τῆς ἀπολιτικοποιήσεως τῆς ζωῆς, δὲν εἶναι ἐπίσης ὀρθή. Γιατὶ ὁ χριστιανισμὸς δὲν ζῆ σὰν ἐρημίτης, μόνος, κατάμονος, ρυθμίζοντας τὰ τῆς ζωῆς του ὅπως αὐτὸς θέλει. Ἀλλὰ ζῆ μέσα στὴν κοινωνία καὶ εἴτε τὸ θέλει εἴτε δὲν τὸ θέλει, πολλοὶ κοινωνικοὶ καὶ πολιτικοὶ παράγοντες ἐπηρεάζουν καὶ ρυθμίζουν κατὰ ἕνα τρόπο τὴ ζωή του καὶ αὐτὸς ὡς χριστιανὸς νὰ δέχεται τὶς ἐπιπτώσεις ἀντορθόδοξων πολιτικῶν, διάλυση τῆς οἰκογένειας, κατάργηση τῶν θρησκευτικῶν στοὺς χώρους τῶν σχολείων ὅλων τῶν βαθμίδων διάλυση τῆς γλώσσας, παραχάραξη τῆς ἱστορίας καὶ ἄλλων κακῶν, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ὡς χριστιανὸς ὀφείλει μὲ τὸν λόγο, τὸ παράδειγμά του καὶ γενικὰ τὴ δράση καὶ τὴ ζωή του νὰ συντελῆ στὸ καλὸ τῆς κοινωνίας, στὴν ἐπικράτηση τῶν ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου, οἱ ὁποῖες ρυθμίζουν κατὰ τρόπο ἄριστο τὴ ζωὴ καὶ τὶς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη **τὰ ἄθεα κόμματα γκρεμίζουν τὰ πάντα καὶ ὁ χριστιανὸς πρέπει νὰ μένη ἀδιάφορος;**

Ὁ χριστιανὸς εἶναι τὸ φῶς καὶ τὸ ἁλάτι τῆς ζωῆς. Λέγοντας ζωὴ δὲν ἐννοοῦμε ἕνα μόνο μέρος της, ἀλλ' ὁλόκληρη τὴ ζωή, τὴ ζωὴ μὲ ὅλες τὶς ἀνάγκες, πνευματικὲς καὶ ὑλικές, τὰ ἐνδιαφέροντα καὶ τὶς ἐκδηλώσεις της. Ἄρα **ὁ χριστιανὸς ὀφείλει νὰ εἶναι καὶ τὸ φῶς καὶ τὸ ἁλάτι τῆς πολιτικῆς ζωῆς.** Ἂν ὁ χριστιανὸς πῇ, «ἐγὼ δὲν ἔχω καμιὰ ἀποστολὴ ὡς πρὸς τὴν πολιτική», εἶναι σὰν νὰ λέῃ τὸ ἁλάτι, ὅταν πέση στὴ χύτρα, «ἐγὼ ἕνα μόνο μέρος τοῦ φαγητοῦ θὰ ἁλατίσω» ἢ σὰν νὰ λέῃ τὸ προζύμι, «ἐγὼ ἕνα μόνο μέρος τοῦ φυράματος θὰ φουσκώσω, ἢ σὰν ὁ ἥλιος νὰ λέῃ, «ἐγὼ ἕνα μόνο τόπο θὰ φωτίσω καὶ ὄχι ἄλλους».

Ἡ ἐπίδραση τοῦ χριστιανοῦ στὸν κόσμο πρέπει νὰ εἶναι καθολική, νὰ ἐπεκτείνεται δηλαδὴ σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις καὶ τὶς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς, πνευματικῆς καὶ ὑλικῆς. Ὁ χριστιανὸς ἀντιπροσωπεύοντας στὸν κόσμο τὸν νοητὸ Ἥλιο Χριστό, ὀφείλει νὰ κάνη τὴν παρουσία του εὐεργετικὴ σὲ ὅλες τὶς ἐκφάνσεις τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Ὁ χριστιανὸς ὀφείλει νὰ φωτίζη, νὰ θερμαίνη καὶ νὰ ζωογονῆ.

Ἂν ὁ χριστιανὸς ἔχῃ χαλαρὴ συνείδηση, ἐπηρεασμένος, ἀπέχει τῆς πολιτικῆς καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται γι' αὐτήν, γιὰ νὰ μή… μολυνθῆ, τότε ἀπὸ τὴν ἀπουσία καὶ ἀδράνεια τῶν χριστιανῶν δημιουργεῖται ἕνα κενὸ στὸν πολιτικὸ τομέα, καὶ στὸ κενὸ αὐτὸ εἰσβάλλουν ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι δὲν πιστεύουν στὸν Θεάνθρωπο Χριστό, ἀλλὰ ἔχουν ἄλλες ἀντιλήψεις περὶ Θεοῦ, κόσμου καὶ ζωῆς καὶ ἀναπτύσσουν μιὰ δαιμονιώδη δραστηριότητα παρασύροντας μὲ τὸ μέρος τους τὰ πλήθη καταλαμβάνοντας τὴν ἐξουσία καὶ ψηφίζουν καὶ ἐφαρμόζουν ἀντιχριστιανικοὺς νόμους, καὶ δροῦν καταλυτικὰ γιὰ τὴν κοινωνία καὶ **ὁ πιστὸς λαὸς παραπονεῖται καὶ ἀγανακτεῖ γιὰ τὴν ἐπικράτηση τοῦ κακοῦ, ἐνῶ καὶ αὐτὸς δὲν ἔχει ὀλίγη εὐθύνη.**

Οὔτε λοιπὸν ἀπολυτοποίηση τῆς πολιτικῆς, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀπολιτικοποίηση τῆς ζωῆς.

Ἡ πολιτική, ὅπως ἐδίδαξαν καὶ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι τῆς Πατρίδας μας, εἶναι τέχνη καὶ ἐπιστήμη, ἡ ὁποία, ὅταν ἀσκῆται σύμφωνα μὲ τὸν ἠθικὸ νόμο, γίνεται πολὺ εὐεργετικὴ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὑλικὰ καὶ πνευματικά. Εἶναι καὶ αὐτὴ ἕνα μέσον γιὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τῆς κυριαρχίας του πάνω στὸν φυσικὸ κόσμο καὶ ἰδιαίτερα τῆς ἠθικῆς του τελειώσεως.

Πνευματικὸν ὅπλον καὶ ἡ ψῆφος

Ἀλλὰ καὶ ἡ γνώμη κάποιων πνευματικῶν πατέρων καὶ διδασκάλων, ὅτι τὸ μόνο τὸ ὁποῖο ἔχουν νὰ κάμουν οἱ χριστιανοὶ ἐν ὄψει ἐκλογῶν, εἶναι νὰ γονατίσουν καὶ νὰ προσεύχωνται, εἶναι ἐσφαλμένη. Κανένας πιστὸς δὲν ὑποτιμᾶ τὴν σημασία τῆς προσευχῆς. Ἀλλὰ ἡ προσευχὴ δὲν εἶναι τὸ μόνο ὅπλο τοῦ χριστιανοῦ. Μαζὶ μὲ τὴν προσευχὴ ἀπαιτοῦνται καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα καὶ μάλιστα ἐργασία καὶ δραστηριότητα, γιὰ τὴν πρόοδο ἀτόμων καὶ συνόλων. Ἄλλωστε ὁ Θεὸς θέλει οἱ χριστιανοὶ νὰ κάνουν καὶ τὸ ἀνθρώπινο δυνατόν· εἶναι γνωστὴ ἡ ρήση: «σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει». Τὸ ἔργο τῆς προσευχῆς μόνο ἀνήκει στοὺς μοναχούς, ποὺ ἄφησαν τὶς μέριμνες τοῦ κόσμου καὶ ἀσχολοῦνται μόνο μὲ τὰ πνευματικὰ ἔργα.

Ναί! **Ὅπλο ἡ προσευχή. Ἀλλ' ὅπλο καὶ ἡ ψῆφος.** Μὲ τὴν δύναμη τῆς ψήφου ἀνέρχονται στὴν ἐξουσία ἢ ἄνθρωποι χρηστοὶ καὶ ἐνάρετοι ἢ ἄνθρωποι φαῦλοι καὶ διεφθαρμένοι οἱ μὲν γιὰ νὰ σώσουν, οἱ δὲ γιὰ νὰ θύσουν καὶ ἀπολέσουν. Ἡ ψῆφος δὲν εἶναι μόνο δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ καθῆκον τοῦ κάθε πολίτη. Ὅπως ὁ κάθε πολίτης ποὺ στρατεύεται καὶ λαμβάνει ὅπλα, γιὰ νὰ ὑπερασπίση τὴν Πατρίδα, ἔτσι καλεῖται καὶ νὰ ψηφίση, γιὰ νὰ βοηθήση στὴν πρόοδο τῆς Πατρίδας. Ἡ ψῆφος εἶναι ὅπλο. Καὶ ὅπως αὐτὸς ποὺ ρίχνει τὸ ὅπλο στὴ μάχη εἶναι ρίψασπις, δηλαδὴ προδότης, ἔτσι **εἶναι ἀξιοκατάκριτος καὶ ὅποιος δὲν ψηφίζει.**

Ἀλλὰ καὶ ἡ γνώμη ἄλλων, ὅτι πρέπει νὰ ρίχνωνται λευκὰ ψηφοδέλτια, εἶναι καὶ αὐτὴ γιὰ τοὺς παραπάνω λόγους ἐσφαλμένη. Τί τὸ ὄφελος νὰ ἔχῃς ὅπλο, ἀλλὰ νὰ τὸ κρατᾶς ἄσφαιρο στὴ μάχη; Ὅπως εἶναι γνωστό, κατὰ τὸ πολίτευμα τοῦ Σόλωνος, ὅταν κινδυνεύη ἡ Πατρίδα, κανένας δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παραμένη οὐδέτερος. Ἡ οὐδετερότητα εἶναι ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν. Αὐτὸς ποὺ τηρεῖ οὐδετερότητα μοιάζει μὲ κεῖνον, ποὺ βλέπει νὰ καίγεται τὸ δάσος καὶ δὲν πάει νὰ βοηθήση στὴν κατάσβεση τῆς πυρκαϊᾶς.

Ἡ μεταπολίτευσις ψεῦδος καὶ ἀπάτη

Μάλιστα! Θὰ πῆ κάποιος. Δὲν ἔχω ἀντίρρηση νὰ σπεύσω καὶ νὰ ψηφίσω. Ἀλλὰ ποιούς, παρακαλῶ, ὡς χριστιανὸς νὰ ψηφίσω; Μὲ ποιὰ κριτήρια θὰ τοὺς κρίνω; Θὰ τοὺς κρίνω ἀπὸ τοὺς ὡραίους λόγους, τὰ ἐντυπωσιακὰ συνθήματα καὶ τὶς πολλὲς ὑποσχέσεις τους;

Ἀπαντώντας σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα λέμε, ὅτι οἱ λόγοι, τὰ συνθήματα καὶ οἱ ὑποσχέσεις τῶν πολιτευτῶν δὲν εἶναι ἀσφαλῆ κριτήρια. Γιατί, δυστυχῶς ἡ πολιτική, ὅπως ἀσκεῖται, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, δὲν μπορεῖ νὰ καυχηθῆ γιὰ φιλαλήθεια καὶ ἀξιοπιστία. Οἱ λόγοι δὲν μεταφράζονται σὲ ἔργα. Οἱ πολιτικὲς ἐπαγγελίες περὶ δημιουργίας ἐπίγειων παραδείσων δὲν ἐκπληρώνονται. Αὐτὸς ποὺ λέει τὰ περισσότερα ψέματα μὲ σατανικὴ μαεστρία εἶναι κατὰ κανόνα αὐτὸς ποὺ νικᾶ τοὺς πολιτικούς του ἀντιπάλους καὶ ὁ ἐκλεγόμενος. Οἱ πολιτικοὶ ἀποκρύπτουν τὰ βαθύτερα σχέδιά τους καὶ τοὺς ἰδιοτελεῖς σκοπούς τους. Κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο ἐφαρμόζουν μακιαβελικὴ πολιτική, τὴν ὁποία διατύπωνε ἕνας παλαιὸς πολιτικὸς ὡς ἑξῆς: **«Εἶμαι ἕτοιμος νὰ συμμαχήσω καὶ μὲ τὸν Διάβολο, ἀρκεῖ νὰ μὲ βοηθήση στὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ μου!».** Ἀλλ' εἶναι τόσο ἀνόητος ὁ Διάβολος, ὥστε νὰ προσφέρη τὴ βοήθειά του χωρὶς σοβαρὰ ἀνταλλάγματα; Καὶ ποιὸς μᾶς ἐγγυᾶται, ὅτι ἀπ' αὐτὴ τὴν συμμαχία ἀλήθειας καὶ ψεύδους, φωτὸς καὶ σκότους, ἀγγέλου καὶ δαίμονος, θὰ προέλθη κάτι τὸ καλό; Εἶναι ἀδύνατον ὁ Διάβολος νὰ κάμη καλό.

Γι' αὐτὸ ἡ πολιτικὴ κατάντησε καὶ μάλιστα στὶς μέρες μας συνώνυμη τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης καὶ ὁ λαός, βλέποντας νὰ διαψεύδωνται οἱ ἐλπίδες του, ἀπογοητεύεται καὶ ἀηδιάζει καὶ ἐκφράζεται μὲ βαρειὲς φράσεις γιὰ τὴν πολιτικὴ καὶ τοὺς πολιτικούς. Καὶ στὴ γενικὴ κατακραυγὴ συμπεριλαμβάνεται δυστυχῶς καὶ ὅ,τι καλὸ ὑπάρχει στὰ διάφορα πολιτικὰ σχήματα. Γιατὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι **ὑπάρχουν καὶ ἰδεολόγοι ἄνθρωποι, τῶν ὁποίων ἡ φωνὴ συμπνίγεται μέσα στὸ πανδαιμόνιο τῶν πολιτικῶν φωνῶν.** Καὶ γιὰ νὰ γίνουμε σαφέστεροι θὰ μιλήσουμε διὰ παραδειγμάτων.

Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι κάποιος ἀρχηγὸς κόμματος, ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὶς μοντέρνες ἰδέες τῆς Εὐρώπης, ἐξαγγέλλει τὸ πολιτικό του πρόγραμμα καὶ σ' αὐτὸ μὲ γλῶσσα εἰλικρίνειας λέγει: «Ἐὰν μὲ ψηφίσετε καὶ ἔλθω στὰ πράγματα, θὰ πράξω τὰ ἑξῆς: θὰ θεσπίσω τὸ αὐτόματο διαζύγιο, γιατὶ αὐτὸ εἶναι ἡ ἄριστη προστασία τῆς οἰκογένειας. Τὶς περὶ τοῦ γάμου καὶ οἰκογένειας διδασκαλίες τοῦ Εὐαγγελίου τὶς θεωρῶ καθυστερημένες καὶ ἀπαρχαιωμένες. Τὸ θρησκευτικὸ μάθημα στὰ σχολεῖα θὰ περικόψω καὶ θὰ περιορίσω σοβαρὰ καὶ σὺν τῷ χρόνῳ θὰ τὸ καταργήσω τελείως καὶ ἀντ' αὐτοῦ θὰ εἰσαγάγω στὰ σχολεῖα μάθημα σεξουαλικῆς ἀγωγῆς, τὸ ὁποῖο θεωρῶ ὅτι εἶναι τὸ πιὸ ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ἐποχή μας. Κεφάλαια τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας, τὰ ὁποῖα ὑπενθυμίζουν πολέμους καὶ νίκες τῆς φυλῆς μας, θὰ τὰ διαγράψω ἀπὸ τὸ μάθημα τῆς ἱστορίας τῶν σχολείων, διότι τὰ κεφάλαια αὐτὰ τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας δυσαρεστοῦν τοὺς ξένους. Ἀποβλέποντας στὴν ἐξύψωση τοῦ γυναικείου φύλου, ποὺ πρέπει νὰ παύση νὰ πιστεύη σ

Ὁ Ἰωάννης Σκαλτσούνης κρίνει τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τῆς ἔρευνάς του, δὲν ἤθελε νὰ παρέμβει στὴ διαμάχη τῶν ὑποστηρικτῶν καὶ ἀντιπάλων τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ἀλλὰ «σταθμώμενος γεγονότα τινά», παραδεκτὰ καὶ ἀπὸ τὶς δύο ὁμάδες, νὰ ἀποσαφηνίσει «μιὰν ἱστορικὴν ἀλήθειαν» (σ. 81). Ἔτσι, διακρίνει δύο φάσεις στὴν Ἐπανάσταση: Κατὰ τὴν πρώτη (1789-1791) «ἡ Δημοκρατία καταργήσασα τὸν Χριστιανισμὸν καὶ πᾶσαν θρησκευτικὴν ἰδέαν καταδιώξασα, παρέλυσε τὰς δυνάμεις παντὸς ἐνθέου συναισθήματος καὶ ἐφήρμοσεν ἐν τῇ ὀργανώσει καὶ διοικήσει τῆς πολιτείας τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀθεϊσμοῦ καὶ τῆς ὑλιστικῆς διδασκαλίας». Εἶναι φανερὸ ὅτι κριτήριο τοῦ συγγραφέα εἶναι ἡ θρησκεία -καὶ μάλιστα ὁ Χριστιανισμός- βάσει τοῦ ὁποίου ἐπιχειρεῖ ὄχι μόνο τὴν περιοδολόγησή της, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀξιολόγηση τῶν ἐπιτευγμάτων τῆς Ἐπαναστάσεως. «Ἡ Γ. Ε. ἐπετέλεσε τὰ κοινωνικὰ αὐτῆς μεγαλουργήματα καὶ σωτηρίους εἰσήγαγε κοινωνικοὺς θεσμοὺς καὶ τὴν πολιτείαν διηύθυνεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς προόδου καὶ τῆς τελειοποιήσεως, ἐφ' ὅσον χρόνον ἐπεκράτει καὶ κατίσχυεν εἰς τὰ βουλευόμενα καὶ διοικοῦντα σώματα τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ὁ σεβασμὸς τῆς θρησκευτικῆς ἰδέας, ἐξώκειλε δὲ εἰς ἀθεμιτουργίας καὶ εἰς κοινωνικὰ κακουργήματα καὶ τὴν Γαλλίαν ὠδήγησεν εἰς τὴν ἄβυσσον τῶν κινδύνων καὶ τῆς ἀπωλείας, ἀφ' ἧς καταργήσασα τὸν Χριστιανισμόν, εἰσήγαγε τὸν λαὸν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ σκεπτικισμοῦ καὶ τῆς ἀθεΐας» (σ. 81-2). Κατὰ τὴ β΄ περίοδο τῆς Ἐπαναστάσεως, ὅπως γράφει, κυριάρχησαν οἱ ἰδέες τοῦ Βολταίρου καὶ τοῦ Ρουσσώ (ἄρνηση τῆς ἀποκαλύψεως καὶ ὑπόσκαψη «τῶν βάσεων τοῦ θετικοῦ θρησκεύματος»), οἱ ὁποῖες ἀρχικὰ εἶχαν κλονίσει «τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις τῶν ἀνωτέρων τάξεων» (82). Σ' αὐτὰ τὰ δύο πρόσωπα ἐντοπίζει ὁ Σκαλτσούνης τὶς ἰδεολογικὲς ἀφετηρίες τῆς σκληρῆς ἐπαναστατικῆς περιόδου, χωρὶς νὰ ἀναφέρει οὔτε μία φορὰ ρητὰ τὸ Διαφωτισμὸ ἢ ἄλλους ἐκπροσώπους του.

Ὁ Σκαλτσούνης, ὡς κοινωνικὸς ἀγωνιστὴς καὶ φωτιστὴς τοῦ λαοῦ, δὲν ἀπορρίπτει «κατ' ἀρχὴν» τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση, θεωρώντας την ὡς ἀναπότρεπτη καὶ ἀναγκαία ἱστορικὴ νομοτέλεια, γιὰ τὴν κατάλυση τῆς ἀντιχριστιανικῆς φεουδαρχίας. «Τὴν νύκτα τῆς 4ης Αὐγούστου 1789, συνελθόντες οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τοῦ κλήρου μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἀστῶν, κατήργησαν ἐν πλήρει ὁμοφωνίᾳ τὰς προσωπικὰς δουλείας, τὰ ἐκκλησιαστικὰ δέκατα, τοὺς τιμαριωτικοὺς δεσμοὺς καὶ τὰς ὑφισταμένας τῶν κοινωνικῶν τάξεων καὶ ἱκανοτήτων διακρίσεις, προκηρύξαντες δὲ τὴν ἰσότητα τῶν πολιτῶν ἐνώπιον τοῦ νόμου, ἀπέδοσαν εἰς πάντας ἀδιακρίτως τὸ δικαίωμα νὰ καθέξωσι πᾶσαν πολιτικὴν ἢ στρατιωτικὴν θέσιν». Ὀνομάζει, ἔτσι, τὴ νύκτα τῆς 4ης Αὐγούστου «περίδοξον», διότι κατ' αὐτὴν «μετεβλήθη ριζικῶς ἡ κοινωνικὴ καὶ πολιτειακὴ τῆς Γαλλίας ὀργάνωσις» καὶ συνεπῶς ἡ ἀπόφαση «ἦτο σύμφωνος πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ». Ἄλλωστε, χριστιανικὲς ἦταν καὶ οἱ ἀρχές, πάνω στὶς ὁποῖες -κατὰ τὶς διακηρύξεις τουλάχιστον- στηριζόταν ἡ Ἐπανάσταση: ἐλευθερία, κοινωνικὴ ἰσότητα καὶ ἀδελφότητα. Σ' αὐτὸ ἐπικαλεῖται τὸ Λαμαρτίνο («ἡ φιλοσοφία τῆς ἐπαναστάσεως οὐδὲ λέξιν τινὰ ἐπενόησεν ἀληθεστέραν ἢ πληρεστέραν ἢ ἁγιωτέραν, ἀφ' ὅσα ἐδίδαξεν ὁ Ἰησοῦς»), θεμελιώνει δὲ τὶς ἀρχὲς αὐτές, ἀντίστοιχα, στὰ χωρία: Ἰακ. 1, 25, Ματθ. 20, 25 καὶ Ματθ. 25, 40, χωρὶς βέβαια νὰ ἐπιχειρήσει τὴν ἐλάχιστη διερεύνηση τῆς σημασίας, ποὺ οἱ λέξεις αὐτὲς ἔλαβαν στὴ φιλοσοφία τῶν Γάλλων Ἐπαναστατῶν, κάτι ποὺ σὲ περιορισμένη ἔστω ἔκταση ἐπεχείρησαν ἄλλοι.

Ἡ β΄ ὅμως ἐπαναστατικὴ περίοδος ἔχει κατὰ τὸ Σκαλτσούνη σαφῶς ἀντιχριστιανικὸ χαρακτήρα. «…Ὑλισταί, ἄθεοι, Ἰακωβῖνοι, οἱ ἰατροὶ Μαρὰ καὶ ὁ Δαντὸν καὶ ὁ Ροβεσπιέρος καὶ πάντα τὰ ἀπαίσια κοινωνικὰ στοιχεῖα, τίθενται ἐπὶ κεφαλῆς ληστρικοῦ κόμματος πρὸς ἵδρυσιν δῆθεν δημοκρατίας, ἀλλὰ πράγματι πρὸς κατάργησιν παντὸς κοινωνικοῦ καὶ οἰκογενειακοῦ θεσμοῦ καὶ πρὸς ἐξόντωσιν παντὸς ὁσίου καὶ ὑγιοῦς στοιχείου». «Πρῶτος δὲν ὅρος ἐπιτυχίας, ὡς εἰκός, ἐθεωρήθη ἡ κατάργησις τοῦ χριστιανικοῦ θρησκεύματος καὶ ἡ ἀπὸ τῆς καρδίας τοῦ λαοῦ ἀπάλειψις τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος». Δὲν παραλείπει δὲ νὰ παραθέσει μία σειρὰ ἀντιχριστιανικῶν πράξεων.

Ὁ Σκαλτσούνης δὲν παραβλέπει τὴν ὑπαναχώρηση τοῦ Ροβεσπιέρου στὸ θέμα τῆς θρησκείας. Καὶ αὐτὸς ὁ ἀρχηγὸς τῆς τρομοκρατίας, βλέποντας τὶς ἐξελίξεις, καταργεῖ τὴν ἀθεΐα καὶ κηρύσσει ὡς ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια τὴν ὕπαρξη τοῦ Ὑπερτάτου Ὄντος καὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς (Ψήφισμα 1.5.1794). Παραδέχεται ὅμως ὅτι ὁ Ροβεσπιέρος «μετέγνω ὡς πολιτικός, ἀλλὰ δὲν μετενόησεν ὡς Χριστιανός». Δὲν βλέπει δηλαδὴ χριστιανικὸ πνεῦμα στὶς ἐνέργειες τοῦ Ροβεσπιέρου, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐπιχειρεῖ νὰ χαρακτηρίσει βαθύτερα τὴν οὐσία τῶν πράξεών του καὶ τὸν τεκτονικό τους χαρακτήρα. Ἀποφαίνεται ὅμως κριτικά: «Οὕτω δὲ καὶ τὸ πείραμα τοῦ φιλοσοφικοῦ θεϊσμοῦ πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ καταργηθέντος θρησκεύματος ἀπεπνίγη καὶ ἐναυάγησε», μετὰ μάλιστα τὴν καρατόμηση τοῦ Ροβεσπιέρου (8.7.1794) (σ. 101). Ἔτσι, «ἡ ἐκ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως προκύψασα Δημοκρατία, ἀποκρούσασα καὶ καταδιώξασα τὸ πανσθενὲς τοῦ θρησκεύματος ἔρεισμα, ἠτιμάσθη, καὶ ἀναδειχθεῖσα ἀνίκανος πρὸς ἀναδιοργάνωσιν τοῦ ἀποσυντεθέντος κοινωνικοῦ σώματος, κατέπεσεν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐγκλημάτων, ὅσα διέπραξε καὶ ἐκορύφωσε τὰ δεινά, ὅσα ἡ μεταπολίτευσις κατὰ τὴν πρώτην αὐτῆς περίοδον ἐθεράπευσε» (116). Ὁ ἀποχριστιανισμὸς τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ἦταν ἡ αἰτία τῆς ἀποτυχίας της. Μέσα δὲ σ' αὐτὸ τὸ ἀντιχριστιανικὸ πνεῦμα καὶ οἱ ἰδεολογικὲς βάσεις τῆς Ἐπαναστάσεως ἀποδυναμώθηκαν. «Καὶ διετήρησε μὲν καὶ ἐπέγραψεν ἐπὶ τοῦ προγράμματός της τὰς χριστιανικὰς περὶ ἐλευθερίας καὶ ἰσότητος ἀρχάς, ἀλλὰ διὰ τῆς πνοῆς τῆς ἀσεβείας καὶ τοῦ ὀρθολογισμοῦ ἐδηλητηρίασε, καὶ τὸν τελικὸν αὐτῶν σκοπὸν διέστρεψε, καὶ πάντα τὰ μέσα τῆς πραγματώσεως αὐτῶν περιεφρόνησε καὶ ἀπέκρουσεν».

Αὐτὸ ἀποδεικνύει ἰδιαίτερα ἡ περίοδος τῆς τρομοκρατίας (1792 - 94), ἡ «ἐποχὴ τῶν θεομάχων». Γὰ τὸ συγγραφέα μας εἶναι «ἡ ἀπανθρωποτέρα καὶ βδελυρωτέρα σελὶς τῆς ἱστορίας τῶν ἀνθρωπίνων κακουργημάτων». Συμπεραίνει δὲ ὅτι «τὰ ἐν Γαλλίᾳ γενόμενα μετὰ τὸ ἔτος 1791 πρόκειται οἰκτρὸν καὶ περιφανὲς ἅμα ὑπόδειγμα λαοῦ, ἀπολέσαντος πᾶν θεοσεβείας αἴσθημα καὶ πᾶσαν θρησκευτικὴν ἀποβαλόντος πεποίθησιν». Σὲ ἄλλο δὲ σημεῖο ἐπαναλαμβάνει ἐμφαντικὰ τὴ γνώμη τοῦ Bonfandini ὅτι «τὸ ἔτος 1793 (ἡ βασιλοκτονία;) ὑπῆρξεν ὁ δήμιος τοῦ 1789». Ὁ Σκαλτσούνης, ἔτσι, δικαιώνει ὅσα εἶχε διακηρύξει γιὰ τὴν Γ.Ε. ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Πάριος.

Στὰ ὅρια τοῦ θέματός του ὁ Σκαλτσούνης ἀποτιμᾶ καὶ τὴν παρουσία τοῦ Ναπολέοντα στὴν πολιτικὴ σκηνὴ τῆς Γαλλίας. Ἡ γνώμη του γι' αὐτὸν εἶναι θετική, διότι «ἐκλεχθεὶς ὕπατος τῆς Δημοκρατίας προήγαγε τὰ τῆς θρησκευτικῆς παιδεύσεως καὶ ἐπροστάτευσε τὴν Ἐκκλησίαν…» ἐπιφανειακὰ τοὐλάχιστον. Δὲν πρέπει νὰ ξενίζει ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖο ὁ Σκαλτσούνης ἀναφέρεται στὸν Παπισμό, ἕνα ἀπὸ τὰ κύρια αἴτια τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως (ὁ κλῆρος ἀποτελοῦσε τὴ δεύτερη τάξη τῆς φεουδαρχίας). Αὐτὸ δέ, φαίνεται νὰ τὸ παραθεωρεῖ ὁ συγγραφέας. Κατ' ἀρχὰς ὅμως ἡ σκέψη του ἐστιάζεται στὴ στάση τοῦ Ναπολέοντα ἀπέναντι στὴ θρησκεία καὶ δεύτερον δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι οἱ περιπέτειες τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ στὶς περιδινήσεις τῆς ἐπαναστατικῆς περιόδου ἔκαμαν τὴ μόνιμα ἀντιπαπικὴ Ἀνατολὴ νὰ βλέπει τὸν Παπισμὸ μὲ συμπάθεια. Ὁ Σκαλτσούνης ἀποτιμᾶ θετικὰ τὴν ἐπαναφορὰ τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς στὴν ἐκπαίδευση καὶ τὴν ἀπόφαση γιὰ συμμετοχὴ στὴ λατρεία «τῶν ἐσωτερικῶν μαθητῶν». Γι' αὐτὸ θεωρεῖ τὸ Ναπολέοντα ἕναν ἀπὸ τοὺς «κήρυκας καὶ ὑπηρέτας τῆς χριστιανικῆς ἀναβιώσεως καὶ τῆς ἐπελθούσης ἀναστάσεως» καὶ αἰτία τῆς σημειωθείσης προόδου. «Ἔκτοτε τὸ Γαλλικὸν Ἔθνος, ἐπανελθὸν εἰς τὴν χριστιανικὴν ζωήν, προήχθη ἐν πολιτισμῷ καὶ ἐπιστημονικῇ προόδῳ ὅσον οὐδεὶς ἕτερος τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν». Βέβαια, στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ μποροῦσαν πολλὰ νὰ λεχθοῦν γιὰ τὶς κρίσεις τοῦ Σκαλτσούνη, ὁ ὁποῖος φαίνεται νὰ παραβλέπει τελείως τὸν μέσῳ τῆς Ἐπαναστάσεως διαποτισμὸ ὄχι μόνο τοῦ Γαλλικοῦ Λαοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρης τῆς Εὐρώπης, μὲ ἕνα πνεῦμα ἀναιρετικὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῆς ὀρθοδόξου τουλάχιστον παραδόσεως. Ὁ συγγραφέας μας ὅμως ἔχει ὡς κριτήριο τὴν ἀντίθεση πρὸς τὸν ὑλισμό, κύριο πρόβλημα τῆς σκέψεώς του, καὶ γι' αὐτὸ κάθε στροφὴ στὸ Χριστιανισμὸ τὴν ἀποτιμᾶ θετικὰ, ὡς ἀντίθεση πρὸς τὸν ὑλισμό, ἀληθινὴ μάστιγα τοῦ 19ου αἰώνα.

Τὴν ἐπίδραση, ποὺ ἄσκησε ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση στὴν ἐποχή της, δὲν τὴν ἀγνοεῖ ὁ Σκαλτσούνης, τὴ βλέπει ὅμως μέσα σ' αὐτὸ τὸ πλαίσιο: «Ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση ἐπέδρασε ἐπὶ πάντων τῶν λαῶν καὶ ἐπὶ τῆς πολιτειακῆς καὶ κοινωνικῆς αὐτῶν ὀργανώσεως, ἀλλ' ἡ ἐπίδρασις αὐτῆς ὑπῆρξεν εὐεργετική, ἐφ' ὅσον συνεταυτίζετο μετὰ τῶν εὐαγγελικῶν ἀρχῶν καὶ περιεστρέφετο ἐπὶ τῆς τῶν προνομίων καταργήσεως, ἐπὶ τοῦ περιορισμοῦ τῆς κοσμικῆς τοῦ κλήρου ἐξουσίας, ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀρχῶν τῆς ἰσοπολιτείας καὶ ἀδελφότητος ἐν πᾶσι τοῖς κοινωνικοῖς θεσμοῖς, ἀλλ' **ἡ ἐπίδραση αὐτῆς ὑπῆρξε δηλητηριώδης καὶ φονική,** ἐφ' ὅσον αἱ ἐπεργεθεῖσαι κατὰ τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας ἀμφιβολίαι ἐξησθένησαν τὸ ἠθικὸν τῶν λαῶν αἴσθημα, ἐχαλάρωσαν τοὺς οἰκογενειακοὺς θεσμοὺς καὶ εἰς τὴν φωταυγὴν τῆς καρδίας θρησκευτικὴν ζωὴν καὶ πίστιν πρὸς τὴν ἀθανασίαν ἀντικατέστησε παγετώδεις τοῦ σκότους διδασκαλίας καὶ θεωρίας ψεύδους καὶ ἀπογνώσεως». Αὐτὴ εἶναι ἡ κρίση τοῦ «ἀπολογητοῦ» τοῦ 19ου αἰώνα, μέσα στὸ πλαίσιο τῆς ἐποχῆς του καὶ τῶν προβληματισμῶν της. Τίς ἀρνητικὲς δὲ ἐπιδράσεις βλέπει ἐπεκτεινόμενες καὶ στὴν Ἑλλάδα:

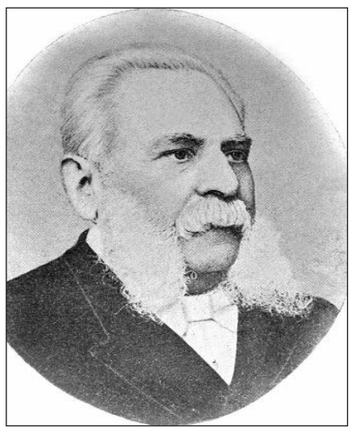

«…αἱ διοχετευόμεναι ἀπὸ τὴν Ἑσπερίαν ψυχοφθόροι τῆς ἀσεβείας ἰδέαι, εὑρίσκουσαι ἐλεύθερον τὸ πεδίον ἐν τῇ κυβερνητικῇ ὀλιγωρίᾳ καὶ ὀλιγωρίᾳ πάντων ἡμῶν, ἐδημιούργησαν τὴν σημερινὴν κατάστασιν, ἣν οἰκτείρομεν καὶ ἐφ' ἧς ἅπαντες θρηνοῦμεν καὶ διὰ τὴν ὁποίαν πάντες εὐθυνόμεθα». Καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ συναντᾶται μὲ τὸν Μακράκη.

* * *

Δὲ θὰ ἐπεκταθοῦμε περισσότερο. Καὶ ἀπὸ αὐτὲς τὶς γενικὲς θέσεις μπορεῖ κανεὶς νὰ διαπιστώσει τὴ στάση τοῦ Σκαλτσούνη ἀπέναντι στὴ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση καὶ τὸν ἀντιχριστιανικό της χαρακτήρα. Ὁ Σκαλτσούνης δὲν ἀπορρίπτει γενικὰ τὴν Ἐπανάσταση. Ἀναγνωρίζει μάλιστα τὴν ἱστορικὴ ἀναγκαιότητά της. Καταδικάζει ὅμως ἀπερίφραστα ὅλη τὴν ἀντιχριστιανική της φιλοσοφία καὶ ἐπισημαίνει τὶς συνέπειες αὐτῆς τῆς παρεκκλίσεως. Ἂν δὲν εἰσέρχεται σὲ βαθύτερες ἀναζητήσεις, δὲν εὐθύνεται ὁ συγγραφέας μας, ἀλλὰ ἡ ἐποχή του. Τὸ πλαίσιο τῆς σκέψεώς του εἶναι καθαρὰ ἀπολογητικό, στὸ πνεῦμα τοῦ «ἀπολογητισμοῦ» τοῦ 19ου αἰώνα. Ὁ τόνος του εἶναι πολὺ μετριοπαθέστερος ἐκείνου τοῦ Μακράκη, ὁ ὁποῖος λίγα χρόνια πρὶν εἶχε γράψει γιὰ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση. Χαρακτηριστικὸ δέ, εἶναι ὅτι ἀπουσιάζει στὸ Σκαλτσούνη κάθε ἀναφορὰ στὶς σχέσεις τῆς Ἐπαναστάσεως μὲ τὸν Τεκτονισμό, μολονότι τὴν ἴδια ἐποχὴ (Ἀνάπλασις, τεύχη 6 καὶ 8) εἶχε γράψει ἄρθρα «Περὶ μασωνικῶν στοῶν», ἐλέγχοντας «τὸν μυστικισμὸ» τοῦ τεκτονισμοῦ, «μὲ ἀφορμὴν τὴν ἐκλογήν του ὡς μέλους τῆς ἐν Κερκύρᾳ στοᾶς» (Τσιπσέλης, Α΄, 595). Ἀντιφατικὰ πράγματα, ποὺ κατανοοῦνται στὸ πλαίσιο τῶν ἀντινομιῶν τῆς νεοελληνικῆς κοινωνίας! Ὁ ἀναγνώστης διαβλέπει μάλιστα ἕνα φιλογαλλικὸ τόνο στὰ ἄρθρα τοῦ Σκαλτσούνη, κάτι ποὺ ἐξηγεῖται ἀπὸ τὶς πνευματικὲς ἐξελίξεις τῆς Γαλλίας, οἱ ὁποῖες ἦταν φυσικὸ νὰ χαροποιοῦν ἕναν ἀσυμβίβαστο πολέμιο τοῦ ὑλισμοῦ, ὅπως αὐτός. Στὰ 1895, ἄλλωστε, θὰ κάμει μία διάλεξη στὴν Τεργέστη «Περὶ τοῦ νέου πνεύματος», στὴν ὁποία ἐπισημαίνει τὴ στροφὴ τῶν ἀθεϊστῶν καὶ φυσιοκρατῶν τῆς Γαλλίας στὸ Χριστιανισμό. Ἀνάλογο περιερχόμενο θὰ ἔχει καὶ μία νεώτερη διάλεξή του (1896): «Περὶ τῶν κρισίμων ἐποχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους». Παρακολουθοῦσε μὲ μόνιμο ἐνδιαφέρον τὴν πορεία τῆς γαλλικῆς σκέψεως καὶ ἦταν φυσικὸ νὰ χαιρετίζει μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ τὰ μικρότερα ἀκόμη βήματα ἀπομακρύνσεως τῆς μετεπαναστατικῆς Γαλλίας ἀπὸ τὴν ἀθεΐα τῆς Ἐπαναστάσεως. Μέσα ἀπὸ αὐτὸ τὸ πρίσμα πρέπει, νομίζω, νὰ προσεγγίσει κανεὶς τὴν τοποθέτηση τοῦ Ἰωάννου Σκαλτσούνη. Ἡ σκέψη του μάλιστα ἔχει σημασία καὶ γιὰ τὸν ἐκκλησιαστικὸ καὶ θεολογικὸ κόσμο τῆς ἐποχῆς του, δεδομένου ὅτι ὁ Σκαλτσούνης ἦταν ἐπίτιμος «προλύτης» (διδάκτορας, θὰ λέγαμε σήμερα) τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τῆς μόνης τότε Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χώρας μας.

Βιβλιογραφικὴ σημείωση:

Γιὰ τὸν Ἰω. Σκαλτσούνη καὶ τὴ δράση καὶ ἐργογραφία του βλ. Ἠλία Τσιτσέλη, Κεφαλληνιακὰ Σύμμεικτα, τ. Α΄, Ἐν Ἀθήναις 1904, σ. 577-600 (βασικὴ βιογραφία). Νικ. Ε. Τζιράκη, ἄρθρο στὴ Θ.Η.Ε. τ.11 (1967) στ. 210-214 (μὲ βιβλιογρ.). Ἰγνατίου Μοσχάκη, Ἡ Ἀνάπλασις καὶ ὁ Σκαλτσούνης, περιοδ. «Ἀνάπλασις», 4/1895.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον

Πρωτοπρεσβύτερος Κυριάκος Γκίκας

Ἡ ἐνορία Κεστρίνης Θεσπρωτίας στερήθηκε τόν ἐπί δεκαετίες ἐκλεκτό πνευματικό της πατέρα, πρωτοπρεσβύτερο Κυριάκο Γκίκα, ὁ ὁποῖος ἀνεχώρησε ἀπό τήν παροῦσα ζωή γιά τά οὐράνια σκηνώματα. Ἡ Ἐκκλησία ἦταν ὁ χῶρος τῆς καρδιᾶς του. Τό πλήρωμα τῶν ἀρετῶν του. Ἐπεζήτησε καί ἐπέτυχε τή συνδρομή τῶν πιστῶν καί ἀνέγειρε ἐκ θεμελίων τόν περίλαμπρο ἱερό ναό τοῦ ἁγίου Μηνᾶ, καταθέτοντας τόν θεῖο ζῆλο τῆς καρδιᾶς του. Παράλληλα στήριξε μέ τό ὀρθόδοξο ἦθος του ἀνθρώπους, στήν Ἑλλάδα καί στό ἐξωτερικό. Προορισμός του στή ζωή ἦταν, καί τό ἀπέδειξε μέ πολλούς τρόπους, ἡ χριστομίμηση. Στό ρολόϊ τῆς ψυχῆς του, συνεχῶς χτυποῦσε χαρούμενα ἡ καμπάνα τῆς πίστης. Ζοῦσε τή θεία Λειτουργία, ἐμπνεόταν ἀπό αὐτή καί ἐνέπνεε ὅσους τόν ἔζησαν ὡς λειτουργό τοῦ ἱεροῦ Θυσιαστηρίου. Χαριτώθηκε νά ἔχει πρόσωπο ἰλαρό, ἀκόμη καί τήν ὥρα τοῦ θανάτου, σημάδι ὅτι προσπέλασε στή γαλήνη τοῦ Θεοῦ. Αὐτός, πού γεννήθηκε, ἀνατράφηκε, ἐργάσθηκε, ἱερούργησε μέ προσευχή, ἀποχαιρέτησε τόν μάταιο τοῦτο κόσμο μέ λόγια προσευχῆς στά χείλη. Ἐπισφράγισε τήν ἐπίγεια πορεία του μέ τά δοξολογητικά λόγια: "«Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν»". Εἶχε τήν ἀπόλυτη βεβαιότητα καί συναίσθηση πώς ἦταν «δοῦλος τοῦ Θεοῦ». Καί θεωροῦσε «μέγα ὄντως ἀξίωμα» νά εἶναι «δοῦλος Χριστοῦ», χωρίς νά ἀνέχεται κοσμικό ζυγό δουλείας. Στόν τάφο του ἐπέλεξε ὁ ἴδιος, ὅσο ζοῦσε, νά ἀναγραφεῖ τό ἐπίγραμμα: «ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ ΕΝΑΣ ΑΧΡΕΙΟΣ ΔΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΟΣΤΙΣ ΕΠΙΣΤΕΥΕΝ ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΕΙΡΟΝ ΕΛΕΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΚΡΑΥΓΑΖΕΙ: «ΜΝΗΣΘΗΤΙ ΜΟΥ ΚΥΡΙΕ ΕΝ ΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΣΟΥ». Ἦταν ἐλεύθερος στήν ψυχή καί στό φρόνημα. Καί ἐργάστηκε, στηριζόμενος στήν ὁμορφιά καί στή χάρη τῶν Ὀρθοδόξων ἀρετῶν, γιά τό ποίμνιό του. Ἐφάρμοζε μέ συνέπεια τόν εὐαγγελικό λόγο: «Ἐγώ ἐν μέσῳ ἡμῶν εἰμι ὡς διακονῶν». Ἀναζητώντας καί λαχταρώντας ἀδιάκοπα τόν Ἰησοῦ, ἀξιώθηκε στή γήινη ζωή του νά νιώσει τήν ὁμορφιά τῆς οὐράνιας ζωῆς.

Μετά σεβασμοῦ

π. Ἠλίας Μάκος, Πρεσβύτερος-Θεολόγος

Περὶ τῆς διακοπῆς μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου Μόσχας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ωργίας, ποὺ ἀποσύρει τό ἄρθρο «οἱ σχέσεις Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ τόν ὑπόλοιπο Χριστιανικό Κόσμο» ἀλλά καί ἄλλα ἄρθρα μέσα σέ αὐτά τά κείμενα. Οἱ μοναχοί τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἀνησυχοῦν γιά αὐτά τά ἔγγραφα καί πολλοί θά διακόψουν τό μνημόσυνο καί τήν κοινωνία μέ τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη, σέ περίπτωση πού αὐτά τά ἔγγραφα θά ἐπισημοποιηθοῦν στήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο. Ὅπως γνωρίζεται τό Ἅγιον Ὄρος διέκοψε τό μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχη Ἀθηναγόρα, ὁ ὁποῖος ἔκανε τήν λεγομένη ἄρση τῶν ἀναθεμάτων μέ τήν Παπική παρασυναγωγή. Οἱ Μοναχοί τοῦ Ἁγίου Ὄρους εἴτε εἶναι ἀπό κελλιά εἴτε ἀπό Μοναστήρια ἤ Σκῆτες, ἀνησυχοῦν καί μόνο μέ τήν ἰδέα μιᾶς μεγάλης καί ἁγίας πανορθοδόξου Συνόδου. Ἐν πρώτοις ἐπειδή αὐτός ὁ ὅρος Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος δέν ὑπάρχει στήν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία, ἀλλά ἔχουμε μόνον τοπικές καί Οἰκουμενικές Συνόδους. Αὐτή τήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο, τήν τοποθετοῦν πάνω ἀπό τό Εὐαγγέλιον καί τούς Ἁγίους Πατέρες, τίς Οἰκουμενικές καί τοπικές Συνόδους, καί τό συνοδικόν τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἡ ἀξία τοῦ συνοδικοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας, πού ἐκεῖ ὑπάρχουν ὅλα τά ἀναθέματα γιά τούς αἱρετικούς ὅλων τῶν αἰώνων εἶναι διαχρονική γιά τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Μία Σύνοδος πού δέν ἀναγνωρίζει τήν σύνοδο τοῦ Ἁγίου Φωτίου τοῦ Μεγάλου, καί τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, (σύνοδος γιά τήν ἔριδα τῶν ἡσυχαστῶν) ὡς Οἰκουμενικές καί δέν ἀναγνωρίζουν τίς ἐγκυκλίους τῶν ἀνατολικῶν Πατριαρχῶν ἐναντίον τῶν Παπικῶν καί τῶν Προτεσταντῶν μέχρι τόν 19 αἰώνα, δέν μπορεῖ νά ἔχει τήν ἀξίωση αὐθεντίας στά θέματα τῆς Πίστεως, ὅπως φιλοδοξεῖ αὐτή ἡ σύνοδος. Γνωρίζουμε στήν Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας ὅτι ὑπῆρχαν πολλές ληστρικές Σύνοδοι, πού εἶχαν τήν ἀξίωση νά εἶναι ἀνώτατοι κριτές καί αὐθεντίες στά θέματα πίστεως. Μέ ἄλλα λόγια θέλουν νά ἐφαρμόσουν στήν Ἐκκλησία, ἕνα καινούργιο σύστημα, μεταπατερικό μέ παπική προέλευση, πού ὁ Πάπας ἀντικαθίσταται ἀπό τήν λεγομένη πανορθόδοξο σύνοδο, προστάζοντας exkathedra στήν Ἐκκλησία, χωρίς νά διαλέγετε μέ τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅποιος δέν θά συμφωνεῖ μέ αὐτούς θά εἶναι αὐτόματα καταδικασμένος μέ ἀφορισμό, καθαίρεση καί ἀποκλεισμό ἀπό τήν Ἐκκλησία. Ἡ «Ἐκκλησία» δηλαδή, προσδιορίζεται κατ' αὐτούς ὡς μία ὁμάδα ἐπισκόπων καί πατριαρχῶν πού ἐν τῇ ἑνότητι αὐτῶν ἔχουν τό ἀλάθητο τοῦ Πάπα. Αὐτό σημαίνει ὅτι ἀντί νά ὑπάρχει καθολικότητα, θέλουμε μία σύνοδο μέ μαγικές ἰδιότητες, πού μόνον ἐπειδή ὀνομάζεται μεγάλη καί ἁγία, αὐτομάτως θεωρεῖται καί ἀλάθητη, καθώς καί ὁ πάπας τῆς Ρώμης. Κάθε τοπική ἤ Οἰκουμενική Σύνοδος, εἶναι Ὀρθόδοξη καί κατανοεῖται ἀπό τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μόνον ἐάν εἶναι ἐπόμενη τῶν προγενεστέρων ἁγίων Οἰκουμενικῶν καί τοπικῶν Συνόδων.

Σέ ἄλλο ἄρθρο ἀπό τά προπαρασκευαστικά ἔγγραφα, γίνεται λόγος γιά τήν παρουσία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας στό ΠΣΕ. Ἡ παρουσία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησία ὡς μέλος στό λεγόμενο ΠΣΕ εἶναι ἀπαράδεκτη γιά μᾶς, ἐπειδή ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία κατατάσσεται καί θεωρεῖται ὡς μία ἀπό τίς πολλές ὁμάδες τῶν προτεσταντῶν τοῦ ΠΣΕ. Ἀλλά στήν πραγματικότητα μᾶς θεωροῦν κατώτερη ἐκκλησία ἀπό τίς διάφορες προτεσταντικές ὁμολογίες (ἐκκλησίες γιά αὐτούς), ἐπειδή δέν μποροῦμε νά καταλάβουμε καί νά δεχθοῦμε τούς ὁμοφυλοφιλικούς γάμους, καί τίς χειροτονίες τῶν γυναικῶν.

Σέ ἄλλο ἄρθρο γίνεται ἀναφορά γιά τούς μικτούς γάμους. Αὐτοί οἱ

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν: Καταφθάνει τὸ τέλος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως!

Διορατικὸς φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ συγκεκριμένος λόγος τοῦ Μακαριωτάτου περὶ τῆς Ε.Ε. καθὼς πολλαὶ ἐνδείξεις κατατείνουν πρὸς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Ε.Ε. ἔχει ἀπολέσει τὸν προσανατολισμόν της. Ὅσον ταχύτερον τὸ κατανοήσουν οἱ Ἕλληνες τόσον καλύτερα δὰ συνειδητοποιήσουν ὅτι ἡ Πατρίς μας πρέπει νὰ διατηρῇ τὴν ἀνεξαρτησίαν της. Συμφώνως πρὸς τὸ CNN Greece τῆς 17ης Μαρτίου 2016:

«Ἀπὸ τὰ Τρίκαλα ὅπου μετέβη γιὰ τὰ ὀνομαστήρια τοῦ μητροπολίτη Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Ἀλέξιου, εἶπε ὅτι: «Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση δὲν ἔχει πλέον βάση τὶς ἀρχὲς τῆς ἀλληλεγγύης, τῆς χριστιανοσύνης καὶ τῆς συμπαραστάσεως, ἀλλὰ ἔχει μετακινηθεῖ σὲ μία ἀτμόσφαιρα οἰκονομικῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ συμφερόντων», ὑπογραμμίζοντας ὅτι «ἑπομένως, τὸ τέλος αὐτῆς τῆς καταστάσεως θὰ εἶναι πολὺ γρήγορο». Σὲ ἀντιδιαστολὴ ὑπογράμμισε ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅτι «ἡ Ἐκκλησία ἔχει ξεκάθαρο στόχο καὶ τὴν πορεία της μέσα στὴ ζωή. Στόχος της ἦταν καὶ εἶναι πάντα ὁ ἄνθρωπος», ἐνῶ «ὡς πρὸς τὴν Εὐρώπη, σὲ αὐτὰ τὰ φαινόμενα τῆς Εἰδομένης ποὺ εἴδαμε, ἡ Εὐρώπη ἔδειξε τὸν πολιτισμό της. Ἀπὸ τὴ μία πλευρά, εἴδαμε μία οἰκογένεια φτωχὴ νὰ παίρνει τοὺς ξένους στὸ σπίτι της καὶ νὰ τοὺς ταΐζει. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, οἱ πολιτισμένοι, οἱ ὁποῖοι ἀνάγκασαν αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν πατρίδα τους, βάζουν φράγματα γιὰ νὰ μὴ πᾶνε στὶς περιοχές τους».

Ἡ προσφορὰ τοῦ Καρόλου εἰς τὴν Ἰ. Μονὴν Χιλανδαρίου

Μεγάλο ἐνδιαφέρον ἐπιδεικνύει ὁ πρίγκηψ τῆς Ἀγγλίας Κάρολος διὰ τὰ ἔργα ἀναστηλώσεως τῆς Ἰ. Μ. Χιλανδαρίου, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι μέγας εὐεργέτης. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸ Dogma.gr τῆς 17ης Μαρτίου 2016:

«Ὁ πρίγκιπας Κάρολος συναντήθηκε στὸ Βελιγράδι μὲ τὸν Πατριάρχη Σερβίας κ. Εἰρηναῖο, μὲ τὸν ὁποῖο συζήτησαν θέματα διαθρησκευτικῆς συνεργασίας. Παράλληλα, ὁ Πρίγκηπας Κάρολος ἐνημερώθηκε καὶ γιὰ τὶς ἐργασίες ἀναστήλωσης τῆς Μονῆς Χιλανδαρίου στὸ Ἅγιον Ὄρος. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ διάδοχος τοῦ βρεττανικοῦ θρόνου διέθεσε 650.000 ἀγγλικὲς λίρες γιὰ τὴν ἀναστήλωση τῆς σερβικῆς Μονῆς ποὺ εἶχε καταστραφεῖ ἀπὸ πυρκαγιὰ τὸ 2003. Κατὰ τὴ συζήτηση μὲ τὸν Πατριάρχη τῶν Σέρβων γιὰ τὴν πορεία τοῦ ἔργου ἀναστήλωσης τῆς Μονῆς Χιλανδαρίου κλήθηκε νὰ συμμετάσχει καὶ ὁ πρέσβης τῆς Ἑλλάδας στὸ Βελιγράδι Κωνσταντῖνος Οἰκονομίδης… Τὸ ἀπόγευμα ὁ πρίγκιπας Κάρολος καὶ ἡ σύζυγός του Δούκισσα τῆς Κορνουάλης Καμίλα ἤπιαν τὸ καθιερωμένο ἐγγλέζικο τσάϊ στὸ βασιλικὸ παλάτι προσκεκλημένοι τοῦ πρίγκιπα Ἀλεξάνδρου τῆς Σερβίας καὶ τῆς Ἑλληνίδας συζύγου του, Αἰκατερίνης».

Αὐτοκριτικὴ τοῦ Σεβ. Ὕδρας

Εἰς συνέντευξιν εἰς τὸν κ. Μάνον Χατζηγιάννην ὁ Σεβ. Ὕδρας ἐδήλωσε μὲ ἀφοπλιστικὴν εἰλικρίνειαν ὅτι ἡ μεγαλυτέρα ἀπειλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀσυνέπεια τῶν κληρικῶν. Μᾶς ἐλύπησεν ὅτι δὲν ἔλαβε συγκεκριμένην δέσιν διὰ τὰ ὑπόλοιπα ζητήματα τῆς ἐπικαιρότητος. Συμφώνως πρὸς τὸ agioritikovima τῆς 5ης Μαρτίου 2016:

«Ἐρώτηση:… πρόσφατες προκλήσεις ὅπως τὸ ἀντιρατσιστικὸ νομοθέτημα, τὴν ἀργία τῆς Κυριακῆς, τὸ σύμφωνο συμβίωσης, τὴ δημοπράτηση τοῦ τεμένους μπορεῖ νὰ θεωρήσει πὼς ὑπάρχει ἕνας ὑπόγειος πόλεμος ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας στὴ Χώρα μας;

Ἀπάντηση: Ἡ «Διοικοῦσα Ἐκκλησία», ὅπως τὴν ὀνομάζετε, λειπουργεῖ καὶ προσεύχεται. Δὲν θὰ κάνει πόλεμο, θὰ ζητεῖ «νὰ γνωρίσουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τὸν Χριστὸν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ» ὅπως ἔλεγεν ὁ Ἅγιος Σιλουανός. Ὁ πόλεμος δὲν εἶναι οὔτε ὑπόγειος, οὔτε ἐπίγειος, εἶναι φανερὸς καὶ ὑπαρκτός. « Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσι » (Ἰω. 15, 20). Τὸ λάθος τῶν Χριστιανῶν σήμερα εἶναι ὅτι ἐπειδὴ τάχα ἐκκλησιάζονται, ἐξομολογοῦνται, κάνουν κάποιες νηστεῖες κ.λ.π. νομίζουν ὅτι θὰ περάσουν ἄνετα καὶ καλά. Δύο σπίτια, δύο αὐτοκίνητα, δύο καὶ τρεῖς μισθοὶ στὸ οἰκογενειακὸν βαλάντιον κ.λ.π. Ἔ, κάτι τέτοιο δὲν μᾶς ὑπεσχέθη ὁ Χριστός! Θυμηθεῖτε τὸν Πρωτομάρτυρα Στέφανον, τὸν Ἀπ. Παῦλον (Κορ. Β, 4 11) ὅλους τοὺς ἁγίους, τὸν Ἅγιον Πορφύριον, τὸν Ἅγιον Παΐσιον. Πόση ὑγείαν εἶχαν καὶ σὲ ποιὰ παλάτια ἔζησαν… τὰ συμπεράσματα δικά σας.

Ἐρώτηση: Πεῖτε μας ποιὲς εἶναι σήμερα οἱ μεγαλύτερες ἀπειλὲς γιὰ τὴν Ἐκκλησία; Εἶναι ἡ ἀθεΐα, οἱ αἱρέσεις, ἡ ἐκκοσμίκευση ἢ κάτι ἄλλο; Ἀπάντηση: Σύντομα καὶ μονολεκτικά! Ἡ ΑΣΥΝΕΠΕΙΑ, ἡμῶν τῶν κληρικῶν πρῶτον καὶ δεύτερον τῶν πιστῶν μας. Ἡ ἀσυμφωνία μεταξὺ θεωρίας καὶ πράξεως».

Ἐπίκειται δικαίωμα υἱοθεσίας διὰ ὁμοφύλους;

Διὰ στόματος τοῦ Γ. Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης ἐπεβεβαιώθη ὅτι ἐπιτροπὴ ἤδη ἐξετάζει τὸ ζήτημα. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΠΑΤΡΙΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ» τῆς 18ης Μαρτίου 2016:

«Ὑπάρχει μία ἐπιτροπὴ ἀναθεώρησης τοῦ οἰκογενειακοῦ δικαίου συνολικά, ἡ ὁποία θὰ ἐξετάσει καὶ τὰ ζητήματα παιδοθεσίας. Στὸ πλαίσιο αὐτὸ θὰ ἐξεταστεῖ ἐνδεχομένως καὶ τὸ ζήτημα τῆς παιδοθεσίας ἀπὸ ὁμόφυλα ζευγάρια. Ἐμεῖς, ὡς ὑπουργεῖο, ἔχουμε τὴ δική μας ἄποψη, ἀλλὰ δὲν θέλουμε νὰ προκαταλάβουμε». Τὰ παραπάνω εἶπε, μιλώντας στὸ «Πρακτορεῖο 104,9 FM» καὶ τὴν ἐκπομπὴ «Καθημερινά», ὁ Κωνσταντῖνος Παπαϊωάννου, γενικὸς γραμματέας Διαφάνειας καὶ Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων τοῦ ὑπουργείου Δικαιοσύνης. Ἐξάλλου, σχολιάζοντας τὴν προσφυγὴ τῶν τριῶν μητροπολιτῶν κατὰ τοῦ συμφώνου συμβίωσης στὸ ΣτΕ, ὁ κ. Παπαϊωάννου σχολίασε: «Οἱ μητροπολίτες καὶ κάθε Ἕλληνας πολίτης προφανῶς μπορεῖ νὰ προσφύγει στὸ ΣτΕ. Αὐτὸ εἶναι μία ἐπιβεβαίωση τῆς δύναμης τῆς Δημοκρατίας. Κατὰ τὰ ἄλλα ἐκπροσωποῦν τὴ θέση τους ὡς Ἕλληνες πολίτες. Ἐγὼ τὴ θέση ποὺ ἄκουσα, τῆς ἐπίσημης Ἐκκλησίας, καὶ στὴν ἐπίσημη διαβούλευση στὸ Κοινοβούλιο, ἔλεγε πὼς μπορεῖ ἐμεῖς νὰ ἔχουμε τὶς ἀντιρρήσεις μας, ἀλλὰ νὰ προχωρήσει ἡ πολιτεία, ὅπως νομίζει καὶ νὰ νομοθετήσει».

Ἱκανοποίησις τῆς ΠΕΘ διά τήν ἀπόφασιν τῆς Ι.Σ.Ι. διά τά Θρησκευτικά

Ἡ Πανελλήνια Ἕνωση Θεολόγων(ΠΕΘ) χαιρετίζει μὲ μεγάλη ἱκανοποίηση τὴν ἀπόφαση γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ποὺ ἔλαβε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴ Δεύτερη Συνεδρία της στὶς 9 Μαρτίου 2016, μὲ τὴν ὁποία προχωρεῖ στὴν ἐπικαιροποίηση καὶ ἐπικύρωση τῆς ἀπόφασης ποὺ εἶχε λάβει ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στὶς 12-13 Ἰανουαρίου 2016 ὡς πρὸς τὴ θέση της γιὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ περιεχόμενο τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, σὲ σχέση καὶ μὲ τὸν διάλογο ποὺ ἔχει νὰ πραγματοποιήσει προσεχῶς ἡ Ἐκκλησία μὲ τὴν Πολιτεία.

Ἡ ΠΕΘ ἀποδέχεται ἀσμένως τὴν συνθετικὴ καὶ διαλλακτικὴ λύση τοῦ προβλήματος ποὺ ταλανίζει τὸ θεολογικὸ κόσμο ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, στὴν ὁποία κατέληξε ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐνεργώντας «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» καὶ ταυτόχρονα θεωρεῖ ὅτι οἱ ἀγῶνες της γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, δικαιώνονται πλέον καὶ μάλιστα διπλά, μὲ τὶς δύο παραπάνω Συνόδους.

Ὡστόσο, δηλώνει ὅτι θὰ συνεχίσει ἀταλάντευτα καὶ μὲ ἀμείωτη ἔνταση τὸν ἀγῶνα της, ἐξαντλώντας κάθε νόμιμο μέσο, γιὰ νὰ προφυλάξει τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καὶ τὸν θεολογικὸ κόσμο ἀπὸ κάθε ἀπόπειρα ἐπιβολῆς, ποὺ θὰ ἐπιχειρηθεῖ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Πολιτείας μέσα ἀπὸ μονομερεῖς ἢ τετελεσμένες ἀποφάσεις ἢ ἐνέργειες, ποὺ παραβλέπουν προκλητικὰ τὴ θέληση τῆς πλειονοψηφίας τοῦ θεολογικοῦ κλάδου. Ἤδη ὁ ὁρισμὸς Ἐπιτροπῆς ἀπὸ τὸ Ἰνστιτοῦτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς(ΙΕΠ), στὴν ὁποία συμμετέχουν ΜΟΝΟΝ μέλη τοῦ συνδέσμου ΚΑΙΡΟΣ δείχνει τὶς «προθέσεις» τῆς πολιτείας γιὰ μονομερῆ «διάλογο», δηλαδὴ γιὰ ἀντιδημοκρατικὴ διάθεση ἐπιβολῆς, στὴν ὁποία ἡ Ἕνωσή μας εἶναι ἀναγκασμένη νὰ ἀπαντήσει.

Τό ΔΣ τῆς ΠΕΘ

Διαφωνίαι Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐπὶ κειμένων τῆς Μεγάλης Συνόδου

Τοῦ κ. Ἰωάννου Τάτση, Θεολόγου

Ἐνῷ ὁ χρόνος ποὺ ἀπομένει γιὰ τὴ σύγκληση τῆς Μεγάλης Συνόδου εἶναι πλέον πολὺ περιορισμένος, δὲν φαίνεται νὰ ἔχει ἐπιτευχθεῖ πρὸς τὸ παρὸν πανορθόδοξη συμφωνία οὔτε ἐπὶ τοῦ Κανονισμοῦ λειτουργίας τῆς Συνόδου οὔτε πολὺ περισσότερο ἐπὶ τοῦ περιεχομένου τῶν κειμένων ποὺ ἔχουν ὑποβληθεῖ πρὸς ἔγκριση στὴ Μεγάλη Σύνοδο.

Σὲ ἡμερίδα σχετικὴ μὲ τὴ Σύνοδο ποὺ πραγματοποιήθηκε στὴ Ρωσία στὶς 11 Μαρτίου ἀποκαλύφθηκαν μερικὲς ἀπὸ τὶς ὑπαρκτὲς διαφωνίες μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Σύμφωνα μὲ ὅσα ὑποστήριξαν ὁ Μητροπολίτης Βολοκολὰμσκ Ἰλαρίων ἀλλὰ καὶ ἑκ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὁ Γαλλίας Ἐμμανουὴλ ὑπάρχουν οἱ ἑξῆς ἐκκρεμότητες:

1.Τὸ κείμενο «Τὸ μυστήριο τοῦ γάμου καὶ τὰ κωλύματα αὐτοῦ» δὲν ἔχει ὑπογραφεῖ ἀπὸ τὰ Πατριαρχεῖα Ἀντιοχείας καὶ Γεωργίας.

2. Ὁ Κανονισμὸς λειτουργίας τῆς Συνόδου δὲν ἔχει ὑπογραφεῖ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας. Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν Πατριαρχείων Ἱεροσολύμων καὶ Ἀντιοχείας γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ Κατὰρ δὲν ἔχει ἀκόμη διευθετηθεῖ καὶ ἂν δὲν ὑπάρξει λύση στὸ ζήτημα εἶναι βέβαιο ὅτι τὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας δὲν θὰ συνυπογράψει τὶς ἀποφάσεις τῆς Μεγάλης Συνόδου.

3. Τὸ κείμενο γιὰ τὶς σχέσεις τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μὲ τὸν λοιπὸ χριστιανικὸ κόσμο ἂν καὶ ὑπεγράφη ἀπὸ ὅλες τὶς Ἐκκλησίες κατὰ τὶς προσυνοδικὲς ἐργασίες ἀμφισβητήθηκε καὶ ἀπορρίφθηκε ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας στὴ συνεδρία αὐτῆς στὶς 12 Φεβρουαρίου 2016. Ἡ εἴδηση γιὰ τὴν ἀπόρριψη τοῦ κειμένου ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Γεωργίας ἀμφισβητήθηκε ἀρχικὰ ἀπὸ φαναριώτικους κύκλους, στὴν προαναφερθεῖσα ὅμως ἡμερίδα ἐπιβεβαιώθηκε ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Γαλλίας.

Πέραν τῶν τριῶν ἀνωτέρω ἐκκρεμοτήτων ὑπάρχουν καὶ ἄλλες:

4. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Μολδαβίας, σύμφωνα μὲ πληροφορίες, διέκοψε ἤδη τὸ μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχη Μόσχας σὲ ἔνδειξη διαμαρτυρίας γιὰ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ κειμένου γιὰ τὶς σχέσεις τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μὲ τὸν λοιπὸ χριστιανικὸ κόσμο.

5. Ἐπίσκοποι πολλῶν κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν κρίνουν ὡς προβληματικὰ τόσο τὸν Κανονισμὸ λειτουργίας τῆς Συνόδου ὅσο καὶ τὸ περιεχόμενο τῶν κειμένων ποὺ ἔχουν ὑποβληθεῖ στὴ Μεγάλη Σύνοδο. Συζητήσεις ἐπὶ τῶν κειμένων βρίσκονται σὲ ἐξέλιξη στὴν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου, τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ στὶς ἄλλες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες. Ἐπίκεινται μάλιστα καὶ ἔκτακτες συνεδριάσεις τῶν Συνόδων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πρὶν ἀπὸ τὴν Πεντηκοστὴ καὶ τὴν προγραμματισμένη σύγκληση τῆς Μεγάλης Συνόδου.

6. Ἰσχυρὴ ἀντίδραση ὑπάρχει στὸ ἐσωτερικὸ ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν πέραν τῶν ἐπισκόπων ἀπὸ κληρικούς, μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς ποὺ ἀμφισβητοῦν τὶς φαναριώτικες μεθοδεύσεις γιὰ τὴ Μεγάλη Σύνοδο. Ἡ ἀντίδραση αὐτὴ εἶναι ἱκανὴ νὰ ἀνατρέψει ὅλο τὸ σχεδιασμὸ τῆς Μεγάλης Συνόδου. Ὅσο κι ἂν ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἐπιμένει νὰ τονίζει ὅτι στὰ μείζονα θέματα καὶ μάλιστα αὐτὰ τῆς πίστεως ἡ αὐθεντία στὴν Ὀρθοδοξία ὑπάρχει μόνο στὶς Συνόδους, γνωρίζει πολὺ καλὰ ὅτι ἡ συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἰσχυρότερη καὶ ἀπὸ αὐτὲς τὶς συνοδικὲς ἀποφάσεις ποὺ σὲ καμία περίπτωση δὲν ἐπιβάλλονται ἐπὶ τοῦ πληρώματος ἐν εἴδει ἀλαθήτου ἀποφάσεως ποὺ ἐλήφθη ἀπὸ συνόδους τῶν «πρώτων» τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος καὶ οἱ περὶ αὐτῶν Φαναριῶτες φαίνονται ἀποφασισμένοι παρὰ τὶς δυσκολίες νὰ προχωρήσουν στὴν σύγκληση τῆς Συνόδου. Προκειμένου νὰ ἀποφύγουν δυσάρεστες ἐκπλήξεις δὲν δίστασαν νὰ μετατρέψουν τὴν ὀνομαζόμενη Μεγάλη Σύνοδο σὲ πολὺ μικρὴ καὶ περιορισμένη. Συγκεκριμένα:

1. Ἡ Μεγάλη Σύνοδος θὰ ἀποφασίζει μὲ μόλις 14 ψήφους, αὐτὲς τῶν Προκαθημένων.

2. Ἡ Μεγάλη Σύνοδος θὰ ἐγκρίνει 6 μόλις κείμενα, κυρίως γιὰ θέματα ἐλάσσονος σημασίας. Τὸ σημαντικότερο κείμενο ποὺ ἀφορᾶ στὶς σχέσεις μὲ τὸν λοιπὸ χριστιανικὸ κόσμο ὡς λίαν προβληματικὸ εἶναι ἀμφίβολο ὅτι τελικὰ θὰ συνυπογραφεῖ ἀπὸ ὅλες τὶς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες.

3. Ἡ Μεγάλη Σύνοδος δὲν θὰ ἀναγνωρίσει τὶς Η΄ καὶ Θ΄ Οἰκουμενικὲς Συνόδους, μὲ τὶς ὁποῖες καταδικάστηκε ὁ παπισμὸς καὶ οἱ κακόδοξες διδασκαλίες του. Ἔτσι ἐπὶ τοῦ σημαντικότερου ἔργου τῆς καταδίκης αἱρέσεων καὶ τῆς διαφύλαξης τῆς ὀρθοδόξου πίστεως οὐδὲν θὰ προσφέρει ἡ Σύνοδος.

Εἶναι βέβαιο, πὼς ἂν τελικὰ πραγματοποιηθεῖ ἡ Σύνοδος αὐτή, ὁ ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος μόνο Μεγάλη δὲν θὰ τὴν ὀνομάσει. Στὴν καλύτερη περίπτωση ἡ Σύνοδος θὰ καταγραφεῖ ὡς μνημεῖο τῆς φιλόδοξης προσπάθειας τοῦ Πατριάρχη Βαρθολομαίου νὰ μείνει τὸ ὄνομά του στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία καὶ στὴ χειρότερη ὡς μία Σύνοδος ληστρικὴ ποὺ συνέβαλε στὴν ἐξάπλωση τῆς παναίρεσης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Συνεδρίασεν ἡ Κοινὴ Ἐπιτροπὴ Πολιτείας-Ἐκκλησίας

Εἰς τὰ ζητήματα τῆς ἐπιτροπῆς ἦσαν ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐκπαίδευσις, οἱ Ἱ. Ναοὶ τῶν κοιμητηρίων καὶ παρακρατήσεις ἐσόδων τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεων Κληρικῶν Ἑλλάδος. Ἐπεβεβαιώθη τὸ ρητὸν «ἐὰν θέλης νὰ μείνῃ ἕνα ζήτημα ἄλυτο παράπεμψε το σὲ μία ἐπιτροπή». Ὡς διεπιστώθη ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα δὰ χρειασθοῦν καὶ ἄλλαι συναντήσεις, ἕως ὅτου ὑπάρξῃ πρόοδος. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ ipaideia.gr τῆς 17ης Μαρτίου 2016:

«Ἕνας γόνιμος καὶ ἐποικοδομητικὸς διάλογος σὲ πνεῦμα κατανόησης ὅπως δήλωσαν καὶ οἱ δύο πλευρές, ἄρχισε μὲ τὴ συνεδρίαση τῆς Κοινῆς Ἐπιτροπῆς Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας γιὰ τὴ Μελέτη καὶ Ἐπίλυση θεμάτων ποὺ ἀπασχολοῦν τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ποὺ πραγματοποιήθηκε ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ ὑπουργοῦ Παιδείας, Ἔρευνας καὶ Θρησκευμάτων Νίκου Φίλη.

Στὴ συζήτηση κυριάρχησε τὸ θέμα τῆς ἀναμόρφωσης τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσης καὶ ἰδιαίτερα τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἀκαδημιῶν καθὼς καὶ σειρὰ θεμάτων ποὺ χρονίζουν.

Ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας, Ἔρευνας καὶ Θρησκευμάτων πρότεινε νὰ συζητηθεῖ συνολικὰ τὸ θέμα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσης ἀπὸ ἀρμόδια ἐπιτροπὴ καὶ σὲ διάστημα τριῶν μηνῶν νὰ ὑπάρξουν λύσεις ὅλων τῶν ἐκκρεμοτήτων. Ἡ πρόταση ἔγινε ἀποδεκτὴ ἀπὸ πλευρᾶς ἐκπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας.

Σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὸ καθεστὼς λειτουργίας τῶν κοιμητηριακῶν ναῶν, ὁ παριστάμενος Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν Παναγιώτης Κουρουμπλῆς πρότεινε νὰ βρεθεῖ ὁριστικὴ λύση μὲ τὴν παρουσία καὶ τῶν ἐκπροσώπων τῶν Δήμων σὲ μία νέα συνάντηση.

Τέλος, γιὰ τὸ θέμα τῆς παρακράτησης ποσοστὸ 50% ἐπὶ τῶν ἀκαθάριστων ἐσόδων τῶν 17 Παρεκκλησίων Τοῦ Ταμείου Ἀσφάλισης Κληρικῶν Ἑλλάδας, ὁ ὑφυπουργὸς Ἐργασίας Πετρόπουλος ζήτησε νὰ ἐξεταστοῦν τὰ σημερινὰ οἰκονομικὰ στοιχεῖα τῶν Παρεκκλησίων, ὥστε νὰ μὴ θιγοῦν τὰ δικαιώματα τοῦ ἐφάπαξ τῶν κληρικῶν.

Ἀμέσως μετὰ τὴ συνεδρίαση ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας, Ἔρευνας καὶ Θρησκευμάτων, Νίκος Φίλης , δήλωσε :

«Εἴχαμε μία πολὺ γόνιμη συζήτηση μὲ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Ἱεραρχίας, στὴν ἐπιτροπὴ τὴν κοινὴ Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας, γιὰ ζητήματα ὅπως εἶναι ἡ ἀναμόρφωση καὶ ἀναβάθμιση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαίδευσης, κάποια ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν τὴ λειτουργία τῶν κοιμητηρίων, καθὼς ἐπίσης καὶ κάποια ἄλλα ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν ἀσφαλιστικὰ στὴν οὐσία ζητήματα τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου. Τὸ κλῖμα ἦταν πολὺ καλό, ὅπως πάντοτε μὲ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὅταν ὑπάρχουν συγκεκριμένα ζητήματα νὰ συζητήσουμε. Ὑπάρχει καλὴ διάθεση, γιὰ νὰ τὰ ἐπιλύσουμε καὶ θὰ τὰ ἐπιλύσουμε σύντομα.

Καὶ ἡ Ἐκκλησία, οἱ ἐκπαιδευτικοί, τὰ σχολεῖα καὶ ἡ αὐτοδιοίκηση εἶναι μέρος μιᾶς πανεθνικῆς προσπάθειας σχετικὰ μὲ τὸ προσφυγικὸ ζήτημα ποὺ ἔχει βεβαίως καὶ εὐρωπαϊκὲς διαστάσεις. Καὶ πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἡ συμπεριφορά, ἡ ἀλληλεγγύη, ἡ ἀνθρωπιὰ ποὺ διακρίνει κανεὶς στὴ στάση καθημερινὰ τῶν πολιτῶν εἶναι ἕνα δεῖγμα ὅτι σὲ αὐτὸ τὸν τόπο ἡ φιλοξενία ἔχει βαθιὲς ρίζες καὶ ὅτι αὐτὸ ποὺ λέει καὶ ἡ Ἐκκλησία ὅτι ὁ ξένος, ὁ Ἄλλος εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ ὄχι μισαλλοδοξία, ὄχι ξενοφοβία εἶναι καὶ αὐτὸ ριζωμένο βαθιὰ στὶς συνειδήσεις τῶν πολιτῶν».

Ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Σεβ. Μητροπολίτης Ἠλείας κ. Γερμανὸς δήλωσε :

«Καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔχει μία πολὺ καλὴ συνεργασία μὲ τὴν Πολιτεία καὶ παλιὰ καὶ τώρα. Ἀπὸ πιὸ παλιὰ ὑπῆρχε μία ἐπιτροπὴ Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ λύσουμε ὁρισμένα προβλήματα. Ἡ σημερινὴ κυβέρνηση καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Τσίπρας συνέχισε αὐτὴ τὴν Ἐπιτροπὴ καὶ αὐτὴ ἡ Ἐπιτροπὴ συνεδρίασε σήμερα, γιὰ νὰ λύσουμε μερικὰ προβλήματα ποὺ ὁ κ. Ὑπουργὸς σᾶς ἀνέφερε. Πράγματι βρήκαμε κατανόηση, κάναμε μία πολὺ καλή, γόνιμη συζήτηση καὶ πιστεύουμε ὅτι τὰ προβλήματα θὰ τὰ λύσουμε εἰρηνικὰ καὶ φιλικὰ μαζί.

Ἀναφορικὰ μὲ τοὺς πρόσφυγες, ἡ Ἐκκλησία ἔκανε καὶ θὰ κάνει ὅ,τι μπορεῖ. Ἀπὸ παλιότερα, ὅταν ἀκόμα ἔρχονταν στὴν Ἑλλάδα πρόσφυγες ἀπὸ τὴν Ἀλβανία, ἡ πρώτη ποὺ τοὺς ὑποδέχτηκε εἴμαστε ἐμεῖς, ἡ Ἐκκλησία. Κι ἐγὼ στὴ Μητρόπολη Ἠλείας ἔχω ὑποδεχτεῖ πάρα πολλοὺς καὶ τώρα καὶ πάντοτε θὰ ὑποδεχόμεθα καὶ θὰ τοὺς θεωροῦμε πάντοτε ἀδελφούς. Ὅπως θὰ βλέπετε καὶ ἐσεῖς ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ πρώτη ποὺ προσφέρει καὶ προσφέρει ἀγνὰ καὶ καθαρὰ χωρὶς ὑπολογισμὸ στὶς προσφορές της. Ζητοῦμε καὶ τὴν ἐνίσχυση τῆς Πολιτείας ποὺ ἔχει καὶ τὸν πρῶτο καὶ ἄμεσο λόγο καὶ ἐμεῖς εἴμαστε κοντὰ στὴν Πολιτεία ὅσο εἶναι δυνατὸν νὰ λύσουμε καλύτερα αὐτὸ τὸ πρόβλημα».

Στὴ συνεδρίαση ἀπὸ πλευρᾶς Πολιτείας συμμετεῖχαν:

Ο Ὑπουργὸς Παιδείας, Ἔρευνας καὶ Θρησκευμάτων κ. Ν. Φίλης ὡς Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ Ἀναπληρώτρια Ὑπουργὸς Παιδείας, Σ. Ἀναγνωστοπούλου, ὁ Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν καὶ Διοικητικῆς Ἀνασυγκρότησης, Π. Κουρουμπλῆς, ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐργασίας, Κοινωνικῆς Ἀσφάλισης καὶ Κοινωνικῆς Ἀλληλεγγύης, Α. Πετρόπουλος, ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐξωτερικῶν, κ. Ἰ.Ἀμανατίδης καὶ ὁ Γενικὸς Γραμματέας Θρησκευμάτων Γ. Καλαντζῆς.

Ἀπὸ πλευρᾶς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συμμετεῖχαν :

Ο Ἀντιπρόεδρος Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Σεβ. Μητροπολίτης Ἠλείας κ. κ. Γερμανός, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κυνουρίας κ. κ. Ἀλέξανδρος, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. κ. Χρυσόστομος, ὁ Ἀρχιγραμματέας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδας, Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. κ. Κλήμης καὶ ὁ Ἐκπρόσωπος τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης, Σεβ. Μητροπολίτης Κυδωνίας κ. κ. Δαμασκηνός».

Ἐκκλησία τῆς Κύπρου: «Καλοῦμε τὸν πιστὸ λαὸ νά ἀπαιτήση ἀπὸ τοὺς βουλευτά